

ISTINA O ANĐELIMA

Elen G. Vajt

Naziv dela: Istina o anđelima

Autor: Elen G. Vajt

Naslov originala: The Truth About Angels

By Ellen G. White

© Copyright 2013 by the Ellen G. White Estate, Inc.

Prevod: Pavle Simović

Izdavač: Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Štampa: „Donat Graf“ Beograd

Napomena izdavača: Ova knjiga može se štampati isključivo u
nekomercijalne svrhe.

Sadržaj

Predgovor	5
Poglavlje 1—Anđeli i vi – Kratak pregled	7
Poglavlje 2—Anđeoska služba danas	11
Poglavlje 3—Anđeli na nebu prije pobune	18
Poglavlje 4—Porijeklo zla	24
Poglavlje 5—Pobunjeni anđeli su protjerani. Pad Adama i Eve.	36
Poglavlje 6—Anđeli prije i poslije Nojevog potopa	50
Poglavlje 7—Anđeli u patrijarhalnom dobu	58
Poglavlje 8—Anđeli u vrijeme Izlaska	69
Poglavlje 9—Anđeli od Sinaja do zauzimanja Jerihona	76
Poglavlje 10—Anđeli od vremena sudija do ranog kraljevstva	87
Poglavlje 11—Anđeli od Davidovog vremena do vavilonskog ropstva	98
Poglavlje 12—Anđeli od ropstva do Jovana Krstitelja	108
Poglavlje 13—Utjelovljenje i rani Hristov život	120
Poglavlje 14—Anđeli na Hristovom krštenju i u pustinji	131
Poglavlje 15—Dobri i zli anđeli tokom Hristove službe	140
Poglavlje 16—Anđeli od Hristove patnje do Njegove smrti	149
Poglavlje 17—Anđeli od Hristovog uskrsenja do Njegovog vaz- nesenja	160
Poglavlje 18—Anđeli od Pedesetnice do posljednjih dana ...	172
Poglavlje 19—Anđeli u iskustvu Elen Vajt	191
Poglavlje 20—Anđeli u završnoj krizi	203
Poglavlje 21—Anđeli u velikom budućem životu	222
Epilog	235

Istina o anđelima

Predgovor

Ova knjiga bavi se temom od interesa širom svijeta. U neviđenom broju, televizijski programi prikazuju navodne izvještaje o umiješanosti anđela u ljudske poslove. Tabloidne novine objavljuju priče o brojnim prijavljenim viđenjima vanzemaljskih posjetilaca. Knjižare izlažu policu za policom tomova koji se bave natprirodnim, a prodaja je brza. U svakoj zemlji ljudi postavljaju pitanja poput, ako anđeli zaista postoje, ko su oni? Jesu li oni duhovi mrtvih? Jesu li prijateljski raspoloženi ili neprijateljski raspoloženi? Mogu li komunicirati s nama?

Većina odgovora koje daju „autoriteti“ ne zadovoljavaju iskrenog traagaoca za istinom. Mnogi odgovori predstavljaju samo nagađanje. Neki su namjerno senzacionalni. Drugi se zasnivaju na lažnim tumačenjima Svetog pisma.

U osnovi, postoje dva izvora pogrešnih predstava o anđelima: 1) pogrešne teološke doktrine i nebiblijske (filozofske i paganske) dogme; i, 2) okulna literatura / izvori / iskustva.

Nasuprot tome, ova knjiga je ispunjen nadahnutim informacijama. Ona nudi odgovore koji su čvrsto utemeljeni u Božjoj riječi. Ne samo da iznosi istinu o anđelima, već će, vjerujemo, odvesti čitaoca u dublje duhovno iskustvo.

Prvo poglavlje daje opšti pregled postojanja i djelovanja bića u nevidljivom svijetu. Drugo poglavlje ilustruje nekoliko od brojnih načina na koje su anđeli uključeni u lični život ljudskih bića. Počevši od trećeg poglavlja, knjiga u istorijskom nizu iznosi galaksiju događaja i iskustava u kojima su anđeli bili glavni akteri. Počinje pobunom Lucifera na nebu prije stvaranja ovog svijeta i završava se ulogom anđela u velikom budućem svijetu.

Ova kompilacija je neprocjenjiv izvor, ali je mnogo više od

toga; to je knjiga koja podiže veo između vidljivog i nevidljivog svijeta. Otkriva umiješanost anđela u događaje koje su sekularni historičari zabilježili, ali nisu mogli da ih objasne, i daje čitaocu osjećaj da je on ili ona očevidac ovih događaja – zaista uzbudljivo iskustvo!

Vjerujemo da će ova knjiga biti cijenjena među tragaocima za istinom širom svijeta, da će im pomoći da prepoznaju krivotvorene manifestacije duhova i da će ih u svakodnevnom hodu s Bogom navesti da žele i uživaju u zajedništvu svetih anđela.

Poglavlje 1—Anđeli i vi – Kratak pregled

Veza vidljivog sa nevidljivim svijetom, služba anđela Božjih i djelovanje zlih duhova, jasno su otkriveni u Svetom pismu i neraskidivo protkani s ljudskom historijom...

Prije stvaranja čovjeka, anđeli su postojali; jer kada su postavljeni temelji zemlje, „zvijezde jutarnje u veselju zajedno su pjevale, i svi sinovi Božji klicali od radosti.“ Jov 38:7 Anđeli su po prirodi superiorniji od ljudi, jer psalmista kaže da je čovjek stvoren „malo manjim od onih što su bogu slični“. Psalam 8:5.

Broj i moć anđela

U Svetom pismu smo obaviješteni o broju, moći i slavi nebeskih bića, o njihovoj povezanosti s Božjom vladavinom, kao i o njihovom odnosu prema djelu otkupljenja. „Gospod je pripremio svoj prijesto na nebesima; i Njegovo kraljevstvo vlada nad svima.“ I, kaže prorok, „čuo sam glas mnogih anđela oko prijestola.“ U odaji za prisustvo Kralja kraljeva čekaju – „anđeli, koji se ističu snagom“, „služitelji Njegovi, koji čine što je Njemu ugodno“, „slušajući glas Njegove riječi“. Psalam 103:19-21; Otkrivenje 5:11.

Deset hiljada puta deset hiljada i hiljade hiljada, bili su nebeski glasnici koje je vidio prorok Danilo. Apostol Pavle ih je proglasio „nebrojenim društvom“. Danilo 7:10; Jevrejima 12:22. Kao Božji glasnici, oni nastupaju poput „izgleda munje“, (Ezekijel 1:14), sa blještavom slavom i brzim letom. Anđeo koji se pojavio na Spasiteljevom grobu, „lice mu je bilo kao munja, a odjeća bijela kao snijeg“, izazvao je da čuvari zadrhte od straha od njega, i oni „obamriješe.“ Matej 28:3, 4.

Kada je Sinakirib, oholi Asirac, prekorio i hulio Boga i zaprijetio Izraelu uništenjem, „te noći je izašao anđeo Gospodnji i

pobio u logoru asirskom sto sedamdeset i pet hiljada.“ Iz Sina-kiribove vojske bili su pobijeni „svi hrabri junaci, zapovjednici i knezovi“. „Tako da se kralj posramljen vratio u svoju zemlju.“
2. Kraljevima 19:35; 2. Dnevnika 32:21.

Anđeli pomažu Božjoj djeci

Anđeli se šalju u misije milosrđa djeci Božjoj. Abram, sa obećanjima blagoslova; do vrata Sodoma, da spase pravednog Lota od njegove vatrene propasti; Iliji, jer se spremao da pogine od umora i gladi u pustinji; Eliši, s kočijama i vatrenim konjima koji su okruživali gradić u kojem su ga njegovi neprijatelji zatvorili; Danilu, dok je tražio božansku mudrost na dvoru neznabožačkog kralja, ili ostavljen da postane plijen lavova; Petru, osuđenom na smrt u Irodovoj tamnici; zatvorenici u Filipi; Pavlu i njegovim drugovima u noći oluje na moru; da otvore Korneljev um da primi jevanđelje; da pošalju Petra sa porukom spasenja neznabožačkom strancu – tako su sveti anđeli, u svim vremenima, služili Božjem narodu.

Tako je Božji narod, izložen varljivoj sili i stalnoj zlobi kneza tame, i u sukobu sa svim silama zla, osiguran neprekidnim čuvanjem nebeskih anđela. Naravno takva garancija ne daje se bez potrebe. Ako je Bog dao svojoj djeci obećanje milosti i zaštite, to je zato što postoje moćne sile zla sa kojima se treba suočiti – agencije brojne, odlučne i neumorne, o čijoj zlonamjernosti i moći niko ne može biti bezbjedno u neznanju ili neobazriv.

Sotona i zli anđeli

Zli duhovi, u početku stvoreni bezgrešni, bili su jednaki po prirodi, moći i slavi sa svetim bićima koja su sada Božji glasnici. Ali pali u grijehu, oni su udruženi radi obeščašćenja Boga i uništenja ljudi. Ujedinjeni sa Sotonom u njegovoj pobuni i s njim izbačeni s neba, oni su, kroz sva naredna vremena, saradivali s

njim u njegovom ratu protiv božanskog autoriteta. U Svetom pismu nam je rečeno o njihovoj konfederaciji i vladi, o njihovim različitim redovima, o njihovoj inteligenciji i suptilnosti, i o njihovim zlonamjernim naumima protiv mira i sreće ljudi...

Niko nije u većoj opasnosti od uticaja zlih duhova od onih koji, bez obzira na direktno i obilno svjedočanstvo Svetog pisma, poriču postojanje i djelovanje đavola i njegovih anđela. Sve dok nismo upoznati sa njihovim lukavstvima, oni imaju gotovo nezamislivu prednost; mnogi obraćaju pažnju na njihove predloge dok pretpostavljaju da slijede diktate svoje vlastite mudrosti. Zbog toga, kako se približavamo kraju vremena, kada Sotona treba da radi sa najvećom silom da obmane i uništi, on posvuda širi uvjerenje da ni ne postoji. Njegova politika je da prikriva sebe i svoj način rada...

Zbog toga što se maskirao vrhunskom vještinom, jedno pitanje se toliko često postavlja: „Da li takvo biće zaista postoji?“ Dokaz njegovog uspjeha je to što su teorije koje lažiraju najjašnje svjedočanstvo Svetog pisma tako opšteprihvaćene u religijskom svijetu. I upravo zato što Sotona može najlakše kontrolisati umove onih koji nisu svjesni njegovog uticaja, Riječ Božja nam daje toliko primjera njegovog zloćudnog djela, otkrivajući pred nama njegove tajne sile i tako nas čuvajući od njegovih napada.

Hristovi sledbenici su sigurni

Moć i zloba Sotone i njegove vojske mogli bi nas opravdano uznemiriti kad ne bismo mogli pronaći utočište i oslobođenje u superiornoj moći našeg Otkupitelja. Mi pažljivo osiguravamo naše kuće šarkama i bravama kako bismo zaštitili svoju imovinu i svoje živote od zlih ljudi; ali rijetko razmišljamo o zlim anđelima koji nam neprestano traže pristup, i protiv čijih napada nemamo, u sopstvenoj snazi, nikakav metod odbrane. Ako im je

dopušteno, mogu omesti naše umove, poremetiti i mučiti naša tijela, uništiti našu imovinu i naše živote. Njihova jedina radost je u bijedi i uništenju.

Strašno je stanje onih koji se odupiru božanskim zahtjevima i popuštaju Sotoninim iskušenjima, sve dok ih Bog ne prepusti kontroli zlih duhova. Ali oni koji slijede Hrista uvijek su sigurni pod Njegovom brigom. Anđeli koji se ističu snagom poslani su s neba da ih zaštite. Zli anđeli se ne mogu probiti kroz stražu koju je Bog postavio oko svog naroda. (*The Great Controversy, 511-513, 516, 517.*)

Protivniku duša nije dozvoljeno da čita ljudske misli; ali on je oštrouman posmatrač i bilježi riječi; on vodi računa o postupcima i vješto prilagođava svoja iskušenja slučajevima onih koji se stavljaju u njegovu vlast. Ako bismo se trudili da potisnemo grešne misli i osjećanja, ne dajući im nikakav izraz riječima ili djelima, Sotona bi bio poražen; jer ne bi mogao da pripremi svoja varljiva iskušenja da dočeka takav slučaj. Ali koliko često deklarirani hrišćani, svojim nedostatkom samokontrole, otvaraju vrata protivniku duša! (*The Review and Herald, March 22, 1887*)

Poglavlje 2—Anđeoska služba danas

Anđeli nas čuvaju

Anđeo čuvar je određen za svakog Hristovog sledbenika. Ovi nebeski čuvari štite pravednika od moći zloga. To je i sam Sotona prepoznao kada je rekao: „Zar se Jov uzalud boji Boga? Zar nisi ogradio njega i njegovu kuću i sve što ima svuda naokolo?“ Jov 1:9, 10. Djelovanje pomoću kojeg Bog štiti svoj narod predstavljeno je riječima psalmiste: „Anđeo Gospodnji logoruje se oko onih koji ga se boje i izbavlja ih.“ Psalam 34:7. Spasitelj je rekao, govoreći o onima koji vjeruju u Njega: „Pažite da ne prezrete nijednog od ovih malih; jer vam kažem, da anđeli njihovi na nebesima uvijek gledaju lice moga Oca.“ Matej 18:10. Anđeli imenovani da služe Božjoj djeci u svakom trenutku imaju pristup Njegovom prisustvu. (*The Great Controversy*, 512, 513).

Ne znamo kakve rezultate može odrediti dan, sat ili trenutak, i nikada ne bismo trebali započeti dan, a da svoje puteve ne predamo našem nebeskom Ocu. Njegovi anđeli su postavljeni da bdiju nad nama, i ako se stavimo pod njihovo starateljstvo, onda će nam u svakom trenutku opasnosti biti s desne strane. Kada smo nesvjesno u opasnosti da izvršimo pogrešan uticaj, anđeli će biti uz nas, podstaknuti nas na bolji put, birati riječi umjesto nas i uticati na naše postupke. (*Christ's Object Lessons*, 341, 342.)

Anđeli Božiji su svuda oko nas. Oh, želimo da znamo te stvari, i da se bojimo i drhtimo, i da mislimo mnogo više o sili anđela Božjih koji nas čuvaju i čuvaju nego što smo to činili do sada. Božji anđeli imaju zadatak s neba da čuvaju ljudsku djecu, a ipak se udaljavaju od njihovih obuzdavajućih uticaja i odlaze tamo gdje mogu komunicirati sa zlim anđelima. O, kad bismo

svi mogli poslušati nalog apostola (pročitajte 2. Korinćanima 6:17, 18). (5MR 125.)

Anđeli se šalju da služe djeci Božjoj koja su fizički slijepa. Anđeli čuvaju njihove korake i spašavaju ih od hiljadu opasnosti, koje, njima nepoznate, opkoljavaju njihov put. (*Welfare Ministry, 240*).

Danas sam trebala pisati o Hristu koji hoda po moru i stišava oluju. Oh, kako mi se ova scena utisnula u umu... Veličanstvo Božje i Njegova djela okupirali su moje misli. On drži vjetrove u svojim rukama, On kontroliše vode. Konačna bića, samo mrlje na širokim, dubokim vodama Pacifika, kao što smo mi u očima Božjim, pa ipak su anđeli s neba bili poslani iz Njegove izuzetne slave da čuvaju tu malu jedrilicu koja se valjala nad talasima. (*This Day With God, 110.*)

Anđeli uključeni u porodični život

Gospodu služi isto toliko, da, više, vjerni kućni radnik koliko i onaj koji propovijeda Riječ. Očevi i majke treba da shvate da su oni vaspitači svoje dece. Djeca su nasleđe Gospodnje; i treba da budu obučeni i disciplinovani da formiraju karaktere koje Gospod može odobriti. Kada se ovaj posao obavlja razborito, s vjernošću i molitvom, Božji anđeli će čuvati porodicu, a najobičniji život će postati svet. (*Australasian Union Conference Record, September 6, 1909.*)

Prije izlaska iz kuće radi rada, treba sazvati cijelu porodicu; a otac, ili majka u očevom odsustvu, treba da se usrdno mole Bogu da ih čuva tokom dana. Dođite u poniznosti, sa srcem punim nježnosti, i sa osjećajem iskušenja i opasnosti pred sobom i svojom djecom; vjerom ih vežite za oltar, moleći za njih brigu Gospodnju. Anđeli službenici čuvaće djecu koja su na taj način posvećena Bogu. (*Child Guidance, 519*).

Anđeli Božji, hiljade i hiljade,... čuvaju nas od zla i

potiskuju sile tame koje traže naše uništenje. Zar nemamo razloga da budemo zahvalni svakog trenutka, čak i kada postoje očigledne poteškoće na našem putu? (*My Life Today*, 171.)

Anđeli Božji bdiju nad nama. Na ovoj zemlji postoje hiljade i desetine hiljada nebeskih glasnika koje je Otac zadužio da spriječe Sotonu da dobije bilo kakvu prednost nad onima koji odbijaju da hodaju putem zla. A ovi anđeli koji čuvaju Božju djecu na zemlji su u komunikaciji sa Ocem na nebu. (*In Heavenly Places*, 99).

Moramo bolje razumjeti misiju anđela nego što je to slučaj. Bilo bi dobro zapamtiti da svako pravo Božje dijete ima saradnju nebeskih bića. Nevidljive vojske svjetlosti i sile prate krotke i ponizne koji vjeruju i traže Božja obećanja. Heruvimi i serafimi i anđeli koji se odlikuju snagom stoje Bogu zdesna: „Svi su duhovi službenici poslani da služe onima koji će biti naslednici spasenja.“ (*The Acts of the Apostles*, 154.)

Anđeli prosvjetljuju naše umove

Bog poziva svoja stvorenja da skrenu pažnju sa zbrke i zbunjenosti oko sebe i dive se Njegovom djelu. Nebeska tijela su dostojna razmatranja. Bog ih je stvorio za dobrobit čovjeka i dok proučavamo Njegova djela, Božji anđeli će biti uz nas kako bi prosvjetlili naše umove i zaštitili nas od sotonske prevare. (*The S.D.A. Bible Commentary 4:1145.*)

Nebeski anđeli posmatraju one koji traže prosvjetljenje. Oni sarađuju s onima koji pokušavaju pridobiti duše za Hrista. (*The Bible Echo*, December 10, 1900.)

Vaša... [služba] bolesnima je iscrpljujući proces i postepeno bi isušio same izvore života da nema promjene, da nema mogućnosti za rekreaciju i da vas anđeli Božji ne čuvaju i štite. Kad biste mogli vidjeti mnoge opasnosti kroz koje vas ovi nebeski glasnici svakodnevno provode sigurno, zahvalnost bi niknula u

vašim srcima i našla izraz na vašim usnama. Ako Boga učinite svojom snagom, možete, pod najobeshrabrujućim okolnostima, postići visinu i širinu hrišćanskog savršenstva za koju teško mislite da je moguće dostići. Vaše misli mogu biti uzdignute, možete imati plemenite težnje, jasnu percepciju istine i ciljeve djelovanja koji će vas uzdignuti iznad svih prljavih motiva. (*Counsels on Health, 384.*)

Pokazana mi je tvoja [jednog ljekara] opasnost, a takođe mi je prikazan tvoj anđeo čuvar koji te uvijek iznova čuva od tebe samog, čuvajući te od brodoloma vjere. Brate moj, podigni zastavu, podigni ga i ne budi malodušan ili obeshrabren. (*Testimonies for the Church 8:175.*)

Anđeli nam pomažu da radimo ispravno

Naučite vjerovati u Boga. Naučite da idete k Onome koji je moćan da spase... Recite dragom Spasitelju šta vam treba. Onaj koji je rekao: „Pustite dječicu da dođu k meni i ne branite im“, neće odbiti vašu molitvu. Ali On će poslati svoje anđele da vas čuvaju i štite od zlih anđela, i olakšaće vam da postupite ispravno. Tada će biti mnogo lakše nego da se trudite svojom snagom. Trebali bi se uvijek osjećati ovako: „Zamolio sam Boga da mi pomogne i On će to učiniti. Uradiću ispravno u Njegovoj snazi. Neću rastuživati drage anđele koje je Bog odredio da me čuvaju. Nikada neću krenuti na kurs da ih otjeram od sebe.“ (*An Appeal to the Youth, 55, 56.*)

Ako pokušate da potisnete svaku zlu misao tokom dana, tada će anđeli Božji doći i nastaniti se s vama. Ovi anđeli su bića koja se ističu snagom. Sjećate se kako je anđeo došao do groba, a rimski vojnici su padali kao mrtvi pred slavom njegovog lica; i kad je jedan anđeo mogao da radi sa takvom snagom, kako bi bilo da su svi anđeli koji su sa nama ovdje bili prisutni? Anđeli su sa nama svaki dan, da nas čuvaju i štite od napada neprijatelja.

Niste sami u borbi protiv nepravde. Kad bi se zavjesa mogla povući, vidjeli biste nebeske anđele kako se bore s vama. To moraju učiniti; njihov posao je da čuvaju mlade. „Zar nisu svi oni službeni duhovi, poslani da služe za one koji će biti nasljednici spasenja?“ Deset hiljada puta deset hiljada i hiljade hiljada anđela služe mladima. (*The Youth's Instructor, January 1, 1903.*)

Kroz propovijedanje jevanđelja, Sotona i njegovi anđeli bivaju izbačeni iz umova ljudi. Kroz vjeru u propovijedanu Riječ ljudima je omogućeno da izvojuju pobjedu, a đavo ih gubi. Sotona će na kraju izgubiti svoju moć nad svima koji nastave vjerovati i gajiti povjerenje u Boga. Sotonino kraljevstvo se koleba i pada pred predstavljanjem posvećene istine. (*Letter 119, 1905, par. 29.*)

Kao što je Sotona bio zbačen s neba, tako će i on biti lišen svoje vlasti u srcima i umovima onih koji će slaviti Boga. (*Letter 19, 1905.*)

Veoma sam zahvalna što sam mogla posjetiti vašu školu [sada Oakwood College]. Godinama sam činila sve što sam mogla da pomognem obojenim ljudima i nikada nigdje nisam našla tako dobro započet posao kao što ga nalazim ovdje u ovom trenutku. U svim svojim iskustvima, zapamtite da su Božji anđeli pored vas. Oni znaju šta radite; oni su prisutni da vas čuvaju. Ne činite ništa što bi im smetalo. Kako vi radite, a oni rade, ova škola će postati posvećeno zemljište. Željela bih da čujem kako uspijevate. Cijelo nebo je zainteresovano za pokrete koje činite. Dajmo sve od sebe da pomognemo jedni drugima da dođemo do pobjede. Živimo tako da nebesko svjetlo može zasjati u naša srca i umove, omogućavajući nam da prihvatimo nebeska blaga. (*Southern Field Echo, June 1, 1909.*)

Anđeli pomažu izgubljenima

Kada nebeske inteligencije vide one koji tvrde da su sinovi

i kćeri Božje kako ulažu napore poput Hrista da pomognu zabludjelima, pokazujući nježni, saosjećajni duh prema pokajnicima i palim, anđeli se priljubljuju uz njih i podsjećaju ih samih riječi koji će umiriti i podići dušu... Isus je dao svoj dragocjeni život, svoju ličnu pažnju, najmanjem od Božjih mališana; a anđeli koji se ističu snagom logoruju oko onih koji se boje Boga. (*Healthful Living*, 277.)

Anđeli se šalju iz nebeskih dvora, ne da uništavaju, već da bdiju i čuvaju ugrožene duše, da spasu izgubljene, da zalutale vrata u obor. „Nisam došao da osudim, nego da spasem,“ izjavio je Hrist. Nemate li, dakle, riječi sažaljenja da progovorite zalutalim? Hoćete li ih pustiti da propadnu ili ćete im pružiti ruku pomoći? Upravo oko vas postoje duše koje su u opasnosti da nestanu. Zar ih nećete uzama ljubavi privući Spasitelju? Zar nećete prestati sa svojim prigovorima i izgovoriti riječi koje će ih nadahnuti vjerom i hrabrošću? (*The Review and Herald*, May 10, 1906.)

Privilegija je svih koji ispunjavaju uslove da sami znaju da se pomilovanje besplatno daje za svaki grijeh. Odbacite sumnju da Božja obećanja nisu namijenjena vama. Oni su za svakog prestupnika koji se kaje. Snaga i milost su kroz Hrista obezbijedjeni da ih anđeli služe svakoj duši koja vjeruje. (*Steps to Christ*, 52).

Oni koji rade za dobro drugih rade u jedinstvu sa nebeskim anđelima. Oni imaju svoje stalno društvo, svoju neprekidnu službu. Anđeli svjetlosti i moći su uvijek blizu, da štite, utješe, liječe, poučavaju, inspirišu. Njihovo je najviše obrazovanje, najistinskija kultura, najuzvišenija moguća služba za ljudska bića na ovom svijetu. (*The Review and Herald*, July 11, 1912.)

Anđeli nebeski se kreću nad ljudskim umovima da podstaknu istraživanje biblijskih tema. Biće obavljen daleko veći posao nego što je još urađen i ništa od njegove slave neće teći na ljude, jer anđeli koji služe onima koji će biti naslednici

spasenja rade noću i danju. (*Counsels to Writers and Editors, 140*).

Bog je možda povjerio poruku jevanđelja, i sav rad službe pune ljubavi, nebeskim anđelima. Možda je upotrijebio druga sredstva za postizanje svoje svrhe. Ali u svojoj beskrajnoj ljubavi odlučio je da nas učini suradnicima sa sobom, s Hristom i anđelima, kako bismo mogli dijeliti blagoslov, radost, duhovno uzdizanje, koje proizlazi iz ove nesebične službe. (*Steps to Christ, 79*).

Anđeli jačaju našu vjeru

„Anđeo Gospodnji ulogoren stoji oko onih koji se Boga boje, i izbavlja ih.“ Psalam 34:7. Bog povjerava svojim anđelima da spase Njegove izabranike od nesreće, da ih čuvaju od „pošasti koja hodi u tami“ i „razaranja što haraju u podne“. Psalam 91:6. Iznova i iznova su anđeli razgovarali s ljudima kao što čovjek razgovara s prijateljem i vodili ih do sigurnih mjesta. Iznova i iznova su ohrabrujuće riječi anđela obnavljale klonule duhove vjernika i, noseći njihove umove iznad zemaljskih stvari, navodile su ih da vjerom gledaju bijele haljine, krune, palmine grane pobjede, koje će pobjednici primiti kada okružuju veliki bijeli tron. (*The Acts of the Apostles, 153*).

Među ovima koji stoje po strani – neprijateljske vojske, koje pokušavaju da dovedu Božji narod na ružan glas, i vojske nebeske, deset hiljada puta deset hiljada anđela, koji bdiju i čuvaju kušani narod Božji, podižući ga i jačajući. To su oni koji stoje po strani. I Bog kaže svojim vjernicima: Hodaćete među njima. Neće vas savladati sile tame. Stajaćete preda mnom u očima svetih anđela, koji su poslani da služe onima koji će biti naslednici spasenja. (*The General Conference Bulletin, April 23, 1901.*)

Poglavlje 3—Anđeli na nebu prije pobune

Hrist kao božanski učesnik u stvaranju

Prije nego što su ljudi ili anđeli stvoreni, Riječ je bila sa Bogom i bila je Bog.

Svijet je stvoren kroz Njega, „i bez Njega nije stvoreno ništa što je postalo.“ Ako je Hrist sve stvorio, postojao je prije svega. Riječi izgovorene u vezi s tim su toliko odlučne da niko ne treba da sumnja. Hrist je bio Bog u suštini i u najvišem smislu. Bio je s Bogom oduvijek, Bog nad svima, blagosloven zauvijek.

Gospod Isus Hrist, božanski Sin Božiji, postojao je od vječnosti, posebna ličnost, ali jedno sa Ocem. On je bio nadmašujuća slava neba. Bio je zapovjednik nebeskih inteligencija, a obožavanje anđela primio je kao svoje pravo. (*The Review and Herald, April 5, 1906.*)

Preko Solomona Hrist je izjavio: „Gospod me imao na početku svog puta, prije njegovih djela od starine. Nalivena sam još od davnina, od početka, od vremena prije nego što je zemlja nastala. Rođena sam kad još nije bilo bezdana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam prije nego što su gore utvrđene, prije nego što su brda nastala... kad je moru odredio granice koje vode njegove ne smiju preći, kad je određivao temelje zemlji, tada sam bila uz njega kao vješt graditelj, i dan za danom bila sam mu naročita radost, i veselila sam se pred njim sve vrijeme.“ [Izreke 8:22-25, 29, 30.]

Govoreći o svom prethodnom postojanju, Hrist vraća um kroz vjekove bez datuma. On nas uvjerava da nikada nije bilo vremena kada nije bio u bliskom zajedništvu sa vječnim Bogom. On je... bio s Bogom kao osoba odgojena s Njim. (*The Signs of the Times, August 29, 1900.*)

Šta je djelo anđela u poređenju sa Njegovim [Hristovim]

udostojenjem? Njegov prijesto je od vječnosti. Podigao je sve lukove i stubove u velikom hramu prirode. (*In Heavenly Places, 40*).

Hrist Riječ, Jedinorođeni od Boga, bio je jedno sa vječnim Ocem – jedno po prirodi, karakteru i namjeri – jedino biće u cijelom univerzumu koje je moglo da uđe u sve Božje savjete i namjere. (*The Great Controversy, 493*).

Od vječnosti je postojalo potpuno jedinstvo između Oca i Sina. Bilo ih je dvoje, ali malo je nedostajalo da budu identični; dvoje po individualnosti, a jedno po duhu, srcu i karakteru. (*The Youth's Instructor, December 16, 1897*.)

Gospod Isus Hrist, jedinorođeni Sin Očev, je istinski Bog u beskonačnosti, ali ne u ličnosti. [Vidi Jevrejima 1:3-8]. (*Manuscript 116, December 19, 1905*)

Prije nego što se grijeh pojavio, Bog je imao plan

Bog i Hrist su od početka znali za otpadništvo Sotone i Adamov pad kroz varljivu moć otpadnika. Plan spasenja je osmišljen da iskupi palu rasu, da im pruži još jednu probu. Hrist je određen na dužnost posrednika od Božjeg stvaranja, postavljen oduvijek da bude naša zamjena i garancija. (*Selected Messages 1:250*).

Bogu su poznata sva Njegova djela, i od vječnih vjekova savez milosti (nezaslužena naklonost) postojao je u Božjem umu. To se zove vječni savez; jer plan spasenja nije začeo nakon pada čovjeka, već je to bilo ono što je „tajna koja je skrivana od mjerljivih vremena, a sada se objavila i obznanjena je preko proročanskih Pisama među svim narodima po nalogu vječnog Boga u poslušnosti vjerom.“ Rimljanima 16:25, 26. (*The Signs of the Times, December 15, 1914*.)

Plan za naše iskupljenje nije bio naknadna misao, plan formuliran nakon Adamovog pada. Bilo je to otkrivenje „tajne koja

je skrivana od mjerljivih vremena“. Rimljanima 16:25. To je bio razvoj principa koji su od vječnih vjekova bili temelj Božjeg prijestola... Bog nije odredio da grijeh postoji, ali je predvidio njegovo postojanje, i osigurao da se suoči sa tim strašnim vanrednim stanjem. (*The Desire of Ages*, 22.)

Stvaranje anđela

Otac je radio preko svog Sina na stvaranju svih nebeskih bića. „Kroz Njega je stvoreno sve,... bilo da su prijestoli, bilo gospodarstva, bilo poglavarstva, ili vlasti; sve je stvoreno kroz Njega i za Njega.“ (*Patriarchs and Prophets*, 34).

Prije stvaranja čovjeka, anđeli su postojali; jer kada su postavljeni temelji zemlje, „zvijezde jutarnje u veselju zajedno su pjevale, i svi sinovi Božji klicali od radosti.“ Jov 38:7. Nakon pada čovjeka, anđeli su poslani da čuvaju drvo života, i to prije nego što je ljudsko biće umrlo. Anđeli su po prirodi superiorniji od ljudi, jer psalmista kaže da je čovjek stvoren „malo niži od anđela“. Psalam 8:5. (*The Great Controversy*, 511).

Od vječnih vjekova bila je Božja namjera da svako stvoreno biće, od svijetlog i svetog serafima do čovjeka, bude hram za prebivanje Stvoritelja. (*The Desire of Ages*, 161).

Sva stvorena bića žive Božjom voljom i moći. Oni su zavisi prvi primoci Božjeg života. Od najvišeg serafima do najskromnijeg živog bića, svi se nadopunjuju iz Izvora života. (*The Desire of Ages*, 785).

Kada je Gospod stvorio ova [anđeoska] bića da stoje pred Njegovim prijestolom, bila su prelijepa i slavna. Njihova ljupkost i svetost bile su jednake njihovom uzvišenom položaju. Bili su obogaćeni Božjom mudrošću i opasani nebeskim bogatstvom. (*The Signs of the Times*, April 14, 1898.)

Stvaranje Lucifera

Bog ga je [Lucifera] učinio dobrim i lijepim, što je moguće sličnijim sebi. (*The Review and Herald, September 24, 1901.*)

Bog ga je [Lucifera] učinio plemenitim, dao mu bogate zadužbine. Dao mu je visoku, odgovornu poziciju. Nije tražio od njega ništa što bi bilo nerazumno. Trebao je upravljati povjerenjem koje mu je dao Bog u duhu krotkosti i odanosti, nastojeći promovisati slavu Boga koji mu je dao slavu, ljepotu i ljupkost. (*Sabbath-School Worker, March 1, 1893.*)

Iako je Bog stvorio Lucifera plemenitim i lijepim, i uzdigao ga na visoku čast među anđeoskom vojskom, ipak ga nije stavio izvan mogućnosti zla. U Sotoninoj [Elen Vajt je ponekad koristila prolepsis – tj. govorila o nečemu u budućnosti kao da se već dogodilo. Ovdje je Lucifera nazvala „Sotonom“ iako se on još nije pobunio. Pošto je koristila dva imena – Lucifer i Sotona – ne praveći razliku između njih, ova kompilacija je pratila njenu upotrebu.] moći je bilo, da li da odluči da izopači ove darove. (*The Spirit of Prophecy, 4:317*).

Luciferova visoka pozicija

Lucifer na nebu, prije svoje pobune, bio je visoki i uzvišeni anđeo, sledeći po časti do Božjeg dragog Sina. Njegovo lice, kao i lica drugih anđela, bilo je blago i izražavalo je sreću. Čelo mu je bilo visoko i široko, pokazujući snažan intelekt. Njegov oblik je bio savršen; njegovo držanje plemenito i veličanstveno. Posebna svjetlost sijala je na njegovom licu i obasjavala ga jače i ljepše nego oko ostalih anđela; ipak Hrist, Božji dragi Sin, imao je preuzvišenost nad svom anđeoskom vojskom. Bio je jedno s Ocem prije nego što su anđeli stvoreni. (*The Story of Redemption, 13.*)

Lucifer je bio heruvim zaklanjač, najuzvišenije od nebeskih stvorenja; stajao je najbliže Božjem prijestolu i bio je najtješnje

povezan i poistovjećen sa upravom Božje vladavine, najbogatije obdaren slavom Njegovog veličanstva i moći. (*The Signs of the Times, April 28, 1890.*)

Sam je Gospod dao Sotoni svoju slavu i mudrost, i učinio ga heruvimom zaklanjačem, dobrim, plemenitim i izuzetno ljupkim. (*The Signs of the Times, September 18, 1893.*)

Među stanovnicima neba, Sotona je, pored Hrista, bio jedno vrijeme najviše poštovan od Boga i najviši u moći i slavi. (*The Signs of the Times, July 23, 1902.*)

Lucifer, „sin jutra“, u slavi nadmašujući sve anđele koji okružuju prijesto, ... [bio je] ujedinjen u najbližim vezama sa Sinom Božjim. (*The Desire of Ages, 435*)

Lucifer, „sin jutra“, bio je prvi od heruvima zaklanjača, svet i neokaljan. Stajao je u prisustvu velikog Stvoritelja, a neprekidne zrake slave koje su obavijale vječnog Boga počivale su na njemu. (*Patriarchs and Prophets, 35*)

On [Lucifer] je bio najviše od svih stvorenih bića i bio je najvažniji u otkrivanju Božjih namjera univerzumu. (*The Desire of Ages, 758*)

Prije nego što je zlo nastalo

Mir i radost, u savršenoj podložnosti volji Neba, postojali su širom anđeoske vojske. Ljubav prema Bogu je bila iznad svega, međusobna ljubav nepristrasna. Takvo je bilo stanje koje je postojalo vjekovima prije ulaska grijeha. (*The Spirit of Prophecy 4:316, 317*).

On [Lucifer] je imao znanje o neprocjenjivoj vrijednosti vječnog bogatstva koje čovjek nije posjedovao. Doživio je čisto zadovoljstvo, mir, uzvišenu sreću i neskrivene radosti nebeskog prebivališta. Shvatio je, prije svoje pobune, zadovoljstvo punog Božjeg odobravanja. U potpunosti je cijenio slavu koja je obavijala Oca i znao je da nema ograničenja za Njegovu moć. (*The*

Signs of the Times, August 4, 1887.)

Bilo je vrijeme kada je... njegova [Sotonina] radost bila da izvršava božanske naredbe. Njegovo srce je bilo ispunjeno ljubavlju i radošću u služenju svom Stvoritelju. (*The Signs of the Times, September 18, 1893.*)

Sotona je bio prekrasan, uzvišen anđeo i tako bi ostao zauvijek da nije povukao svoju odanost Bogu. (*The Signs of the Times, December 21, 1891.*)

Poglavlje 4—Porijeklo zla

Porijeklo zla misterija

Anđeli su stvoreni puni dobrote i ljubavi. Voljeli su jedni druge nepristrasno i svog Boga u najvećoj mjeri, i ta ljubav ih je podstaknula da čine što je Njemu ugodno. Božji zakon nije za njih bio teški jaram, ali im je bilo zadovoljstvo da vrše Njegove naloge, da slušaju glas Njegove Riječi. Ali u ovom stanju mira i čistote, grijeh je nastao od onoga koji je bio savršen na svim svojim putevima. Prorok piše o njemu: „Tvoje srce se uzoholilo zbog ljepote tvoje. Upropastio si mudrost svoju zbog svog sjaja.“ Grijeh je misteriozna, neobjašnjiva stvar. Nije bilo razloga za njegovo postojanje; tražiti da se to objasni znači tražiti da se navede razlog za to, a to bi značilo da se to opravda. Grijeh se pojavio u savršenom univerzumu, stvar za koju se pokazalo da je neoprostiva. (*The Signs of the Times, April 28, 1890.*)

Bog je imao znanje o događajima u budućnosti, čak i prije stvaranja svijeta. On nije svoje ciljeve uskladio sa okolnostima, ali je dopustio da se stvari razvijaju i rade. On nije radio da dovede do određenog stanja stvari, ali je znao da će takvo stanje postojati. Plan koji bi trebalo da se sprovede nakon otpada bilo koje od visokih inteligencija neba – to je tajna, misterija koja je skrivena od vjekova. I pripremljena je ponuda u vječne svrhe da se izvrši ono što je Bog učinio za palo čovječanstvo. (*The Signs of the Times, March 25, 1897.*)

Ulazak grijeha u nebo ne može se objasniti. Kad bi to bilo objašnjivo, pokazalo bi da postoji neki razlog za grijeh. Ali kako za to nije bilo ni najmanjeg izgovora, njegovo porijeklo će zauvijek ostati obavijeno velom misterije. (*The Review and Herald, March 9, 1886.*)

Bog nije stvorio zlo. On je samo stvorio dobro, koje je bilo

poput Njega... Zlo, grijeh i smrt... rezultat su neposlušnosti, koja potiče od Sotone. (*The Review and Herald, August 4, 1910.*)

Prvi nagovještaji zla

Bilo je vrijeme kada je Sotona bio u harmoniji sa Bogom i bilo mu je zadovoljstvo da izvršava božanske naloge. Njegovo srce je bilo ispunjeno ljubavlju i radošću u služenju svom Stvoritelju, sve dok nije počeo da misli da njegova mudrost nije izvedena od Boga, već da je inherentna njemu samom, i da je kao i Bog dostojan da primi čast i moć. (*The Signs of the Times, September 18, 1893.*)

Iako je Bog stvorio Lucifera plemenitim i lijepim, i uzdigao ga na visoku čast među anđeoskom vojskom, ipak ga nije stavio izvan mogućnosti zla. Bilo je u Sotoninoj moći, ako bi on to odlučio, da izopači ove darove. Mogao je ostati u naklonosti Božjoj, voljen i poštovan od cijele anđeoske mase, predsjedavajući na svom uzvišenom položaju sa velikodušnom, nesebičnom brigom, koristeći svoje plemenite moći da blagoslovi druge i da proslavi svog Stvoritelja. Ali, malo po malo, počeo je da traži svoju čast i da koristi svoje moći da privuče pažnju i pridobije pohvale. Takođe je postepeno navodio anđele nad kojima je vladao da njemu služe, umjesto da sve svoje moći posvete službi svom Stvoritelju. (*The Spirit of Prophecy 4:317*).

Malo po malo, Lucifer se odavao želji za samouzdizanjem. Iako je sva njegova slava bila od Boga, ovaj moćni anđeo je počeo smatrati da se odnosi na njega samog. (*Patriarchs and Prophets, 35*).

Bog postavlja Hristov pravi položaj

Prije nego što je veliko nadmetanje trebalo da se otvori, svi su trebali imati jasnu predstavu Njegove [Božje] volje, čija su mudrost i dobrota bili izvor sve njihove radosti.

Kralj svemira je pozvao nebesku vojsku pred sebe, da bi u njihovoj prisutnosti mogao da iznese pravi položaj svog Sina i pokaže odnos koji je održavao prema svim stvorenim bićima... Pred okupljenim stanovnicima neba Kralj je objavio da niko osim Hrista, Jedinorođenog od Boga, nije mogao u potpunosti da uđe u Njegove namjere, i Njemu je bilo predato da izvrši moćne savjete Njegove volje. (*Patriarchs and Prophets*, 36).

Veliki Stvoritelj je okupio nebesku vojsku, da bi mogao u prisustvu svih anđela odati posebnu čast svom Sinu. Sin je sjedio na prijestolu sa Ocem, a nebesko mnoštvo svetih anđela bilo je okupljeno oko njih. Otac je tada dao do znanja da je On sam odredio da Hrist, Njegov Sin, bude jednak sa Njim; tako da gdje god je bilo prisustvo Njegovog Sina, to je bilo kao Njegovo sopstveno prisustvo. Sinovu riječ je trebalo poštovati jednako spremno kao i Očevu riječ. Svom Sinu dao je autoritet da zapovijeda nebeskom vojskom. Naročito je Njegov Sin radio u jedinstvu sa Njim u očekivanom stvaranju zemlje...

Sotona je bio zavidan i ljubomorani na Isusa Hrista. Ipak, kada su se svi anđeli poklonili Isusu da priznaju Njegovu nadmoć i visoki autoritet i zakonitu vladavinu, Sotona se poklonio s njima; ali mu je srce bilo ispunjeno zavišću i mržnjom. Hrist je bio uzet u poseban Božji savjet u vezi sa Njegovim planovima, dok Sotona nije bio upoznat s njima. Nije razumio, niti mu je bilo dozvoljeno da zna, Božje namjere. Ali Hrist je bio priznat kao suveren nad nebom, a njegova moć i autoritet su isti kao i samoga Boga.

Sotona je mislio da je i sam bio miljenik na nebu među anđelima. Bio je veoma uzvišen; ali... težio je visini samog Boga. Hvalio se svojom uzvišenošću. Znao je da su ga anđeli počastvovali. Imao je posebnu misiju koju je trebao izvršiti. Bio je blizu velikog Stvoritelja, a neprekidni snopovi veličanstvene svjetlosti koji su obavijali vječnog Boga, posebno su sijali nad

njim. Sotona je mislio kako su anđeli slušali njegovu zapovijest sa prijatnom revnošću. Zar njegova odjeća nije bila lagana i lijepa? Zašto bi se Hrist tako trebao poštovati ispred njega samog? (*The Spirit of Prophecy, 1:17, 18*).

Anđeli su radosno priznavali Hristovu nadmoć i klanjajući se pred Njim, izlivajući svoju ljubav i obožavanje. Lucifer se poklonio s njima, ali u njegovom srcu je bio čudan, žestok sukob. Istina, pravda i lojalnost borili su se protiv zavisti i ljubomore. Činilo se da ga je uticaj svetih anđela neko vrijeme nosio sa sobom. Ali opet je bio ispunjen ponosom na svoju slavu. Njegova želja za prevlašću se vratila, i ponovo je popustio zavisti prema Hristu. (*Patriarchs and Prophets, 36, 37*).

Lucifer započinje svoju kampanju protiv Hrista

Sotona... je započeo svoje djelo pobune sa anđelima pod njegovom komandom, nastojeći da među njima proširi duh nezadovoljstva. I radio je na toliko varljiv način da su mnogi anđeli bili pridobijeni za njegovu odanost prije nego što su njegove namjere bile u potpunosti poznate. (*The Review and Herald, January 28, 1909.*)

Sotona... je bio ambiciozan za uzvišenije počasti koje je Bog dao svom Sinu. Postao je zavidan na Hrista i anđelima koji su mu odavali počast kao heruvimu zaštitniku predočio da nije imao čast koju mu je dodijelio njegov položaj. (*The Review and Herald, February 24, 1874.*)

Lukavim insinucijama, kojima je pokazao da je Hrist preuzeo mjesto koje pripada njemu, Lucifer je posijao sjeme sumnje u umove mnogih anđela. (*The Educational Messenger, September 11, 1908, par.1*)

Njegovo [Luciferovo] djelo obmane obavljeno je u tolikoj tajnosti da su anđeli na manje uzvišenim položajima pretpostavili da je on Vladar neba. (*This Day With God, 256*).

Anđeli koji su bili odani i istiniti nastojali su da pomire o-
vog moćnog, buntovnog anđela sa voljom njegovog Stvoritelja.
Oni su opravdavali Božji čin odavanja časti Isusu Hristu i ubjed-
ljivim obrazlaganjem nastojali uvjeriti Sotonu da sada nema ma-
nju čast nego prije što je Otac proglasio čast koju je odao svom
Sinu. Oni su jasno iznijeli da je Isus bio Sin Božji, koji je postoj-
jao s Njim prije nego što su anđeli stvoreni; i da je On oduvijek
stajao zdesna Bogu, i da Njegov blagi autoritet pun ljubavi do
sada nije bio doveden u pitanje; i da nije dao naredbe osim onoga
što je bila radost za nebesku vojsku da izvrši. Dokazivali su da
to što je Hrist dobio posebnu čast od Oca, u prisustvu anđela, ne
umanjuje počast koju je on (Sotona) do sada dobio. (*The Spirit
of Prophecy 1:19*).

On [Lucifer] je stekao simpatije nekih svojih saradnika su-
gerišući misli kritike u vezi s Božjom vladom. Ovo zlo sjeme je
rasuto na najzavodljiviji način; i nakon što je izniklo i ukorije-
nilo se u umovima mnogih, on je sakupio ideje koje je sam prvi
usadio u umove drugih i iznio ih pred najviši red anđela kao
misli drugih umova protiv vlasti Bože. (*The SDA Bible
Commentary 4:1143*).

Lucifer je... u početku tako vodio svoja iskušenja da je i sam
ostao [naizgled] neutralan. Anđele koje nije mogao u potpunosti
dovesti na svoju stranu optužio je za ravnodušnost prema inte-
resima nebeskih bića. Upravo za posao koji je on sam obavljao,
optužio je odane anđele. Njegova politika je bila da zbunjuje
suptilnim argumentima u vezi s Božjim ciljevima. Sve što je bilo
jednostavno obavio je misterijom i vještačkom izopačenošću bac-
cio sumnju na najjasnije Jehovine izjave. A njegov visoki polo-
žaj, tako blisko povezan sa božanskom vladom, dao je veću
snagu njegovim prigovorima. (*Patriarchs and Prophets, 41*).

Činilo se da je prvi Sotonin pokušaj da zbací Božji zakon –
preduzet među bezgrešnim stanovnicima neba – neko vrijeme

bio ovjenčan uspjehom. Veliki broj anđela je bio zaveden. (*Patriarchs and Prophets*, 331).

Božja vladavina nije uključivala samo stanovnike neba već i sve stvorene svjetove; a Sotona je mislio da, ako je mogao povesti inteligencije neba sa sobom u pobuni, mogao bi povesti sa sobom i druge svjetove. (*The Review and Herald*, March 9, 1886.)

Ovdje je neko vrijeme Sotona imao prednost; i likovao je svojom uzvišenom superiornošću, u ovom pogledu, nad anđelima nebeskim, pa čak i prema samom Bogu.... [Lucifer] se pre-rušio u plašt laži, i neko vrijeme mu je bilo nemoguće skinuti pokrivač, tako da se vidi grozan deformitet njegovog karaktera. On mora biti ostavljen da se otkrije u svojim okrutnim, vještim, zlim djelima. (*The Spirit of Prophecy* 4:319).

Luciferu je dato vrijeme da razvije svoje principe

Bog u svojoj mudrosti nije odmah izbacio Sotonu s neba. Ovaj čin ne bi promijenio njegove principe, već bi samo ojačao njegovu pobunu, jer bi stvorio simpatije prema njemu u nepravednom postupanju; i sa sobom bi poveo mnogo veći broj. On mora biti sklonjen i imati vremena da potpunije razvije svoje principe. (*The Review and Herald*, March 9, 1886.)

Sotona se žalio na navodne nedostatke u upravljanju nebeskim stvarima i nastojao da ispuni umove anđela svojim nezadovoljstvom. Pošto nije bio najviši, posijao je sjeme sumnje i nevjerstva. Budući da nije bio kao Bog, nastojao je da usađuje u um anđela sopstvenu zavist i nezadovoljstvo. Tako je zasađeno sjeme otuđenja, da bi potom bilo izvučeno i predstavljeno pred nebeskim sudovima kao da potiče, ne od Sotone, već od anđela. Tako bi varalica pokazao da su anđeli mislili isto kao i on...

Ono što je Sotona usadio u um anđela – riječ ovdje i riječ tamo – otvorilo je put za dugačku listu pretpostavki. Na svoj

vješti način iz njih je izvukao izraze sumnje. Zatim, kada je bio na razgovoru, optužio je one koje je obrazovao. Sve nezadovoljstvo je prenio na one koje je vodio. (*The Review and Herald, September 7, 1897.*)

On [Lucifer] je počeo da insinuira sumnje u vezi sa zakonima koji upravljaju nebeskim bićima, nagovještavajući da, iako su zakoni možda potrebni stanovnicima svjetova, anđelima, budući da su uzvišeniji, nije potrebno takvo ograničenje, jer je njihova sopstvena mudrost bila dovoljan vodič. (*Patriarchs and Prophets, 37*).

Lucifer... je nastojao da ukine Božji zakon. Tvrdio je da nepale inteligencije svetog neba nemaju potrebu za zakonom, već su sposobne da upravljaju sobom i da očuvaju neokaljani integritet. (*The Signs of the Times, April 28, 1890.*)

Čak ni lojalni anđeli nisu u potpunosti uočili njegov [Sotonin] karakter. Zbog toga Bog nije odmah uništio Sotonu. Da je to učinio, sveti anđeli ne bi opazili pravdu i ljubav Božju. Sumnja u Božju dobrotu bila bi kao zlo sjeme koje bi urodilo gorkim plodom grijeha i jada. Stoga je autor zla bio pošteđen, da u potpunosti razvije svoj karakter. (*Christ's Object Lessons, 72*).

Anđeli raspravljaju o pokrenutim pitanjima

Dok su se neki od anđela pridružili Sotoni u njegovoj pobuni, drugi su raspravljali s njim da ga odvrte od njegovih namjera, boreći se za Božju čast i mudrost u davanju autoriteta svom Sinu. Sotona je isticao, iz kog razloga je Hrist obdaren neograničenom moći i tako visokom komandom nad njim! (*Spiritual Gifts 3:37*).

Sotona je odbio da sluša. A onda se okrenuo od odanih i pravih anđela, prokazujući ih kao robove. Ovi anđeli, vjerni Bogu, stajali su u čudu kada su vidjeli da je Sotona uspješan u svojim naporima da podstakne pobunu. Obećao im je novu i

bolju vladu nego što su tada imali, u kojoj će sve biti sloboda. Veliki broj je nagovijestio svoju namjeru da prihvate Sotonu kao svog vođu i glavnog komandanta. Pošto je vidio da je njegov napredak dočekan s uspjehom, laskao je sebi da još uvijek ima sve anđele na svojoj strani i da će biti jednak sa samim Bogom i da će se njegov glas autoriteta čuti u zapovijedanju cijelom nebeskom vojskom.

Ponovo su lojalni anđeli upozorili Sotonu i uvjerali ga šta će biti posledica ako ustraje; da bi Onaj koji je mogao stvoriti anđele, svojom snagom mogao srušiti sav njihov autoritet i strašnu pobunu. Misliti da bi se anđeo trebao oduprijeti Božjem zakonu koji je bio svet kao i on sam! Upozorili su buntovnike da zatvore uši za Sotonina varljiva razmišljanja i savjetovali Sotonu, i sve koji su bili pod njegovim uticajem, da odu Bogu i priznaju svoju nepravdu zato što su čak i priznali pomisao da dovode u pitanje Njegov autoritet. (*The Spirit of Prophecy 1:20*).

Sotona je bio lukav u iznošenju svoje strane pitanja. Čim bi ustanovio da se jedna pozicija vidi u svom pravom karakteru, promijenio ju je za drugu. Nije tako sa Bogom. On je mogao raditi samo sa jednom klasom oružja — istinom i pravednošću. Sotona je mogao upotrijebiti ono što Bog nije mogao — pokvarenost i prevaru. (*The Review and Herald, March 9, 1886*).

Potajni rad [Sotone] bio je tako suptilan da se nije mogao učiniti da se pojavi pred nebeskom vojskom kao stvar kakva je zaista bila.... Ovo stanje stvari postojalo je dugo vremena prije nego što je Sotona razotkriven. (*The SDA Bible Commentary 4:1143*).

Bog je u svom velikom milosrđu dugo podnosio Lucifera. Nije odmah degradirao njegov uzvišeni položaj kada se prvi put prepustio duhu nezadovoljstva, čak ni kada je počeo da iznosi svoje lažne tvrdnje pred odanim anđelima. Dugo je bio zadržan na nebu. Iznova i iznova mu je nuđeno pomilovanje pod

uslovom da se pokaje i pokori. (*The Great Controversy*, 495, 496).

Duh nezadovoljstva i otuđenja nikada ranije nije bio poznat na nebu. Bio je to novi element, čudan, misteriozan, neobjašnjiv. Sam Lucifer u početku nije bio upoznat sa pravom prirodom svojih osjećanja; neko vrijeme se plašio da izrazi djelo i zamišljanje svog uma; ipak ih nije odbacio. Nije vidio kuda srlja. Ali napori kakve su samo beskrajna ljubav i mudrost mogli smisliti, uloženi su da ga uvjere u njegovu zabludu. Pokazalo se da je njegovo nezadovoljstvo bilo bez razloga, i natjerali su ga da vidi šta će biti rezultat upornog ustanka. Lucifer je bio uvjeren da je pogriješio. Vidio je da su božanski zakoni pravedni i da ih kao takve treba priznati pred cijelim nebom.

Da je to učinio, možda bi spasio sebe i mnoge anđele. U to vrijeme nije u potpunosti odbacio svoju vjernost Bogu. Iako je napustio svoj položaj heruvima zaklanjača, ipak da je bio voljan da se vrati Bogu, priznajući Stvoriteljevu mudrost i zadovoljan da popuni mjesto koje mu je određeno u Božjem velikom planu, bio bi vraćen na svoju funkciju. Došlo je vrijeme za konačnu odluku; mora se u potpunosti prepustiti božanskom suverenitetu ili se staviti u otvorenu pobunu. Skoro je donio odluku da se vrati, ali mu je ponos zabranio. (*Patriarchs and Prophets*, 39).

Bog dočekuje Sotonin izazov

Na nebeskim vijećima odlučeno je da se mora postupati po principima koji neće odmah uništiti Sotoninu moć; jer je Božja namjera bila da postavi stvari na vječnu osnovu sigurnosti. Mora se dati vremena Sotoni da razvije principe koji su bili temelj njegove vlade. Nebeski univerzum mora vidjeti razrađene principe za koje je Sotona proglasio da su superiorniji od Božjih principa. Božji poredak mora biti u suprotnosti sa Sotoninom. Pokvarena načela Sotonine vladavine moraju biti otkrivena. Principi

pravednosti izraženi u Božjem zakonu moraju se pokazati kao nepromjenjivi, savršeni, vječni. (*The Review and Herald, September 7, 1897.*)

Odani anđeli brzo žure Sinu Božijem i upoznaju Ga sa onim što se dešava među anđelima. Oni pronalaze Oca u konferenciji sa svojim voljenim Sinom, kako bi odredili način na koji bi, za najbolje dobro odanih anđela, pretpostavljeni autoritet Sotone mogao zauvijek biti srušen. Veliki Bog je mogao odmah baciti ovog lukavog prevaranta s neba; ali to nije bila Njegova namjera. On bi buntovnicima dao jednaku šansu da odmjere snagu i moć sa Njegovim vlastitim Sinom i Njegovim odanim anđelima. U ovoj bici svaki anđeo bi izabrao svoju stranu i pokazao se svima. (*The Spirit of Prophecy 1:21*).

Lucifer postaje Sotona

Sotona... odlučan da od sebe napravi centar uticaja. Ako ne može biti najviši autoritet na nebu, on bi bio najviši autoritet u pobuni protiv nebeske vlade. On bi bio glava, da kontroliše, a ne da bude kontrolisan. (*The Review and Herald, April 16, 1901*).

Mnogi Sotonini simpatizeri bili su skloni poslušati savjet odanih anđela, pokajati se za svoje nezadovoljstvo i ponovo biti primljeni u povjerenje Oca i Njegovog dragog Sina. Moćni pobunjenik tada je izjavio da je upoznat sa Božjim zakonom, i ako bi se podredio ropskoj poslušnosti, čast će mu biti oduzeta. Više mu neće biti povjerena njegova uzvišena misija. Rekao im je da su on i oni sada otišli predaleko da bi se vratili i on će se nositi s poslasticama; jer da se pokloni u ropskom obožavanju Sinu Božijem nikada neće; da mu Bog ne bi oprostio, i sada moraju potvrditi svoju slobodu i silom steći položaj i autoritet koji im nije dragovoljno dat. (*The Spirit of Prophecy 1:20, 21*).

Što se samog Sotone tiče, istina je da je sada otišao predaleko da bi se vratio. Ali nije tako s onima koji su bili zaslijepljeni

njegovim obmanama. Njima su savjeti i molbe lojalnih anđela otvorili vrata nade; i da su poslušali upozorenje, možda bi se otrgli iz Sotonine zamke. Ali ponosu, ljubavi prema njihovom vođi i želji za neograničenom slobodom bilo je dozvoljeno da prevladaju, a molbe božanske ljubavi i milosrđa su konačno odbačene. (*Patriarchs and Prophets, 41*).

Andeli se pojavljuju pred Ocem

Sve nebeske vojske bile su pozvane da se pojave pred Ocem, da se svaki slučaj utvrdi. Sotona je neskriveno dao do znanja svoje nezadovoljstvo što bi Hristu trebalo dati prednost pred njim. Ponosno je ustao i insistirao da treba da bude jednak Bogu, da treba da bude uzet u konferenciju sa Ocem i da razume Njegove namjere. Bog je obavijestio Sotonu da će samo svom Sinu otkriti svoje tajne namjere, i zahtijevao je od cijele porodice na nebu, čak i od Sotone, da Mu ustupi implicitnu, neupitnu poslušnost; ali da se pokazao nedostojnim mjesta na nebu. Tada je Sotona ushićeno pokazao na svoje simpatizere, koji su činili skoro polovinu svih anđela, i uzviknuo: Ovi su sa mnom! Hoćeš li i ove protjerati i napraviti takvu prazninu na nebu? Zatim je izjavio da je spreman da se odupre Hristovom autoritetu i da brani svoje mjesto na nebu silom i snagom, snagom protiv snage. (*The Spirit of Prophecy 1:22*).

Do samog kraja sukoba na nebu, veliki uzurpator je nastavio da se pravda. Kada je objavljeno da sa svim svojim simpatizerima mora biti protjeran iz prebivališta blaženstva, tada je vođa pobunjenika hrabro priznao svoj prezir prema Stvoriteljevom zakonu. Ponovio je svoju tvrdnju da anđelima nije potrebna kontrola, već da ih treba ostaviti da slijede svoju volju, koja će ih uvijek voditi ispravno. On je osudio božanske statute kao ograničenje njihove slobode i izjavio da je njegova svrha da osigura ukidanje zakona; da bi, oslobođene ovog ograničenja, nebeske

vojske ušle u uzvišenije, veličanstvenije stanje postojanja.

Jednodušno, Sotona i njegova vojska u potpunosti su bacili krivicu za svoju pobunu na Hrista, izjavljujući da se nikada ne bi pobunili da nisu bili ukoreni. (*The Great Controversy*, 499, 500).

Znanje koje su Sotona, kao i anđeli koji su pali s njim, imali o Božjem karakteru, o Njegovoj dobroti, Njegovoj milosti, mudrosti i vrsnoj slavi, učinilo je njihovu krivicu neoprostivom. (*Review and Herald*, February 24, 1874.)

Poglavlje 5—Pobunjeni anđeli su protjerani. Pad Adama i Eve.

Rat na nebu

Hrist je radio na nebeskim sudovima kako bi uvjerio Sotonu u njegovu strašnu zabludu, sve dok se zli i njegovi simpatizeri konačno nisu našli u otvorenoj pobuni protiv samog Boga. (*This Day With God*, 256).

Hrist je, kao Zapovjednik neba, određen da uguši pobunu. (*The Review and Herald*, May 30, 1899.)

Onda je bio rat na nebu. Sin Božji, Princ Neba, i Njegovi odani anđeli, upustili su se u sukob sa velikim pobunjenikom i onima koji su se ujedinili s njim. Sin Božiji i pravi, odani anđeli su pobijedili; a Sotona i njegovi simpatizeri bili su protjerani s neba. (*The Spirit of Prophecy 1:23*).

Anđeli su bili uključeni u bitku; Sotona je želio da pobijedi Sina Božijeg i one koji su bili pokorni Njegovoj volji. Ali dobri i pravi anđeli su pobijedili, a Sotona je, sa svojim sledbenicima, protjeran s neba. (*Early Writings*, 146).

Efekti pobune

Sotona je stajao u čudu zbog svog novog stanja. Njegova sreća je nestala. Pogledao je anđele koji su, s njim, nekada bili tako srećni, ali koji su bili protjerani s neba. Sada je sve izgledalo promijenjeno. Lica koja su odražavala sliku njihovog Tvorca bila su tmurna i očajna. Među njima su bile svađe, razdor i ogorčena optuživanja. Sotona sada vidi užasne rezultate svoje pobune. Zadrhtao je i uplašio se da se suoči s budućnošću i da razmišlja o kraju ovih stvari.

Došao je čas za radosne, vesele pjesme hvale Bogu i Njegovom dragom Sinu. Sotona je vodio nebeski hor. Podigao je prvu

notu, a onda se sva anđeoska vojska ujedinila s njim, i veličanstveni zvukovi muzike odjeknuli su nebom u čast Boga i Njegovog dragog Sina. Ali sada, umjesto zvukova najslađe muzike, razdor i ljutite riječi padaju na uho velikog vođe pobunjenika. Približava se čas bogoslužjenja, kada se svijetli i sveti anđeli klanjaju pred Ocem. Neće se više sjediniti u nebeskoj pjesmi. Više se neće klanjati u pijetetu i svetom strahopoštovanju pred prisustvom vječnog Boga...

Sotona je drhtao dok je gledao svoj rad. Bio je sam u razmišljanju o prošlosti, sadašnjosti i svojim budućim planovima. Njegovo moćno tijelo se treslo kao od oluje. Prolazio je anđeo sa neba. Pozvao ga je i zamolio za razgovor sa Hristom. Ovo mu je odobreno. Zatim je ispričao Sinu Božjem da se pokajao zbog svoje pobune i ponovo poželio Božju naklonost. Bio je voljan zauzeti mjesto koje mu je Bog prethodno odredio i biti pod njegovom mudrom komandom. Hrist je plakao zbog Sotoninog jada, ali mu je rekao, kao um Božiji, da nikada ne može biti primljen na nebo. Sjeme pobune je još uvijek bilo u njemu...

Kada je Sotona postao potpuno uvjeren da ne postoji mogućnost da bude ponovo postavljen u Božju naklonost, pokazao je svoju zlobu s povećanom mržnjom i vatrenom žestinom...

Pošto nije mogao da dobije pristup unutar nebeskih kapija, čekao je samo na ulazu, da bi se rugao anđelima i tražio svađu sa njima dok su ulazili i izlazili. (*The Spirit of Prophecy 1:28-30*).

Stvaranje Zemlje i čovječanstva

Odani anđeli oplakivali su sudbinu onih koji su im bili saputnici u sreći i blaženstvu. Njihov gubitak se osjetio na nebu. Otac se konsultovao s Isusom u vezi s tim da odmah izvrše svoju namjeru za čovjeka da se nastani na zemlji. (*The Signs of the Times, January 9, 1879.*)

Najsajjniji i najuzvišeniji od sinova jutra navijestio je [Hristovu] slavu pri stvaranju i najavio Njegovo rođenje pjesmama radosti. (*The Signs of the Times, January 4, 1883.*)

Kada je Bog formirao zemlju, postojale su planine, brda i ravnice, a među njima su bile rijeke i vodene površine. Zemlja nije bila jedna prostrana ravnica, već su monotoniju krajolika razbijala brda i planine, ne visoke i grube kao što su sada, već pravilnog i lijepog oblika. Anđeli su gledali i radovali se divnim i prekrasnim Božjim djelima. (*Spiritual Gifts 3:33.*)

Cijelo se nebo duboko i radosno zanimalo za stvaranje svijeta i čovjeka. Ljudska bića su bila nov i poseban red. (*The Review and Herald, February 11, 1902.*)

Pored anđeoskih bića, ljudska porodica, formirana po Božjoj slici, najplemenitije je od Njegovih stvorenih djela. (*The Review and Herald, December 3, 1908.*)

Gospod je Adama obdario moćima uma koje su superiornije u odnosu na bilo koje živo biće koje je stvorio. Njegove mentalne moći bile su samo malo manje od onih anđela. (*The Review and Herald, February 24, 1874.*)

Čim je Gospod kroz Isusa Hrista stvorio naš svijet i postavio Adama i Evu u Edenski vrt, Sotona je objavio svoju namjeru da se prilagodi svojoj prirodi, ocu i majci cijelog čovječanstva. (*The Review and Herald, April 14, 1896.*)

Kada je Gospod predstavio Evu Adamu, Božji anđeli bili su svjedoci te ceremonije. (*In Heavenly Places, 203.*)

Ovaj bezgrešni par nije nosio vještačku odjeću. Bili su odjeveni u pokrivač svjetla i slave, kakav nose anđeli. (*Signs of the Times, January 9, 1879.*)

Bog je stvorio čovjeka za svoju slavu, da nakon iskušenja i probe ljudska porodica postane jedno sa nebeskom porodicom. Božja namjera je bila da se nebo ponovo naseli ljudskom porodicom. (*The S.D.A. Bible Commentary 1:1082.*)

Prazna mjesta nastala na nebu padom Sotone i njegovih anđela popuniće otkupljeni od Gospoda. (*The Review and Herald, May 29, 1900.*)

Adam i Eva u Edenu

Iako je sve što je Bog stvorio bilo u savršenstvu ljepote, i činilo se da ništa ne nedostaje na zemlji koju je Bog stvorio da usreći Adama i Evu, ipak je pokazao svoju veliku ljubav prema njima tako što je zasadio baštu posebno za njih. Dio svog vremena trebalo je da budu zauzeti srećnim poslom uređenja bašte, a dio primanjem posjeta anđela, slušanjem njihovih uputstava i srećnom meditacijom. Njihov rad nije bio zamoran, već prijatan i okrepljujući. (*The Signs of the Times, January 9, 1879.*)

Sveti anđeli... dali su uputstva Adamu i Evi u vezi sa njihovim poslom, a takođe su ih poučavali o pobuni Sotone i njegovom padu. (*Spiritual Gifts 1:20*).

On [Adam] je stajao pred Bogom u snazi savršene muškosti, svi njegovi organi i sposobnosti su bili potpuno razvijeni i harmonično uravnoteženi; i bio je okružen stvarima ljepote i svakodnevno je razgovarao sa svetim anđelima. (*The Spirit of Prophecy 2:88*).

Božji zakon je postojao prije nego što je čovjek stvoren. Prilagođen je stanju svetih bića; čak su se i anđeli njime upravljali. (*The Signs of the Times, April 15, 1886.*)

Čovjeka je trebalo testirati i dokazati, i ako bi podnio Božji ispit, i ostao odan i istinit nakon prvog iskušenja, ne bi trebao biti opsjednut stalnim iskušenjima; već je trebao biti uzvišen kao jednak anđelima, i od sada besmrtn. (*The Review and Herald, February 24, 1874.*)

Sotona planira izazvati čovjekov pad

On [Sotona]... obavijestio ih je [svoje anđeoske sledbenike]

o svojim planovima da otme od Boga plemenitog Adama i njegovu saputnicu Evu. Ako bi ih na bilo koji način mogao prevariti na neposlušnost, Bog bi napravio neku odredbu kojom bi mogli biti pomilovani, a onda bi on i svi pali anđeli na pošten način podijelili s njima Božiju milost. Ako to ne uspije, mogli bi se ujediniti sa Adamom i Evom; jer kada bi jednom prekršili Božji zakon, bili bi predmet Božjeg gnjeva, kao i oni sami. Njihov prestup bi ih takođe dovelo u stanje pobune; i mogli su se ujediniti sa Adamom i Evom, zauzeti Eden i držati ga kao svoj dom. I kada bi mogli da dobiju pristup drvetu života usred vrta, njihova snaga bi, mislili su, bila jednaka onoj svetih anđela, pa čak ni sam Bog ne bi mogao da ih protjera.

Sotona je održao savjetovanje sa svojim zlim anđelima. Nisu se svi spremno udružili da se upuste u ovaj opasan i užasan posao. Rekao im je da nikome od njih neće povjeriti da izvrši ovaj posao; jer je mislio da samo on ima dovoljno mudrosti da sprovede tako važan poduhvat. Želio je da razmisle o tome dok ih on napušta i traži osamu, da razvije svoje planove...

Sotona je sam krenuo da usavrši planove koji će sasvim sigurno osigurati pad Adama i Eve. Zadrhtao je pri pomisli da će sveti, srećni par gurnuti u bijedu i kajanje koje je i sam podnosio. Činilo se da je u stanju neodlučnosti; nekada čvrst i odlučan, a onda je oklijevao i kolebao se. Njegovi anđeli su tražili njega, svog vođu, da ga upoznaju sa svojom odlukom. Oni će se ujediniti sa Sotonom u njegovim planovima, i s njim će snositi odgovornost i dijeliti posledice.

Sotona je odbacio svoja osjećanja očaja i slabosti, i, kao njegov vođa, ojačao se da se izbori iz ove stvari i učini sve što je u njegovoj moći da prkosi autoritetu Boga i njegovog Sina. (*The Spirit of Prophecy 1:31-33*).

Sotona je izjavio da će dokazati svjetovima koje je Bog stvorio i nebeskim inteligencijama da je nemoguće držati se

zakona Božjeg. (*The Review and Herald, September 3, 1901.*)

Bog je okupio anđeosku vojsku da preduzme mjere da odvрати zlo koje prijeti. Na nebeskom vijeću odlučeno je da anđeli posjete Eden i upozore Adama da mu prijeti opasnost od neprijatelja. Shodno tome, dva anđela su pojurila na put da posjete naše prve roditelje. (*The Signs of the Times, January 16, 1879.*)

Nebeski glasnici su im [Adamu i Evi] otvorili istoriju Sotonina pada, i njegove planove za njihovo uništenje, otkrivajući potpunije prirodu božanske vlasti, koju je knez zla pokušavao da zbaci...

Anđeli su ih upozorili da se čuvaju od Sotoninih namjera; jer bi njegovi napori da ih uhvati u zamku bili neumorni. Dok su bili poslušni Bogu, zli im nije mogao nauditi; jer, ako zatreba, svaki anđeo na nebu bi im bio poslan u pomoć. Kad bi uporno odbijali njegove prve insinuacije, bili bi sigurni kao i nebeski glasnici. Ali kada bi jednom podlegli iskušenju, njihova bi priroda postala toliko izopačena da sami po sebi ne bi imali moć, niti raspoloženje, da se odupru Sotoni. (*Patriarchs and Prophets, 52, 53.*)

Anđeli su upozorili Evu da se ne odvaja od svog muža u svom poslu; jer bi mogla doći u kontakt sa ovim palim neprijateljem. Ako su odvojeni jedno od drugog, bili bi u većoj opasnosti nego kad su oboje zajedno. Anđeli su ih zadužili da pažljivo prate uputstva koja im je Bog dao u vezi sa drvetom znanja; jer su u savršenoj poslušnosti bili sigurni, a ovaj pali neprijatelj im je mogao pristupiti samo kod drveta spoznaje dobra i zla.

Adam i Eva su uvjerali anđele da nikada ne bi trebali prekršiti izričitu Božju zapovijest; jer im je bilo najveće zadovoljstvo da vrše Njegovu volju. Anđeli su se sjedinili sa Adamom i Evom u svetim tonovima harmonične muzike; i dok su njihove pjesme odzvanjale iz blaženog Edena, Sotona je čuo zvuk

njihovog radosnog obožavanja Oca i Sina. I dok je Sotona to slušao, njegova zavist, mržnja i zloba su se povećali i on je svojim sledbenicima izrazio strepnju da ih (Adam i Evu) podstaknu na neposlušnost. (*The Spirit of Prophecy 1:34, 35*).

Sotona govori Evi preko zmije

Da bi svoj posao obavio neopaženo, Sotona je odlučio da kao svog medijuma koristi zmiju – masku koja je dobro prilagođena njegovoj svrsi obmane. Zmija je tada bila jedno od najmuđrijih i najljepših stvorenja na zemlji. Imala je krila i dok je letjela kroz vazduh predstavljala je izgled blistavog sjaja, boje i sjaja brušenog zlata. (*Patriarchs and Prophets, 53*).

Eva se udaljila od svog muža, posmatrajući prelijepe stvari prirode u Božjem stvaranju, oduševljavajući svoja čula bojama i mirisima cvijeća i ljepotom drveća i žbunja. Razmišljala je o ograničenju koje im je Bog postavio u pogledu drveta znanja. Bila je zadovoljna ljepotama i blagodatima koje je Gospod dao za zadovoljenje svake potrebe. Sve ovo, rekla je, Bog nam je dao da uživamo. Svi su naši; jer Bog je rekao: „Od svakog drveta u vrtu slobodno jedi; ali sa drveta spoznajе dobra i zla, nemoj jesti s njega.“

Eva je lutala u blizini zabranjenog drveta i njena radoznalost je bila probuđena da sazna kako se smrt može kriti u plodu ovog divnog drveta. Iznenadila se kad je čula da joj je upite preuzeo i ponovio čudan glas. „Da li je Bog rekao: Ne jedete sa svakog drveta u vrtu?“ Eva nije bila svjesna da je otkrila svoje misli tako što je sama sa sobom razgovarala naglas, pa je bila veoma začuđena kada je čula svoje upite koje je ponavljala zmija. (*The Review and Herald, February 24, 1874.*)

Blagim i prijatnim riječima, i muzičkim glasom, [Sotona] se obratio začuđenoj Evi. Bila je zaprepašćena kada je čula kako zmija govori. Veličao je njenu ljepotu i neizmjernu ljupkost, što

Evi nije bilo neugodno.

Eva je bila zavedena, polaskana, zaluđena. (*The Spirit of Prophecy 1:35, 36*).

Ona [Eva] je zaista mislila da zmija ima znanje o njenim mislima i da mora da je veoma mudra. Ona mu odgovori: „Možemo da jedemo plodove s drveća u vrtu. Ali za plod s drveta koje je usred vrta, Bog je rekao: ‘Ne jedite ga i ne dirajte ga da ne umrete.’ Na to zmija reče ženi: ‘Ne, sigurno nećete umrijeti. Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.’“ [Postanje 3:2-5]

Ovdje je otac laži iznio svoju tvrdnju u direktnoj suprotnosti sa izraženom Božjom riječi. Sotona je uvjeravao Evu da je stvorena besmrtna i da ne postoji mogućnost da umre. Rekao joj je da Bog zna da će, ako jedu sa drveta znanja, njihovo razumijevanje biti prosvijetljeno, prošireno i oplemenjeno, čineći ih jednakima sa Njim... Eva je mislila da je govor zmije veoma mudar... Ona je pogledala sa žudnjom ka drvetu prepunom voća koje je izgledalo veoma ukusno. Zmija ga je jela sa očiglednim oduševljenjem.

Eva je preuveličala riječi Božje zapovijesti. On je rekao Adamu i Evi: „Ali s drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer onog dana kada budeš jeo s njega, sigurno ćeš umrijeti.“ U Evinoj kontroverzi sa zmijom, dodala je klauzulu: „*Nemoj ga ni dirati, da ne umreš.*“ Ovdje se vidjela suptilnost zmije. Ova Evina izjava dala mu je prednost. (*The Review and Herald, February 24, 1874.*)

Uzimajući u obzir ovo drvo, on [Sotona] je izjavio da će oni dostići uzvišeniju sferu postojanja i ući u šire polje znanja. I sam je jeo od zabranjenog voća, i kao rezultat je stekao moć govora. I insinuirao je da je Gospod ljubomorno želio da im to uskrati, kako ne bi bili uzdignuti do jednakosti sa Njim. (*Patriarchs and*

Prophets, 54).

Probudila se Evina radoznalost. Umjesto da pobjegne s tog mjesta, slušala je da čuje kako zmija govori. Nije joj palo na pamet da bi to mogao biti onaj pali neprijatelj koji koristi zmiju kao medijum. (*The Spirit of Prophecy 1:36*).

S kakvim je intenzivnim zanimanjem cijeli svemir posmatrao sukob koji je trebao odlučiti o položaju Adama i Eve. Kako su anđeli pažljivo slušali riječi Sotone, začetnika grijeha, dok je svoje ideje stavljao iznad Božjih naredbi i nastojao da Božji zakon svojim varljivim rasuđivanjem učini neučinkovitim! Kako su nestrpljivo čekali da vide da li će sveti par biti zaveden od strane kušača i da li će se prepustiti njegovoj vještini...

Sotona je predstavljao Boga kao varalicu, kao onoga koji će odvratiti Njegova stvorenja od koristi Njegovog najvišeg dara. Anđeli su sa tugom i čuđenjem čuli ovu izjavu u vezi sa Božjim karakterom, jer ga je Sotona predstavljao kao da posjeduje njegove jadne osobine; ali Eva nije bila užasnuta kada je čula kako je sveti i vrhovni Bog tako lažno optužen. Da je... zapamtila sve znakove Njegove ljubavi, da je pobjegla svom mužu, možda bi bila spašena od suptilnog iskušenja zloga. (*The Signs of the Times, May 12, 1890.*)

Kušač je ubrao plod i dao ga Evi. Uzela ga je u ruku. Dakle, rekao je kušač, bilo vam je zabranjeno čak i da ga dodirnete da ne biste umrli. Rekao joj je da neće doživjeti više osjećaja zla i smrti u jelu nego u dodiru ili rukovanju voćem. Eva je bila ohrabrena jer nije osjetila neposredne znakove Božjeg nezadovoljstva. Smatrala je da su riječi kušača sve mudre i ispravne. Jela je i oduševila se voćem. Činilo joj se ukusno i zamišljala je da je u sebi doživjela divne efekte voća. (*The Spirit of Prophecy 1:38*).

Nije bilo ničeg otrovnog u plodu samog drveta znanja, ničega što bi izazvalo smrt ako jedete s njega. Drvo je postavljeno

u vrt kako bi se ispitala njihova odanost Bogu. (*The Signs of the Times, February 13, 1896.*)

Eva jede voće i iskušava Adama

Eva je jela i zamišljala da je osjetila senzaciju novog i uzvišenijeg života... Nije osjetila nikakve loše posledice od ploda, ništa što bi se moglo protumačiti kao smrt, već, baš kao što je zmija rekla, ugodan osjećaj za koji je zamišljala da su anđeli osjećali. (*Testimonies for the Church 3:72*).

Zatim je za sebe ubrala voće i jela, i zamislila da je osjetila snagu novog i uzvišenog postojanja kao rezultat uzbudljivog uticaja zabranjenog voća. Bila je u čudnom i neprirodnom uzbuđenju dok je tražila muža, s rukama punim zabranjenog voća. Ona mu je prenijela mudri govor zmije i poželjela da ga odmah odvede do drveta znanja. Rekla mu je da je pojela voće, i umjesto da osjeća bilo kakav osjećaj smrti, doživjela je ugodan, uzbudljiv uticaj. Čim je Eva prekršila nalog, postala je moćan medij kroz koji je izazvala pad svog muža. (*The Spirit of Prophecy 1:38, 39*).

Na Adamovom licu pojavio se izraz tuge. Djelovao je začuđeno i uznemireno. Na riječi Eve on je odgovorio da je to mora da je neprijatelj protiv kojeg su bili upozoreni; i po božanskoj presudi ona mora umrijeti. U odgovoru ga je pozvala da jede, ponavljajući riječi zmije da sigurno ne bi trebali umrijeti. Smatrala je da to mora biti istina, jer nije osjećala nikakve dokaze Božjeg nezadovoljstva...

Adam je shvatio da je njegov saputnik prekršio Božju zapovijest, zanemario jedinu zabranu koja im je postavljena kao test njihove vjernosti i ljubavi. Postojala je užasna borba u njegovom umu. Žalio je što je dozvolio Evi da odluta od njega. Ali sada je djelo učinjeno; on mora biti odvojen od nje čije je društvo bilo njegova radost. Kako je to mogao imati ovako? Odlučio je

podijeliti njenu sudbinu; ako ona mora da umre, on bi umro sa njom. Uostalom, razmišljao je, možda su riječi mudre zmije istinite? Eva je bila pred njim, lijepa i naizgled nevina, kao i prije ovog čina neposlušnosti. Izrazila mu je veću ljubav nego prije. U njoj se nije pojavio nikakav znak smrti, a on je odlučio da se nosi s poslasticama. Zgrabio je voće i brzo jeo.

Nakon svog prestupa, Adam je u početku zamišljao da ulazi u više stanje postojanja. Ali ubrzo ga je pomisao na njegov grijeh ispunila užasom. Činilo se da je vazduh, koji je do tada bio blage i ujednačene temperature, rashladio krivce. Ljubav i mir koji su bili njihovi su nestali, a na njihovom mjestu su osjetili osjećaj grijeha, strah od budućnosti, golotinju duše. (*Patriarchs and Prophets*, 56, 57).

Sotona se radovao njegovom uspjehu. Sada je doveo ženu u iskušenje da ne vjeruje Bogu, da preispita Njegovu mudrost i da pokuša da pronikne u Njegove mudre planove. A preko nje je također izazvao svrgavanje Adama, koji je, zbog svoje ljubavi prema Evi, prekršio Božju zapovijest i pao s njom. (*The Spirit of Prophecy 1:42*).

Sotona, pali anđeo, izjavio je da nijedan čovjek ne može držati Božji zakon, i ukazao je na neposlušnost Adama kao dokaz da je izjava istinita. (*The Signs of the Times*, April 10, 1893.)

Sotona... se ponosno hvalio da je svijet koji je Bog stvorio njegovo vlasništvo. Pošto je osvojio Adama, monarha svijeta, dobio je rasu kao svoje podanike, i sada bi trebao posjedovati Eden i učiniti ga svojim sjedištem. I on će tamo uspostaviti svoj tron i biti monarh svijeta. (*The Review and Herald*, February 24, 1874.)

Vijeće mira

Vijest o čovjekovom padu proširila se nebom – svaka harfa je utihnula. Anđeli od tuge bacaju svoje krune sa svojih glava.

Čitavo nebo je bilo uznemireno. (*The Spirit of Prophecy 1:42*).

Održano je vijeće kako bi se odlučilo šta treba učiniti s parom koji je kriv. (*Spiritual Gifts 3:44*).

Činilo se da je tjeskoba anđela bila intenzivna dok je Isus razgovarao sa svojim Ocem. Tri puta je bio zaklonjen slavnom svjetlošću od Oca, i treći put kada je došao od Oca, Njegova se osoba mogla vidjeti.... Zatim je anđeoskoj vojsci dao do znanja da je napravljen način da se izbavi izgubljeni čovjek. Reкао im je da je preklinjao svog Oca, i da se ponudio da će dati svoj život kao otkupninu, da preuzme smrtnu kaznu na Sebe, da bi kroz Njega čovjek mogao pronaći oprostjenje...

U početku se anđeli nisu mogli radovati; jer njihov Zapo-
vjednik nije ništa sakrio od njih, već je pred njima otvorio plan spasenja. Isus im je rekao da će ostaviti svu svoju slavu na nebu, pojaviti se na zemlji kao čovjek, poniziti se kao čovjek, i da će konačno, nakon što Njegova misija kao učitelja bude izvršena, biti predan u ruke ljudi, i izdržati gotovo svaku okrutnost i patnju koju bi Sotona i njegovi anđeli mogli nadahnuti ljude da je nanesu; da će umrijeti najokrutnijom smrću, obješen između neba i zemlje kao krivi grešnik; da treba da pretrpi užasne sate agonije, na koje čak ni anđeli ne bi mogli da gledaju, već bi sakrili svoja lica od prizora...

Anđeli su se klanjali pred Njim. Ponudili su svoje živote. Isus im je rekao da će svojom smrću spasiti mnoge; da život anđela nije mogao da plati dug. Sam njegov život Otac je mogao prihvatiti kao otkupninu za čovjeka. (*Early Writings, 149, 150*).

Anđeli su se bojali da će oni [Adam i Eva] ispružiti ruku i jesti sa drveta života, i biti besmrtni grešnici. Ali Bog je rekao da će otjerati prestupnike iz vrta. Anđeli su odmah dobili zadatak da čuvaju put do drveta života. (*Spiritual Gifts 1:22*).

Anđeli koji su bili postavljeni da čuvaju Adama u njegovom domu u Edenu prije njegovog prestupa i protjerivanja iz raja,

sada su postavljeni da čuvaju vrata raja i put drveta života. (*The Review and Herald, February 24, 1874.*)

Kada su Adam i Eva shvatili koliko je uzvišen i svet Božji zakon, čije je kršenje učinilo toliko skupom žrtvu neophodnom da spase njih i njihovo potomstvo od potpune propasti, zamolili su da sami umru ili da dopuste sebi i njihovom potomstvu da izdrže kaznu za njihov prestup, radije nego da ljubljani Sin Božji prinese ovu veliku žrtvu...

Adam je bio obaviješten da život anđela ne može platiti dug. Jehovin zakon, temelj Njegove vladavine na nebu i na zemlji, bio je svet kao i sam Bog; i iz tog razloga život anđela nije mogao biti prihvaćen od Boga kao žrtva za njegov prestup.... Otac nije mogao ukinuti niti promijeniti ni jedan propis svog zakona da bi udovoljio čovjeku u njegovom palom stanju. Ali Sin Božji, koji je u jedinstvu sa Ocem stvorio čovjeka, mogao je izvršiti pomirenje za čovjeka prihvatljivo Bogu...

Kada je Adam, prema Božjim posebnim uputstvima, prinio žrtvu za grijeh, za njega je to bila najbolnija ceremonija. Njegova ruka mora biti podignuta da uzme život, koji je jedino Bog mogao dati, i da prinese žrtvu za grijeh. Bio je to prvi put da je svjedočio smrti. Dok je gledao žrtvu koja je krvarila, koja se izvijala u smrtnim mukama, trebao je vjerom da očekuje Sina Božjeg, kojeg je žrtva predočila. (*The Spirit of Prophecy 1:50-53*).

Adam i Eva protjerani iz raja

Oni [Adam i Eva] su bili obaviješteni da će morati da izgube svoj dom u Edenu... Nije bilo bezbjedno da ostanu u Edenskom vrtu, da u svom stanju grijeha ne dobiju pristup drvetu života. (*The Spirit of Prophecy 1:44*).

Oni [Adam i Eva] su iskreno molili da mogu ostati u domu svoje nevinosti i radosti. Priznali su da su izgubili sva prava na

to srećno prebivalište, ali su se zakleli da će u budućnosti predati strogu poslušnost Bogu. Ali im je rečeno da je njihova priroda postala pokvarena grijehom; oni su umanjili svoju snagu da se odupru zlu i otvorili put Sotoni da dobije spremniji pristup k njima. U svojoj nevinosti oni su se prepustili iskušenju; a sada, u stanju svjesne krivice, imali bi manje moći da održe svoj integritet.

U poniznosti i neizrecivoj tuzi oprostili su se od svog prekrasnog doma i otišli da žive na zemlji, gdje je počivalo prokletstvo grijeha. (*Patriarchs and Prophets*, 61).

Poslani su sveti anđeli da istjeraju neposlušni par iz vrta, dok su drugi anđeli čuvali put do drveta života. Svaki od ovih moćnih anđela imao je u desnoj ruci blistavi mač. (*Spiritual Gifts* 3:45).

Snažni anđeli, sa snopovima svjetlosti koji predstavljaju plamene mačeve koji se okreću u svim smjerovima, postavljeni su kao stražari da čuvaju put drveta života od približavanja Sotone i krivog para. (*The Review and Herald*, February 24, 1874.)

Sotonin proučeni plan je bio da Adam i Eva budu neposlušni Bogu, da prime Njegovo negodovanje, a zatim da jedu od drveta života, kako bi mogli da produže život u grijehu. Ali sveti anđeli su poslani da im zapriječe put do drveta života. Oko ovih anđela bljeskali su snopovi svjetlosti sa svih strana, koji su imali izgled blistavih mačeva. (*The Spirit of Prophecy* 1:44).

Nakon pada, Sotona je naredio svojim anđelima da ulože poseban napor da podstaknu vjerovanje u čovjekovu prirodnu besmrtnost; i kada su naveli ljude da prime ovu zabludu, naveli su ih da zaključe da će grešnik živjeti u vječnoj bijedi. (*The Spirit of Prophecy* 4:354).

Poglavlje 6—Anđeli prije i poslije Nojevog potopa

Plan spasenja je dalje objašnjen

Anđeli su održavali komunikaciju s Adamom nakon njegovog pada i obavijestili ga o planu spasenja i da ljudski rod nije izvan iskupljenja. (*Spiritual Gifts 3:52*).

Anđeli su obavijestili Adama da će, pošto je njegov prestup donio smrt i bijedu, život i besmrtnost biti iznijeti na vidjelo kroz žrtvu Isusa Hrista. (*The Spirit of Prophecy 1:51*).

Edenski vrt ostao je na zemlji dugo nakon što je čovjek postao izopštenik s njegovih ugodnih staza. Paloj rasi je dugo bilo dozvoljeno da gleda u dom nevinosti, a ulaz su im branili samo anđeli čuvari. (*Patriarchs and Prophets, 62*).

Bogoslužnje kod kapije koju su štitili heruvimi

Na vratima raja koja su čuvali heruvimi otkrivena je slava Gospodnja, i ovamo su došli prvi bogoslužitelji... Ovdje su Kain i Abel prinijeli svoje žrtve, a Bog se spustio da komunicira s njima.

Skepticizam nije mogao poreći postojanje Edena dok je stajao na vidiku, a ulaz mu je bio zabranjen anđelima čuvarima. Poredak stvaranja, namjena vrta, istorija njegova dva stabla tako blisko povezana sa čovjekovom sudbinom, bile su nesporne činjenice. A postojanje i vrhovni autoritet Boga, obaveza prema Njegovom zakonu, bile su istine koje su ljudi sporo dovodili u pitanje dok je Adam bio među njima. (*Patriarchs and Prophets, 83, 84*).

[Kain i Abel] su bili poučeni u pogledu odredbi za spas ljudske rase. Od njih se zahtijevalo da sprovedu sistem ponizne poslušnosti, pokazujući svoje poštovanje prema Bogu, svoju vjeru

i zavisnost o obećanom Otkupitelju, tako što su ubili prvjenca stada i svečano ih predstavili krvlju, kao žrtvu paljenicu Bogu....

On [Kain] nije bio voljan da striktno slijedi plan poslušnosti, i nabavi jagnje i ponudi ga sa plodovima zemlje. On je samo uzeo plodove sa zemlje i zanemario je Božji zahtjev... Abel je savjetovao svom bratu da ne dolazi pred Gospoda bez krvi žrtve. Kain, budući da je bio stariji, nije htio da sluša svog brata...

Abel je donio od prvjenca svoga stada i sala kako je Bog zapovjedio; i u punoj vjeri u Mesiju koji dolazi, i sa poniznim poštovanjem, predstavio je prinos. Bog je imao poštovanje prema njegovoj ponudi. Svjetlost je bljesnula s neba i proždrla Abelov prinos. Kain ne vidi nikakvu manifestaciju da je njegova prihvaćena. Ljuti se na Gospoda i na svog brata. Bog se spušta da pošalje anđela Kainu da razgovara s njim.

Anđeo ga ispituje o razlogu njegove ljutnje i obavještava ga da će ga prihvatiti i poštovati njegovu ponudu, ako radi dobro i slijedi upute koje je Bog dao. Ali ako se ponizno ne pokori Božjim uredbama, povjeruje i posluša ga, On ne može prihvatiti njegovu ponudu. Anđeo kazuje Kainu da to nije bila Božja nepravda ili pristrasnost prema Abelu; već da zbog njegovog sopstvenog grijeha i neposlušnosti izričitoj Božjoj zapovijesti, On nije mogao poštovati njegovu ponudu – i ako bi učinio dobro, Bog bi ga prihvatio. Ali čak i nakon što je tako vjerno poučen, Kain se nije pokajao. U svojoj ljubomori i mržnji on se svađa sa Abelom i kori ga. Dok Abel opravdava Božji plan, Kain se razbjesci, a njegov bijes raste i gori protiv Abela, sve dok ga u svom bijesu ne ubije. (*Spiritual Gifts 3:47-49*).

Adam i anđeli su uputili prepotopne ljude

Prednosti koje su uživali ljudi tog doba [prije Potopa] da steknu znanje o Bogu kroz Njegova djela od tada nikada nisu bile jednake. I tako daleko od doba religiozne tame, to je bilo

doba velikog svjetla. Cio svijet je imao priliku da primi pouku od Adama, a oni koji su se bojali Gospoda imali su i Hrista i anđele za svoje učitelje. (*Patriarchs and Prophets*, 83).

Ljudi su živjeli skoro hiljadu godina u tim danima [prije Potopa], a anđeli su ih posjećivali s poukama direktno od Hrista. (*Selected Messages 1:230*).

Enoh

Enoh je sa Adamovih usana saznao bolnu priču o padu i dragocjenu priču o Božjoj udostojenoj milosti u daru Njegovog Sina kao Otkupitelja svijeta. Vjerovao je i oslonio se na dato obećanje. Enoh je bio svet čovjek. Služio je Bogu prostodušnog srca. Shvatio je pokvarenost ljudske porodice, odvojio se od Kainovih potomaka i prekorio ih zbog njihove velike zloće. Njegova duša je bila uznemirena dok ih je svakodnevno gledao kako gaze Božji autoritet. Odabrao je da bude odvojen od njih i provodio je veliki dio svog vremena u samoći, predajući se razmišljanju i molitvi. Čekao je pred Bogom i molio se da savršenije spozna Njegovu volju, kako bi je mogao izvršiti. Bog je razgovarao sa Enohom preko svojih anđela i dao mu božansku pouku. Dao mu je do znanja da neće uvijek podnositi čovjeka u njegovoj pobuni – da je Njegova namjera bila da uništi grešnu rasu tako što će dovesti poplavu na zemlju.

Gospod je Enohu potpunije otvorio plan spasenja, i Duhom proroštva proveo ga kroz generacije koje bi trebalo da žive posle potopa, i pokazao mu velike događaje povezane sa drugim dolaskom Hristovim i krajem svijeta.

Enoh je bio zabrinut u pogledu mrtvih. Činilo mu se da će pravednici i zli zajedno otići u prah i to će im biti kraj. Nije mogao vidjeti život pravednika iza groba. U proročkoj viziji bio je poučen u pogledu Sina Božjeg, koji je trebao umrijeti ljudskom žrtvom, i prikazan je Hristov dolazak na oblacima nebeskim, uz

prisustvo anđeoske vojske, da oživi pravedne mrtve i otkupi ih iz grobova....

Enoh je vjerno ponavljao ljudima sve što mu je otkriveno Duhom proroštva. Neki su povjerovali njegovim riječima i okrenuli se od svoje zloće da se boje i obožavaju Boga. (*The Signs of the Times, February 20, 1879.*)

On [Enoh] je odabrao određene periode za povlačenje i nije dopustio da ga ljudi pronađu, jer bi prekinuli njegovu svetu meditaciju i zajedništvo s Bogom. Nije se u svakom trenutku isključivao iz društva onih koji su ga voljeli i slušali njegove mudre riječi; niti se u potpunosti odvojio od pokvarenih. Susretao se s dobrim i lošim u navedeno vrijeme i trudio se da odvрати bezbožnike od njihovog zlog puta. (*Spiritual Gifts 3:56*).

Enoh je nastavio da raste k nebu dok je razgovarao sa Bogom... Gospod je volio Enoha, jer ga je postojano slijedio, i gnušao se bezakonja, i usrdno je tražio savršenije znanje o Njegovoj volji da bi je mogao izvršiti. Žudio je da se još bliže sjedini s Bogom, koga se bojao, poštovao i obožavao. Gospod nije dozvolio Enohu da umre kao drugi ljudi, već je poslao svoje anđele da ga odvedu na nebo, a da ne vidi smrt. U prisustvu pravednih i zlih, Enoh je bio uklonjen od njih. Oni koji su ga voljeli mislili su da ga je Bog možda ostavio u nekom od njegovih mjesta za povlačenje; ali nakon što su ga marljivo tražili i nisu mogli da ga nađu, javili su da nije, jer ga je Bog uzeo. (*The Signs of the Times, February 20, 1879.*)

Plamteća Božja kola poslata su po ovog svetog čovjeka i on je odnesen na nebo. (*The Review and Herald, April 19, 1870.*)

Gospod mi je dao pogled na druge svjetove. Krila su mi data, i anđeo me je pratio iz grada na mjesto koje je bilo svijetlo i slavno. Tada sam odvedena u svijet koji je imao sedam mjeseca. Tamo sam vidjela dobrog starog Enoha, koji je bio prenesen. U desnoj ruci imao je veličanstvenu palmu, a na svakom

listu je pisalo „Pobjeda“. Oko glave mu je bio blistav bijeli vijenac, a na vijencu lišće, a u sredini svakog lista pisalo je „Čistota“, a oko vijenca je bilo kamenje raznih boja, koje je blistalo jače od zvijezda i bacalo odsjaj na slova i uvećavalo ih. Na stražnjem dijelu njegove glave bio je luk koji je ograničavao vijenac, a na luku je pisalo „Svetost“. Iznad vijenca bila je ljupka kruna koja je sijala jače od sunca. Pitala sam ga da li je ovo mjesto na koje je odveden sa zemlje. Rekao je: „Nije; grad je moj dom i došao sam da posjetim ovo mjesto.“ (*Early Writings, 39, 40*).

Enoh predstavlja one koji će ostati na zemlji i biti preneseni na nebo a da ne vide smrt. On predstavlja ono društvo koja će živjeti u opasnostima posljednjih dana, i oduprijeti se svoj pokvarenosti, podlosti, grijehu i bezakonju, a ipak biti neokaljani svime. Možemo stajati kao Enoh. Za nas je napravljeno pokriće. Anđeli Božji koji se ističu snagom, poslani su da služe onima koji će biti nasljednici spasenja. Ovi anđeli, kada vide da činimo sve od sebe da budemo pobjednici, uradiće svoj dio posla i njihova svjetlost će obasjati oko nas, i odvratiti uticaj zlih anđela koji su oko nas, i napraviti utvrđenje oko nas kao zid od vatre. (*The Review and Herald, April 19, 1870.*)

Noje

Oni koji su živjeli u danima Noja i Abrama bili su sličniji anđelima po obliku, po divoti i snazi. Ali svaka generacija postaje sve slabija. (*Spiritual Gifts 1:69*).

Više od stotinu godina prije potopa Gospod je poslao anđela vjernom Noju da mu stavi do znanja da se više neće smilovati pokvarenoj rasi. Ali On nije želio da budu u neznanju o Njegovom naumu. Poučio bi Noja i učinio ga vjernim propovjednikom koji će upozoriti svijet na njegovo nadolazeće uništenje, kako bi stanovnici zemlje mogli ostati bez izgovora...

Anđeli su poslani da sakupe iz šume i polja životinje koje je Bog stvorio. (*The Spirit of Prophecy 1:69, 72*).

Anđeli su išli ispred ovih životinja, a oni su ih pratili dvoje po dvoje, mužjak i ženka, i čiste zvijeri po sedam. (*Spiritual Gifts 3:67*).

Sada je sve bilo spremno za zatvaranje arke, što Noje nije mogao učiniti iznutra. Podrugljivo mnoštvo vidi anđela kako silazi s neba, obučen u sjaj poput munje. On zatvara ta ogromna spoljna vrata, a zatim ponovo kreće svojim putem prema nebu. (*The Spirit of Prophecy 1:72*).

Potop dolazi

Bez obzira na taj svečani prikaz, oni [prepotopni ljudi] su bili svjedoci Božje moći – neprirodne pojave da zvijeri napuštaju šume i polja i ulaze u arku, a anđeo Božji obučen u sjaj, i strašni u veličanstvenosti, silazi sa neba i zatvara vrata; ipak su otvrdnuli svoja srca i nastavili da uživaju i da se zabavljaju nad signalnim manifestacijama božanske moći. Ali osmog dana nebesa su skupila crninu... Kiša se spustila sa oblaka iznad njih. Ovo je nešto čemu nikada nisu bili svjedoci. Oluja se pojačavala sve dok se nije činilo da voda dolazi s neba poput moćnog slapa. Mlazevi vode bi izbijali iz zemlje neopisivom snagom, bacajući masivno kamenje stotinama stopa u vazduh, a zatim bi se zakopali duboko u zemlju...

Silina oluje se povećala, a sa zaraćenim elementima su se pomiješali jauci ljudi koji su prezirali Božji autoritet. Drveće, zgrade, kamenje i zemlja bacani su na sve strane. Užas čovjeka i zvijeri bio je neopisiv. Čak se i sam Sotona, koji je bio primoran da bude među zaraćenim elementima, bojao za svoje postojanje...

Anđeli koji se ističu snagom vodili su arku i sačuvali je od štete. Svaki trenutak tokom te strašne oluje od četrdeset dana i

četrdeset noći, očuvanje kovčega bilo je čudo svemogućé sile. (*The Spirit of Prophecy 1:73, 75*).

Posle Potopa

Noje i njegova porodica su zabrinuto gledali kako se voda smanjuje. Želio je da ponovo izađe na zemlju. Poslao je gavrana koji je letio naprijed-natrag do i od arke. Nije dobio informaciju koju je želio i poslao je golubicu koja se, ne nalazeći odmora, ponovo vratila u arku. Nakon sedam dana golubica je ponovo poslana, a kada se u njenim ustima ugledao maslinov list, nastalo je veliko veselje ove osmočlane porodice, koja je tako dugo bila zatvorena u arci. Opet anđeo silazi i otvara vrata arke. Noje je mogao ukloniti vrh, ali nije mogao otvoriti vrata koja je Bog zatvorio. Bog se obratio Noju preko anđela koji je otvorio vrata, i naredio Nojevoj porodici da izađe iz arke i izvede sa sobom sve živo biće...

Nakon što je Noje izašao iz arke, pogledao je oko sebe na moćne i divlje zvijeri koje je izveo iz arke, a zatim na svoju porodicu koja je brojala osmoro, i jako se bojao da će ih zvijeri uništiti. Ali Gospod je poslao svog anđela da kaže Noju: „Neka vas se boje i neka pred vama strahuju sva stvorenja na zemlji, sva stvorenja koja lete po nebesima, sve što se miče po zemlji i sve morske ribe. U vaše je ruke sve to predato. Sve što se miče što je živo neka vam bude za hranu, kao što sam vam dao i sve zeleno bilje.“ (*The Spirit of Prophecy 1:76, 78, 79*).

Vavilonski graditelji

Neki od Nojevih potomaka su ubrzo počeli da otpadaju... Neki nisu vjerovali u postojanje Boga... Drugi su vjerovali da Bog postoji. Oni koji su bili Božji neprijatelji osjećali su se svakodnevno ukoreni pravednim razgovorom i pobožnim životom onih koji su voljeli, slušali i uzdizali Boga. Nevjernici su se

međusobno posavjetovali i dogovorili da se odvoje od vjernika. Otputovali su daleko od njih i odabrali veliku ravnicu u kojoj će živjeti. Sagrađili su grad, a onda su smislili ideju da sagrađe veliki toranj koji bi dopirao do oblaka, kako više ne bi bili raštrkani. Sagrađili bi svoju kulu na mnogo većoj visini nego što su vode prevladavale u vrijeme Potopa i bili bi kao bogovi i vladali bi ljudima...

Oni su se uzdigli protiv Boga. Ali On im nije dozvolio da završe svoj posao. Oni su bili izgradili svoju kulu na veliku visinu, kada je Gospod poslao dva anđela da ih zbune u njihovom radu... Anđeli su pobrkali njihov jezik. Nakon toga nije bilo harmonije u njihovom radu. Ljuti jedni na druge i ne mogavši da objasne nesporazum i čudne riječi među njima, napustili su posao i razdvojili se jedni od drugih, i rasuli se po zemlji. Do tog vremena, ljudi su govorili samo jedan jezik. Munja sa neba, kao znak Božjeg gnjeva, oborila je vrh njihove kule i bacila je na zemlju. (*The Spirit of Prophecy 1:92, 93*).

Poglavlje 7—Anđeli u patrijarhalnom dobu

Abram

Bog je ukazao veliku čast Abramom. Anđeli nebeski hodali su i razgovarali s njim kao prijatelj s prijateljem. (*Patriarchs and Prophets, 138*).

Gospod je prenio svoju volju Abramom preko anđela. Hrist mu se ukazao i dao mu jasno znanje o zahtjevima moralnog zakona i o velikom spasenju koje će se postići kroz Njega. (*The Review and Herald, April 29, 1875.*)

Nakon Ismailovog rođenja, Gospod se ponovo pokazao Abramom i rekao mu: „Utvrđiću svoj savez između mene i tebe, i tvoga potomstva posle tebe, u njihovim naraštajima, za savez vječni.“ Gospod je ponovo preko svog anđela ponovio svoje obećanje da će Sari dati sina i da će ona biti majka mnogih naroda. (*The Spirit of Prophecy 1:96*).

Kada su sudovi skoro trebali pohoditi Sodom, ta činjenica nije bila skrivena od njega i postao je posrednik kod Boga za grešnike. Njegov razgovor s anđelima takođe predstavlja lijep primjer gostoprimstva.

U vrelo ljetnje podne, patrijarh je sjedio na vratima svog šatora i gledao u tihi pejzaž, kada je u daljini ugledao trojicu putnika kako se približavaju. Prije nego što su stigli do njegovog šatora, stranci su se zaustavili, kao da se savjetuju o svom kursu. Ne čekajući da zatraže usluge, Abram je brzo ustao, a kako su se očito okretali u drugom smjeru, požurio je za njima i s najvećom ljubaznošću ih pozvao da mu odaju počast tako što će ostati da se okrijepe. Svojim rukama donosio je vodu da bi oprali prašinu putovanja sa svojih nogu. On je sam birao njihovu hranu, i dok su se oni odmarali u hladovini, pripremljena je zabava, a on

je s poštovanjem stajao pored njih dok su se gostili...

Abram je u svojim gostima vidio samo tri umorna putnika, malo misleći da je među njima Onaj kome bi se mogao klanjati bez grijeha. Ali sada je otkriven pravi karakter nebeskih glasnika. Iako su bili na putu kao službenici gnjeva, ipak su Abram, čovjeku vjere, prvo govorili o blagoslovima...

Abram je odao počast Bogu, a Gospod je počastio njega, uzevši ga u svoje savjete i otkrivši mu svoje namjere. Bog je dobro znao mjeru krivice Sodoma; ali On se izrazio na način ljudi, da bi se razumjela pravda Njegovih postupaka. Prije nego što donese presudu nad prestupnicima, On bi sam išao da započne ispitivanje njihovog puta; da nisu prešli granice božanskog milosrđa, On bi im i dalje dao prostor za pokajanje. (*Patriarchs and Prophets*, 138, 139).

Uništenje Sodoma i Gomora

Dvojica nebeskih glasnika su otišla, ostavljajući Abrama samog sa Onim za koga je sada znao da je Sin Božji. S dubokim poštovanjem i poniznošću podstakao je svoju molbu: „Uzeo sam na sebe da govorim Gospodu, koji sam samo prah i pepeo.“ Prišao je nebeskom glasniku i žarko podsticao svoju molbu. Iako je Lot postao stanovnik Sodoma, nije učestvovao u bezakonju njenih stanovnika. Abram je mislio da u tom mnogoljudnom gradu sigurno ima drugih obožavaoca pravog Boga. I s obzirom na to, on je molio: „Daleko od tebe, da postupiš na ovaj način, da ubiješ pravednika sa zlim; ... da je daleko od tebe. Zar Sudija cele zemlje neće postupiti ispravno?“ Abram je pitao ne samo jednom, već mnogo puta. Sve hrabriji kako su njegovi zahtjevi bili uslišeni, nastavio je sve dok nije stekao sigurnost da će grad biti pošteđen, ako se u njemu nađe i deset pravednika. (*Patriarchs and Prophets*, 139, 140).

Dva anđela posjećuju Lota

U sumrak, dva stranca su se približila gradskim vratima. Očigledno su bili putnici koji su dolazili da prenoće. U tim skromnim putnicima niko nije mogao razaznati moćne glasnike božanskog suda, a veselo, nemarno mnoštvo malo je sanjalo da će u svom ophođenju prema ovim nebeskim glasnicima te noći dostići vrhunac krivice koja je osudila njihov ponosni grad. Ali postojao je jedan čovjek koji je pokazao ljubaznu pažnju prema strancima i pozvao ih u svoj dom. Lot nije znao njihov pravi karakter, ali su mu bili uobičajeni učtivost i gostoprimstvo (*Patriarchs and Prophets, 158*).

Anđeli su otkrili Lotu cilj svoje misije: „Mi ćemo uništiti ovo mjesto, jer je vapaj njihov veliki pred licem Gospodnjim; i Gospod nas je poslao da ga uništimo.“ Stranci koje je Lot nastojao zaštititi, sada su obećali da će ga zaštititi, kao i spasiti sve članove njegove porodice koji bi s njim pobjegli iz opakog grada. Lot je izašao da upozori svoju djecu. Ponovio je riječi anđela: „Ustani, izvedi te s ovog mjesta; jer će Gospod uništiti ovaj grad.“ Ali on im se činio kao onaj koji se ruga...

Lot se tužan vratio svojoj kući i ispričao priču o svom neuspjehu. Tada su mu anđeli rekli da ustane, uzme svoju ženu i dvije kćeri koje su još bile u njegovoj kući, i napusti grad. Zaglupljen od tuge, on je oklijevao, ne želeći otići. Ali za anđele Božije, svi bi oni stradali u ruševinama Sodoma. Nebeski glasnici su uhvatili njega i njegovu ženu i kćeri za ruke i izveli ih iz grada.

Ovdje su ih anđeli napustili i vratili se u Sodom da izvrše svoje djelo uništenja. Drugi – Onaj koga je Abram molio – približio se Lotu...

Knez nebeski je bio uz njega, ali se ipak zalagao za svoj život kao da ga Bog, koji je pokazao takvu brigu i ljubav prema njemu, i dalje neće sačuvati. Trebao je sebe u potpunosti

povjeriti božanskom Poslaniku, predajući svoju volju i svoj život u Gospodnje ruke bez sumnje ili pitanja. Ali, kao i mnogi drugi, on je nastojao da planira za sebe...

Opet je dat svečani nalog da se požuri, jer će vatrena oluja biti odložena, ali samo malo duže. Ali jedan od bjegunaca [Lotova žena] usudila se baciti pogled unazad na osuđeni grad i postala je spomenik Božjeg suda. (*Patriarchs and Prophets, 158-161*).

Abram prokušán

Kada je Abram u bilo skoro sto godina, ponovljeno mu je obećanje o sinu, uz uvjeravanje da će budući nasljednik biti Sarino dijete... Rođenje Isaka, koje donosi, nakon doživotnog čekanja, ispunjenje njihovih najdražih nada, ispunilo je Abramove i Sarine šatore radošću...

Sara je u Ismailovoj turbulentnoj naravi vidjela vječni izvor nesloge i pozvala je Abrama, tražeći da se Hagaru i Ismaila otjeraju iz logora. Patrijarh je bio bačen u veliku nevolju. Kako je mogao protjerati svog sina Ismaila, koji je još uvijek jako voljen? U svojoj zbunjenosti molio je za božansko vođstvo. Gospod ga je preko svetog anđela uputio da ispuni Sarinu želju. I anđeo mu je dao utješno obećanje da, iako odvojen od očevog doma, Bog neće napustiti Ismaila; njegov život treba sačuvati, i on treba da postane otac velike nacije. Abram je poslušao anđeosku riječ, ali to nije bilo bez velike patnje. (*Patriarchs and Prophets, 146, 147*).

Bog je pozvao Abrama da bude otac vjernih, a njegov život je trebao biti primjer vjere narednim generacijama. Ali njegova vjera nije bila savršena. Da bi mogao dostići najviši standard, Bog ga je podvrgao još jednom testu, najtežem koji je čovjek ikada bio pozvan da izdrži. U noćnoj viziji bio je upućen da se uputi u zemlju Morija, i tamo prinese svog sina kao žrtvu

paljenicu na gori koja bi mu se trebala pokazati...

Naredba je bila izražena riječima koje su sigurno od tjeskobe stegle srce tog oca: „Uzmi sada svog sina, svog jedinog sina Isaka, kojeg voliš, i prinesi ga na žrtvu paljenicu.“ Isak je bio svjetlo njegovog doma, utjeha njegove starosti, prije svega nasljednik obećanog blagoslova...

Sotona je bio pri ruci da sugeriše da mora biti prevaren, jer božanski zakon nalaže: „Ne ubij“, a Bog neće zahtijevati ono što je jednom zabranio. Izašavši izvan svog šatora, Abram je pogledao u mirnu svjetlost nepomućenih nebesa i prisjetio se obećanja datog prije skoro pedeset godina, da će njegovo sjeme biti bezbrojno kao zvijezde. Ako je ovo obećanje trebalo biti ispunjeno preko Isaka, kako bi on mogao biti ubijen? Abram je bio u iskušenju da povjeruje da je možda u zabludi. Sjetio se anđela poslatih da mu otkriju Božju namjeru da uništi Sodom, i koji su mu dali obećanje ovog istog sina Isaka, i otišao je na mjesto gdje je nekoliko puta sreo nebeske glasnike, nadajući se da će ih ponovo sresti, i dobiti neko dalje uputstvo; ali niko mu nije pomogao. (*Patriarchs and Prophets, 147, 148*).

Cijeli se dan nadao da će sresti anđela koji će ga blagosloviti i utješiti, ili možda opozvati Božji nalog, ali se nije pojavio glasnik milosti. Drugi dugi dan se bližio kraju, još jedna neprospavana noć je provedena u poniženju i molitvi, i putovanje trećeg dana je započeto. (*The Signs of the Times, April 1, 1875.*)

Na zakazanom mjestu sagradili su oltar i na njega položili drva. Zatim je drhtavim glasom Abram otkrio svom sinu božansku poruku. Isak je sa užasom i čuđenjem saznao svoju sudbinu, ali nije pružio otpor. Bio je učesnik u pozivu da svoj život da kao žrtvu Bogu...

I sada su izgovorene posljednje riječi ljubavi, prolivene posljednje suze, posljednji zagrljaj dat. Otac podiže nož da ubije sina, kada mu odjednom ruka staje. Anđeo Božji zove patrijarha

s neba: „Abrame, Abrame!“ On brzo odgovara: „Evo me.“ I opet se čuje glas: „Ne diži ruku na dječaka, niti mu ništa čini; jer sada znam da se bojiš Boga, jer nisi uskratio svog sina, svog jedinog sina, od mene.“ ...

Bog je predao svog Sina u smrt u agoniji i sramoti. Anđelima koji su svjedočili poniženju i duševnoj mucu Sina Božjeg nije bilo dopušteno da se umiješaju, kao u slučaju Isaka. Nije bilo glasa koji bi povikao: „Dosta je.“ Da bi spasio pali rod, Kralj slave je dao svoj život...

Nebeska bića su bila svjedoci scene dok su Abramova vjera i Isakova pokornost bili testirani. Čitavo nebo je sa čuđenjem i divljenjem gledalo Abramovu nepokolebljivu poslušnost. Cijelo nebo je pozdravilo njegovu vjernost. Pokazalo se da su Sotonine optužbe lažne...

Čak je i anđelima bilo teško da shvate misteriju otkupljenja – da shvate da Zapovjednik neba, Sin Božji, mora umrijeti za čovjeka koji je kriv. Kada je Abramom dato naređenje da prinese svog sina, uključen je interes svih nebeskih bića. Sa velikom ozbiljnošću posmatrali su svaki korak u ispunjenju ove naredbe. Kada na Isakovo pitanje: „Gdje je jagnje za žrtvu paljenicu?“ Abram je odgovorio: „Bog će sebi obezbediti jagnje“: i kada je očeva ruka bila zaustavljena dok je namjeravao da ubije svog sina, a ovan kojeg je Bog obezbijedio bio je prinesen umjesto Isaka – tada je bačeno svjetlo na misteriju otkupljenja, pa su čak i anđeli jasnije shvatili divnu odredbu koju je Bog dao za spasenje čovjeka. (*Patriarchs and Prophets*, 152, 154, 155).

Isakov brak

U Abramovom umu, izbor žene za njegovog sina [Isaka] bio je od velike važnosti; bio je nestrpljiv da se oženi s onom koja ga neće odvesti od Boga.... Isak, pouzdajući se u mudrost i naklonost svog oca, bio je zadovoljan da mu to povjeri, vjerujući

i da će sam Bog usmjeriti u izboru. Patrijarhove misli su se okrenule ka rodu njegovog oca u zemlji Mesopotamije. [On] je povjerio važnu stvar „svom najstarijem sluzi [Elijezeru]“, čovjeku pobožnosti, iskustva i zdravog rasuđivanja, koji mu je pružio dugu i vjernu službu. „Gospod, Bog nebeski,“ rekao je, „koji me je uzeo iz kuće moga oca i iz zemlje moga roda, poslat će svog anđela pred tobom.“

Glasnik je krenuo bez odlaganja... [Kod] Harana, „grada Nahorovog“, zaustavio se izvan zidina, blizu bunara do kojeg su žene tog mjesta uveče došle po vodu. Sjećajući se Abramovih riječi da Bog će poslati svog anđela s njim, on se usrdno molio za pozitivno vođstvo. U porodici svog gospodara bio je naviknut na stalnu ljubaznost i gostoprimstvo, pa je sada tražio da čin ljubaznosti ukaže na djevojku koju je Bog izabrao.

Jedva da je molitva bila izgovorena prije nego što je dat odgovor. Među ženama koje su se okupile kod bunara, njegovu pažnju su privukli učtivi maniri jedne [Rebeke]. Dok je dolazila sa bunara, stranac joj je pošao u susret tražeći vode iz vrča na njenom ramenu. Na molbu je dobio ljubazan odgovor, sa ponudom da se zahvati voda i za kamile, što je bio običaj da čak i kćeri prinčeva vrše za očeva stada i krda. Tako je dat željeni znak....

Abram je stanovao u Beršebi, a Isak, koji je čuvao stada u susjednoj zemlji, vratio se u šator svog oca da sačeka dolazak glasnika iz Harana. „I Isak je izašao da razmišlja u polju naveče. I sluga ispriča Isaku sve što je učinio. I Isak je uvede u šator svoje majke Sare, i uze Rebeku, i ona mu postade žena.“ (*Patriarchs and Prophets, 171-173*).

Jakov i Isav

Jakov i Isav, Isakovi sinovi blizanci, predstavljaju upečatljiv kontrast, kako karakterom tako i životom. Ovu različitost je

prorekao anđeo Božji prije njihovog rođenja. Kada je u odgovoru na Rebekinu uznemirujuću molitvu izjavio da će joj biti data dva sina, otvorio joj je njihovu buduću istoriju, da će svaki postati glava moćnog naroda, ali da će jedan biti veći od drugog, a da će mlađi imati prednost....

Isak ... jasno je rekao da je Isav, kao najstariji, imao pravo na prvenaštvo. Ali Isav nije imao ljubav prema odanosti, nije imao sklonosti ka religioznom životu... Rebeka se sjetila riječi anđela i bila je uvjerenjena da je nasleđe božanskog obećanja namijenjeno Jakovu. Ponovila je Isaku anđelove riječi; ali očeva naklonost bila je usredsređena na starijeg sina i on je bio nepokolebljiv u svojoj namjeri. (*Patriarchs and Prophets, 177, 178*).

Jakov je od svoje majke naučio o božanskom nagovještaju da bi pravo prvorođenja trebalo da padne na njega, i bio je ispunjen neizrecivom željom za privilegijama koje će to donijeti. Nije žudio za posjedovanjem očevog bogatstva; duhovno pravo po rođenju bilo je predmet njegove čežnje...

Kada je Isav, jednom kada se vratio kući klonuo i umoran od jurnjave, zatražio hranu koju je Jakov pripremao, ovaj je... ponudio da utaži glad svog brata po cijenu prvenaštva. „Evo, ja sam na pragu da umrem“, povikao je bezobzirni, samozadovoljni lovac, „i kakvu će mi korist imati ovo pravo po rođenju?“ I za činiju crvene čorbe rastavio se od svog prvorođstva....

Jakov i Rebeka su uspjeli u svojoj namjeri, ali su svojom prevarom zadobili samo nevolje i tugu. Bog je objavio da je Jakov trebao dobiti prvorođstvo, a njegova riječ bi se ispunila u njegovo vrijeme, da su u vjeri čekali da On radi za njih...

Pod prijetnjom smrću od Isavovog gnjeva, Jakov je izašao iz očeve kuće kao bjegunac. Veče drugog dana zatekla ga je daleko od očevih šatora. Osjećao je da je izopštenik i znao je da mu je svu ovu nevolju donio njegov vlastiti pogrešan put. Tama očaja mu je pritiskala dušu i jedva se usuđivao da se moli. Ali

bio je toliko potpuno usamljen da je osjetio potrebu za zaštitom od Boga kao što je nikada ranije nije osjetio. Sa plačem i dubokim poniženjem priznao je svoj grijeh i molio se za neki dokaz da nije potpuno napušten...

Bog nije napustio Jakova. Gospod je saosjećajno otkrio šta je Jakovu bilo potrebno – Spasitelj... Umoren svojim putovanjem, lualica je legao na zemlju, sa kamenom za jastuk. Dok je spavao, ugledao je merdevine, svijetle i blistave, čija je osnova počivala na zemlji, dok je vrh sezao do neba. Po ovim ljestvama, anđeli su se penjali i spuštali; iznad njega je bio Gospod slave, a sa nebesa se začuo Njegov glas: „Ja sam Gospod, Bog Abrama tvog oca, i Bog Isakov“.... U ovoj viziji plan iskupljenja je predstavljen Jakovu.... Ljestve predstavljaju Isusa, naimenovani medij komunikacije. Da On svojim zaslugama nije premostio jaz koji je napravio grijeh, anđeli služitelji ne bi mogli imati nikakvu zajednicu s palim čovjekom...

S novom i trajnom vjerom u božanska obećanja, i siguran u prisustvo i čuvanje nebeskih anđela, Jakov je nastavio svoje putovanje u „zemlju djece Istoka“. (*Patriarchs and Prophets, 178-180, 183, 184*).

Iako je Jakov napustio Padan-Aram u poslušnosti božanskom uputstvu, nije se bez mnogo sumnji vratio putem kojim je koraćao kao bjegunac prije dvadeset godina. Njegov grijeh u prevari njegovog oca uvijek je bio pred njim... Kako se bližio kraju svog putovanja, pomisao na Isava donijela je mnoge uznemirujuće slutnje. Gospod je ponovo dao Jakovu znak božanske brige. (*Patriarchs and Prophets, 195*).

Dok je Jakov išao svojim putem, sreli su ga Božji anđeli. I kad ih je vidio, rekao je: „Ovo je Božja vojska.“ U snu je vidio Božje anđele kako se logore oko njega. (*Spiritual Gifts 3:127*).

Neposredno pred ... [Jakov], dok je išao putem, ugledao je dvije vojske nebeskih anđela kako marširaju kao vodič i čuvar;

i kada ih je ugledao, prolomio se jezik hvale i on je uzviknuo: „Ovo je Božja vojska.“ I nazvao je to mjesto Mahanaim, što označava dvije vojske ili logora. (*The Signs of the Times, November 20, 1879.*)

Ipak, Jakov je osjećao da mora nešto učiniti kako bi osigurao svoju bezbjednost. Stoga je poslao glasnike s pomirljivim pozdravom svom bratu. Ali sluge su se vratile s vijestima da se Isav približava sa četiri stotine ljudi, a na prijateljsku poruku nije poslat nikakav odgovor. „Jakov je bio jako uplašen i uznemiren.“ Shodno tome, podijelio ih je [svoju porodicu i sluge] u dvije grupe, tako da ako jedna bude napadnuta, druga bi imala priliku pobjeći...

Sada su stigli do reke Jabok, a kako je pala noć, Jakov je poslao svoju porodicu preko rijeke, dok je samo on ostao. Odlučio je da provede noć u molitvi i poželio je da bude sam sa Bogom...

Odjednom je snažna ruka bila postavljena na njega. Mislio je da neprijatelj traži njegov život i pokušao je da se istrgne iz ruku napadača. U mraku su se njih dvojica borili za prevlast. Nije progovorio ni riječ, ali Jakov je uložio svu svoju snagu i nije opustio svoje napore ni na trenutak. Dok se tako borio za život, osjećaj njegove krivice pritiskao mu je dušu; njegovi grijesi su se podigli pred njim, da bi ga isključili od Boga. Ali u svojoj užasnoj krajnosti sjećao se Božjih obećanja, i cijelo njegovo srce je bilo u molitvi za Njegovu milost. Borba se nastavila sve do ranog dana, kada je stranac stavio prst na Jakovovo bedro i on je istog trena bio obogaljen. Patrijarh je sada razabrao karakter svog protivnika. Znao je da je bio u sukobu s nebeskim glasnikom, i to je razlog zašto njegov gotovo nadljudski napor nije doveo do pobjede. (*Patriarchs and Prophets, 196, 197.*)

Onaj koji se rvao s Jakovom naziva se čovjek; Osija Ga naziva anđelom; dok je Jakov rekao: „Vidio sam Boga licem u

lice.“ Takođe je rekao da je istrajao sa Bogom. Bilo je to Veličanstvo neba, Anđeo saveza, koji je došao, u obliku i izgledu čovjeka, Jakovu. (*The Signs of the Times, November 20, 1879.*)

Bio je to Hrist, „anđeo saveza“, koji se otkrio Jakovu. Patrijarh je sada bio onesposobljen i patio je od najžešćih bolova, ali nije htio da popusti... Mora da ima uvjerenje da mu je grijeh oprašten... Anđeo je pokušao da se oslobodi; insistirao je: „Pusti me, jer sviće dan“, ali Jakov je odgovorio: „Neću te pustiti, osim ako me ne blagosloviš.“ Da je ovo bilo hvalisavo, drsko povjerenje, Jakov bi bio momentalno uništen; ali njegova sigurnost je bila onoga koji priznaje svoju nedostojnost, a ipak vjeruje u vjernost Boga koji se drži saveza. Jakov je „istrajao s Bogom i s ljudima i odolio.“...

Dok se Jakov rvaao sa anđelom, Isavu je poslan još jedan nebeski glasnik. U snu, Isav je dvadeset godina gledao svog brata u progonstvu iz očeve kuće; svjedočio je njegovoj tuzi jer je pronašao svoju majku mrtvu; i vidio ga okruženog vojskama Božijim. Ovaj san je Isav ispričao svojim vojnicima, sa zalogom da ne naude Jakovu, jer je Bog njegovog oca bio s njim...

Jakovljevo iskustvo tokom te noći rvanja i tjeskobe predstavlja iskušenje kroz koje Božji narod mora proći neposredno prije Hristovog drugog dolaska. (*Patriarchs and Prophets, 197-201*).

Poglavlje 8—Anđeli u vrijeme Izlaska

Mojsijevo rođenje

Kako je vrijeme odmicalo, [Josif] veliki čovjek kome je Egipat toliko dugovao ... otišao je u grob. I „ustao je novi kralj nad Egiptom, koji nije poznavao Josifa.“ ... „I reče svome narodu: Evo, narod sinova Izraelovih je veći i moćniji od nas.“ Izdate su naredbe ... da se unište jevrejska muška djeca pri njihovom rođenju. Sotona je bio pokretač u ovoj stvari. Znao je da će među Izraelcima biti podignut izbavitelj; i vodeći kralja da uništi njihovu djecu, nadao se da će poraziti božansku namjeru...

Dok je ovaj dekret bio na snazi, Amramu i Johavedi se rodio sin. Majka je uspjela sakriti dijete [Mojsija] tri mjeseca. Zatim, otkrivši da ga više ne može sigurno čuvati, pripremila je malu korpu od papirusove trske, čineći je vodonepropusnom pomoću katrana i smole; i položivši bebu u nju, stavila je je među trske na ivici rijeke. Nije se usudila ostati da ga čuva, da ne bi oduzeti život djeteta i njen vlastiti; ali njegova sestra, Mirjam, zadržala se blizu, ... zabrinuto gledajući šta će biti s njenim mlađim bratom. A bilo je i drugih posmatrača. Majčine usrdne molitve predale su njeno dijete na brigu Bogu; a anđeli su, nevidljivi, lebdjeli iznad njegovog skromnog počivališta. Anđeli su tamo uputili faraonovu kćer. Njenu radoznalost pobudila je mala korpa, i dok je gledala prelijepo dijete u njoj, na prvi pogled je pročitala priču. Suze bebe probudile su njeno saosjećanje i... odlučila je da ga treba spasiti; usvojila bi ga kao svog. (*Patriarchs and Prophets, 241-243*).

Anđeli su poučavali starješine Izraela da je vrijeme njihovog izbavljenja blizu i da je Mojsije čovjek koga će Bog uposliti da izvrši ovo djelo. Anđeli su takođe poučili Mojsija da ga je Jehova izabrao da raskine ropstvo svog naroda. On je,

pretpostavljajući da će njihovu slobodu dobiti silom oružja, očekivao da će povesti jevrejsku vojsku protiv egipatskih vojski. (*Patriarchs and Prophets, 245*).

Mojsije je ostao na dvoru do svoje četrdesete godine. Jednog dana dok je bio napolju, vidjevši kako Egipćanin udara jednog Izraelca, on je iskočio naprijed, ubio Egipćanina i odmah zakopao tijelo u pijesak... [Mojsije] se izvukao i pobjegao prema Arabiji. Nakon nekog vremena, Mojsije se oženio jednom od kćeri Jitrovih; i ovdje, u službi svog tasta, kao čuvar stada, ostao je četrdeset godina. (*Patriarchs and Prophets, 246, 247*).

Mojsije u Madijanu

Da su njegove [Mojsijeve] oči mogle da se otvore, on bi vidio Božije glasnike, čiste, svete anđele, kako se sa ljubavlju savijaju nad njim, bacajući svoju svjetlost oko njega. (*The Signs of the Times, February 19, 1880.*)

Dok je obavljao svoj krug dužnosti, [Mojsije] je ugledao grm, grane, lišće i deblo, sve kako gori, ali nije sagorelo. Prišao je da vidi čudesan prizor, kada mu se iz plamena obratio glas. Bio je to Božji glas. On je bio taj koji se, kao anđeo saveza, otkrio očevima u prošlim vjekovima. Mojsijevo tijelo je zadržalo, bio je obuzet užasom kad ga je Gospod pozvao po imenu. Drhtavim usnama je odgovorio: „Evo me.“ Bio je upozoren da svom Stvoritelju ne prilazi s pretjeranom familijarnošću: „Izuj cipele s nogu svojih; jer mjesto na kojem stojiš je sveta zemlja.“ „I Mojsije sakri lice svoje; jer se bojavao pogledati u Boga.“ (*The Signs of the Times, February 26, 1880.*)

Sa svojom ženom i djecom Mojsije je krenuo na put [u Egipat]. Na putu iz Madijana, Mojsije je primio zapanjujuće i strašno upozorenje o Gospodnjem nezadovoljstvu. Anđeo mu se ukazao na prijeteći način, kao da će ga odmah uništiti. Nije dato nikakvo objašnjenje; ali Mojsije se sjetio da je zanemario jedan

od Božjih zahtjeva; popustivši na nagovor svoje žene, zanemario je da izvrši obred obrezivanja njihovog najmlađeg sina. Nije ispunio uslov prema kojem je njegovo dijete moglo imati pravo na blagoslove Božjeg saveza s Izraelom.... Sefora je, u strahu da će njen muž biti ubijen, sama izvršila obred, a anđeo je tada dozvolio Mojsiju da nastavi njegovo putovanje. U svojoj misiji faraonu, Mojsije je trebao biti stavljen u položaj velike opasnosti; njegov život se mogao sačuvati samo uz zaštitu svetih anđela. Ali dok živi u zanemarivanju poznate dužnosti, ne bi bio siguran; jer ga nisu mogli zaštititi Božji anđeli. (*Patriarchs and Prophets, 255, 256*).

Aron, poučen od anđela, pođe u susret svom bratu, od kojeg je tako dugo bio odvojen; i sreli su se usred pustinjske samoće, blizu Horeva. Zajedno su putovali u Egipat; i kada su stigli u zemlju Gošen, krenuli su da okupljaju starješine Izraela. (*Patriarchs and Prophets, 257*).

Pošasti Egipta

Mojsije i Aron su bili Božji predstavnici ispred smjelog, prkosnog kralja i nepokajanih sveštenika, okorelih u pobuni, koji su se udružili sa zlim anđelima. Faraon i egipatski velikani nisu bili neznalice u pogledu mudre Božje vladavine. Jarka svjetlost je sijala kroz vjekove, ukazujući na Boga, na Njegovu pravednu vladu i na zahtjeve Njegovog zakona. Josif i sinovi Izraelovi u Egiptu objavili su znanje o Bogu. Čak i nakon što je narod Izraela doveden u ropstvo Egipćanima, nisu svi smatrani robovima. Mnogi su postavljeni na važne položaje, a oni su bili svjedoci Božji. (*The Youth's Instructor, April 8, 1897.*)

Sotona... je dobro znao da je Mojsije izabran od Boga da slomi jaram ropstva nad sinovima Izraelovim. Posavjetovao se sa svojim anđelima kako da izvrši djelo koje bi trebalo da odgovori na dvostruku svrhu: 1. Da uništi uticaj djela koje je Bog

izvršio preko Njegovog sluge Mojsija, radeći preko njegovih agenata, i na taj način krivotvoreći pravo Božje djelo; 2. Da izvrši uticaj svojim radom preko magova koji će dosezati kroz sve vjekove i uništiti u umovima mnogih istinsku vjeru u moćna čuda i djela koja treba da izvrši Hrist kada dođe na ovaj svijet. (*Testimonies for the Church 1:291*).

Mojsije i Aron uđoše u gospodske dvorane egipatskog kralja. Tamo, pred monarhom najmoćnijeg kraljevstva koje je tada postojalo, stajala su dva predstavnika porobljene rase, da ponove naredbu od Boga za oslobađanje Izraela. Kralj je zahtijevao čudo, kao dokaz njihovog božanskog naloga... Aron je sada uzeo štap i bacio ga pred faraona. Postao je zmija. Monarh je poslao po svoje „mudrace i čarobnjake“, koji su „svako bacili svoj štap, i postali su zmije; ali Aronov štap je progutao njihove štapove.“...

Mađioničari zapravo nisu učinili da njihovi štapovi postanu zmije; ali magijom, uz pomoć velikog prevaranta, uspjeli su proizvesti ovu pojavu. Bilo je izvan moći Sotone da promijeni štapove u žive zmije. Princ zla, iako posjeduje svu mudrost i moć palog anđela, nema moć da stvara ili daje život; ovo je prerogativ samo Boga. Ali sve što je bilo u Sotoninoj moći da uradi, on je učinio; proizveo je falsifikat. Za ljudski vid štapovi su promijenjeni u zmije... Nije bilo ničega u njihovom izgledu što bi ih razlikovalo od zmije koju je stvorio Mojsije. Iako je Gospod učinio da stvarna zmija proguta lažne, ipak je faraon i to smatrao, ne kao djelo Božje moći, već kao rezultat neke vrste magije superiornije od magije njegovih slugu.

Faraon je želio da opravda svoju tvrdoglavost u odupiranju božanskom nalogu, i stoga je tražio neki izgovor da zanemari čuda koja je Bog učinio preko Mojsija. Sotona mu je dao upravo ono što je želio. Radom koji je izvršio preko magova, Egipćanima je dao do znanja da su Mojsije i Aron bili samo

mađioničari i čarobnjaci i da poruka koju su oni donijeli ne može zahtijevati poštovanje kao da dolazi od superiornog bića. Tako je Sotonina krivotvorina postigla svoju svrhu, da ohrabri Egipćane u njihovoj pobuni i učini da faraon otvrdne svoje srce protiv ubjeđenja. Sotona se takođe nadao da će poljuljati vjeru Mojsija i Arona u božansko porijeklo njihove misije. (*Patriarchs and Prophets, 263, 264*).

Kada su se čuda činila pred kraljem, Sotona je bio na terenu kako bi se suprotstavio njihovom uticaju i spriječio faraona da prizna Božju vrhovnu vlast i poslušna njegov mandat. Sotona je dao sve od sebe da krivotvori Božje djelo i odupre se Njegovoj volji. Jedini rezultat bio je pripremiti put za veće ispoljavanje božanske moći i slave i učiniti očiglednijim, kako Izraelcima tako i cijelom Egiptu, postojanje i suverenitet pravog i živog Boga. (*Patriarchs and Prophets, 334*).

Oluja [sedma pošast] došla je sutrašnjeg dana kao što je i bilo predviđeno – grmljavina i grad, i vatra pomiješana s njima, uništavajući svaku travku, lomeći drveće i udarajući ljude i zvižeri. Do sada nijedan život Egipćana nije bio oduzet, ali sada su smrt i pustoš uslijedili na tragu anđela razarača. Samo zemlja Gošen je bila pošteđena. (*The Signs of the Times, March 18, 1880*.)

Gospod je preko Mojsija dao uputstva sinovima Izraelovim u vezi njihovog odlaska iz Egipta, a posebno za njihovo očuvanje od suda koji dolazi. Svaka porodica, sama ili u vezi sa drugima, trebalo je da zakolje jagnje ili jare „bez mane“ i da sa strukom isopa poškropi krvlju „dva bočna stuba i gornji dovratnik“ kuće, da ne bi anđeo uništenja, koji dolazi u ponoć, ušao u taj stan...

Gospod je objavio: „Proći ću ove noći kroz zemlju egipatsku i pobiću sve prvorođene u zemlji. I krv će vam biti za znak na kućama gdje ste; i kad vidim krv, proći ću iznad tebe, i pošast

neće biti na tebi da te uništi.“ (*Patriarchs and Prophets*, 274.)

Izraelovi sinovi su slijedili upute koje im je Bog dao; i dok je anđeo smrti prolazio od kuće do kuće među Egipćanima, svi su bili spremni za svoje putovanje. (*The Spirit of Prophecy* 1:204).

Oko ponoći svako egipatsko domaćinstvo probudilo se iz sna krikom bola. Plašili su se da će svi umrijeti. Sjećali su se kada se od Jevreja čuo krik tuge i žalosti zbog neljudskog ukaza okrutnog kralja da pobije svu njihovu mušku djecu čim se rode. Egipćani nisu mogli da vide anđela osvete, koji je ulazio u svaku kuću i zadao smrtni udarac, ali su znali da je Bog Jevreja taj koji ih nanosi na istu nevolju koju su pretrpjeli Izraelci. (*The Youth's Instructor*, May 1, 1873.)

Hrist, nevidljivi vođa Izraela

U Egiptu je raširen izvještaj da su se sinovi Izraela ... tiskali prema Crvenom moru... Faraon je sakupio svoje snage ... [i] uz prisustvo velikana njegovog kraljevstva, predvodio je napadačku vojsku.

Jevreji su se ulogorili pored mora. Odjednom su u daljini ugledali blještavi oklop i kola u pokretu koja su označavala pret-hodnicu velike vojske. Užas je ispunio srca Izraelaca. Neki su vapili Gospodu, ali je mnogo veći dio požurio Mojsiju sa svojim žalbama... Njegov miran i uvjerljiv odgovor narodu je bio: „Ne bojte se, stanite i gledajte spasenje Gospodnje.“ ...

Čudesni stub od oblaka bio je praćen kao Božji signal da idu naprijed; ali sada su se međusobno pitali ne bi li to moglo nago-vijestiti neku veliku nesreću; jer ih nije odveo na pogrešnu stranu planine, na neprohodan put? Tako se anđeo Božji ukazao njihovim zabludjelim umovima kao predznak nesreće.

Ali sada, dok im se egipatska vojska približavala, očekujući da će od njih učiniti lak plijen, oblačni stup se veličanstveno

uzdigao u nebesa, prešao preko Izraelaca i spustio se između njih i egipatske vojske. Zid tame postavljen je između progonjenih i njihovih progonitelja. Egipćani više nisu mogli da razaznaju logor Jevreja i bili su primorani da se zaustave. Ali kako se noćna tama produbljivala, zid od oblaka je postao veliko svjetlo za Jevreje, preplavljujući cijeli logor sjajem dana.

Tada se nada vratila u srca Izraela. I Mojsije podiže glas svoj ka Gospodu. „I reče Gospod Mojsiju: Reci sinovima Izraelovim da idu naprijed. Ali ti podigni svoj štap i ispruži ruku svoju nad morem i razdvoji ga; i sinovi Izraelovi će ići po suhom usred mora.“...

Egipćani su ih progonili i ušli za njima do sred mora, čak i svi faraonovi konji, njegova kola i njegovi konjanici. I dogodi se da je u jutarnjoj straži Gospod pogledao na vojsku Egipćana kroz stub od ognja i od oblaka, i uznemirio vojsku Egipćana.“ (*Patriarchs and Prophets*, 283-287).

Božji anđeli prošli su kroz njihovu vojsku i uklonili točkove njihovih kola. (*The Spirit of Prophecy 1:209*).

Egipćane je obuzela zbunjenost i užasnutost..., pokušali su da se vrate svojim stopama i pobjegnu na obalu koju su napustili. Ali Mojsije je ispružio svoj štap, a nagomilane vode, sikćući, urlajući i željne svog plijena, jurnule su zajedno i progutale egipatsku vojsku u njihovim crnim dubinama. (*Patriarchs and Prophets*, 287).

Vođa [Izraelaca] je bio moćan vojskovođa. Njegovi anđeli, koji vrše Njegovu naredbu, hodali su s obje strane ogromnih izraelskih vojski, i zlo nije moglo pasti na njih. Izrael je bio bezbjedan... Zatim je uslijedila sveta pjesma trijumfa, koju je predvodila Mirjam. (*The Review and Herald, June 1, 1897.*)

Isus je bio anđeo obavijen stubom od oblaka danju i ognjenim stubom noću. (*The Review and Herald, June 17, 1890.*)

Poglavlje 9—Anđeli od Sinaja do zauzimanja Jerihona

Anđeli u izraelskim lutanjima pustinjom

Hrist je bio anđeo kojeg je Bog odredio da ide ispred Mojsija u pustinji, vodeći Izraelce na njihovim putovanjima u zemlju Hanan. (*The Review and Herald, May 6, 1875.*)

Na svim putevima Božjeg vođenja, oni [Izraelci] su našli vodu da utole žeđ, hljeb s neba da utole njihovu glad, i mir i sigurnost pod sjenovitim oblakom danju i ognjenim stupom noću. Anđeli su im služili dok su se penjali uz stjenovite visine ili prolazili krševitim stazama pustinje. (*Znakovi vremena, 21. oktobar 1880.*)

Bog je pokazao svoju veliku brigu i ljubav prema svom narodu šaljući im hljeb s neba. „Čovjek je jeo hranu anđela“: to jest, hranu koju su im anđeli obezbijedili. (*The Spirit of Prophecy 1:226*).

Izrael na Sinaju

A sada je pred njima u svečanom veličanstvu planina Sinaj podigla svoj masivni front. Oblačni stub počivao je na njenom vrhu, a ljudi su raširili svoje šatore na ravnici ispod. Ovdje je trebao biti njihov dom skoro godinu dana. Noću ih je ognjeni stub uvjeravao u božansku zaštitu, i dok su bili zaključani u snu, nebeski hljeb je blago padao na logor...

Ubrzo nakon logorovanja na Sinaju, Mojsije je pozvan na planinu da se sastane s Bogom. Sam se popeo strmom i neravninom stazom i približio se oblaku koji je označavao mjesto Jehovine prisutnosti. Izrael je sada trebao biti uzet u blizak i poseban odnos sa Svevišnjim...

Govoreći iz guste tame koja ga je obavijala, dok je stajao na

gori, okružen pratnjom anđela, Gospod je obznanio svoj zakon... Sada je trebalo napraviti aranžmane za potpuno uspostavljanje izabranog naroda pod Jehovom kao njihov kralj. (*Patriarchs and Prophets, 301, 303, 304, 312*).

„Neka mi naprave Svetilište“

Tokom svog boravka na gori, Mojsije je dobio uputstva za izgradnju svetišta u kojem će se posebno manifestovati božansko prisustvo. „Neka mi naprave svetište, da prebivam među njima“, bila je Božja zapovijest. (*Patriarchs and Prophets, 313*).

Zdanje [tabernakul] je bila podijeljeno na dva odjeljenja bogatom i lijepom zavjesom, ili velom, obješenim na pozlaćene stupove; a sličan veo je zatvarao ulaz u prvo odjeljenje. One su, poput unutrašnjeg prekrivača, koje su činile plafon, bile najljepših boja, plave, ljubičaste i skerletne, lijepo raspoređene, dok su protkani nitima od zlata i srebra bili heruvimi koji su predstavljali anđeosku vojsku koja je povezana sa radom nebeskog svetišta i koji su službeni duhovi Božjem narodu na zemlji. (*Patriarchs and Prophets, 347*).

Nakon što je izgradnja šatora završena, Mojsije je ispitao sav posao i uporedio ga sa modelom i uputstvima koje je primio od Boga, i vidio je da se svaki njegov dio slaže sa nacrtom; i on je blagoslovio narod. Bog je Mojsiju dao uzorak kovčega, sa posebnim uputstvima kako da ga napravi. Kovčeg je napravljen da sadrži kamene ploče na kojima je Bog svojim prstom urezao deset zapovijesti. Imao je oblik poput sanduka, a bio je obložen i umetnut čistim zlatom. Oko vrha je bio ukrašen zlatnim vijencima.

Poklopac ovog svetog sanduka bio je pomirilište, napravljen od čistog zlata. Na svakom kraju pomirilišta bio je pričvršćen heruvim od čistog zlata. Njihova lica bila su okrenuta jedno prema drugom, i s poštovanjem su gledali prema dolje

prema sjedištu milosti, što predstavlja sve nebeske anđele koji sa zanimanjem i poštovanjem gledaju prema zakonu Božjem pohranjenom u kovčegu u nebeskoj svetinji. Ovi heruvimi su imali krila. Jedno krilo svakog anđela bilo je ispruženo uvis, dok je drugo krilo svakog anđela pokrivalo njihove oblike.

Kovčeg zemaljske svetinje bio je model pravog kovčega na nebu. Tamo, pored nebeskog kovčega, stoje živi anđeli, na oba kraja kovčega, svaki sa jednim krilom koji zasjenjuje sjedište milosti i pruža se uvis, dok su druga krila sklopljena nad njihovim oblicima u znak poštovanja i poniznosti. (*The Spirit of Prophecy 1:272*).

Iznad sjedišta milosti bila je šekina, manifestacija božanskog prisustva; a između heruvima, Bog je objavljivao svoju volju. Božanske poruke su ponekad prenošene prvosvešteniku glasom iz oblaka. (*Patriarchs and Prophets, 349*).

Kada Gospod nije odgovarao glasom, pustio je da svete zrake svjetlosti i slave počivaju na heruvimima s desne strane kovčega, u znak odobravanja ili naklonosti. Ako bi njihovi zahtjevi bili odbijeni, oblak se oslanjao na heruvime s lijeve strane. (*The Spirit of Prophecy 1:399*).

Kroz Hrista je trebalo da se ispuni svrha čiji je tabernakul bio simbol – ta veličanstvena građevina, njeni zidovi od blistavog zlata koji se odražavaju u duginim nijansama, zavese isklepane heruvimima, miris vječno zapaljenog tamjana koji je prožimao sve, sveštenici obučeni u besprekornu bijelu odjeću, a u dubokoj tajni unutrašnjeg mjesta, iznad sjedišta milosti, između likova pognutih anđela koji se klanjaju, slava Presvetog. Sve u svemu, Bog je želio da njegov narod čita Njegovu namjeru za ljudsku dušu. Bio je to isti cilj koji je dugo kasnije iznio apostol Pavle, govoreći Duhom svetim: „Zar ne znate da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?“ (*Education, 36*).

U samom podnožju Sinaja, Sotona je počeo da izvršava

svoje planove za rušenje Božjeg zakona, sprovodeći tako isto djelo koje je započeo na nebu. Tokom četrdeset dana dok je Mojsije bio na gori s Bogom, Sotona je bio zauzet, izazivajući sumnju, otpadništvo i pobunu. Dok je Bog zapisivao svoj zakon, da bi bio predan Njegovom narodu saveza, Izraelci su, negirajući svoju lojalnost Jehovi, tražili bogove od zlata!...

Cio univerzum je bio svjedok tih scena na Sinaju. U izvedbi dviju administracija uočen je kontrast između vlasti Božje i vlasti Sotone. Opet su bezgrešni stanovnici drugih svjetova vidjeli rezultate Sotonina otpadništva i vrstu vlasti koju bi uspostavio na nebu da mu je bilo dopušteno da prevlada. (*Patriarchs and Prophets*, 335, 336).

Možemo li se čuditi što je „vrsna slava“ koja se ogledala od Svemoćnog sijala na Mojsijevom licu takvim sjajem da ljudi nisu mogli da je gledaju? Na njega je bio Božji otisak, zbog čega se pojavio kao jedan od blistavih anđela s trona. (*Testimonies for the Church* 4:533).

Tokom njihovih putovanja, dok su se [Izraelci] žalili na poteškoće na putu i gundali protiv svojih vođa, Mojsije im je rekao: „Vaše gundanje je protiv Boga. Nisam ja, nego Bog, taj koji je izvršio vaše oslobođenje.“ Ali njegove ishitrene riječi pred stijenom: „Hoćemo li vam mi izvesti vodu?“ bili su virtuelno priznanje njihove optužbe. Gospod je zauvijek uklonio ovaj utisak iz njihovih umova, zabranjujući Mojsiju da uđe u Obećanu zemlju. Ovo je bio nepogrešiv dokaz da njihov vođa nije Mojsije, već moćni anđeo za koga je Gospod rekao: „Evo, šaljem anđela pred tobom, da te čuva na putu i da te dovede na mjesto koje sam pripremio. Čuvajte ga se i slušajte njegov glas; jer je moje ime u njemu.“ (*Patriarchs and Prophets*, 419).

Mojsijeva smrt i uskrsenje

Mojsije se okrenuo od skupa i u tišini sam krenuo uz

obronak planine.... Na toj usamljenoj visini stajao je i nezamračenim okom gledao prizor koji se širio pred njim. (*Patriarchs and Prophets, 471*).

Nije bila Božja volja da se iko popne sa Mojsijem na vrh Fazge. Tamo je stajao, na visokom istaknutom mjestu na vrhu Fazge, u prisustvu Boga i nebeskih anđela. (*Spiritual Gifts 4a:57*).

Anđeli su takođe otkrili Mojsiju da, iako je tugovao jer je sagriješio i nije mogao ući u Obećanu zemlju, i iako je osjećao da je natjerao sinove Izraelove na grijeh, ipak je to bio njihov vlastiti grijeh, njihov duh mrmljanja i prigovaranja, što ga je naveo da skrene s puta pravičnosti i počini grijeh koji ga je udaljio od Obećane zemlje. Anđeli su mu rekli da on nije najveći stradalnik, da u svom srcu ne osjeća najveću dubinu njihovog grijeha, već da je Hrist, njihov nevidljivi vođa, taj protiv koga su prestupili...

Nebeski glasnici su se osvrnuli i na žrtvene prinose koji su tipski prikazivali Hristovo raspeće, i otvorili pred Mojsijevim umom događaje koji bi se trebali dogoditi u budućnosti. Kada je pred Mojsijem predstavljen pogled na raspeće, kakav je to prizor morao biti na vrhu Fazge! Gledao je panoramske scene koje su prolazile ispred njega u kojima je vidio patnje anđela koji je vodio Izraelce kroz pustinju, vodeći ih na njihovom lutajućem putovanju od Egipta do Hanana... Kada je ugledao Spasiteljevo uznesenje i vidio da je i on sam bio jedan od onih koji bi trebalo da prate Spasitelju i da Mu otvore vječna vrata, kakva se promjena dogodila u izrazu njegovog lica!...

Vidio je zemlju očišćenu vatrom i očišćenu od svakog traga grijeha, svakog znaka prokletstva, te obnovljenu i datu svecima u posjed zauvijek. Dok je Mojsije gledao ovaj prizor, radost i trijumf bili su izraženi na njegovom licu. Mogao je razumjeti silu svih anđela koji su mu otkriveni. Shvatio je cijelu scenu

onako kako je predstavljena pred njim. (*Manuscript Releases 10:151, 152, 154, 155, 159*).

Nakon što je zadovoljno razgledao Hanan, legao je poput umornog ratnika da se odmori. San je pao na njega, ali to je bio san smrti. Anđeli su uzeli njegovo tijelo i zakopali ga u dolini. Izraelci nikada nisu mogli pronaći mjesto gdje je sahranjen...

Sotona se radovao što je uspio navesti Mojsija da zgriješi protiv Boga. Zbog ovog prestupa Mojsije je došao pod vlast smrti. Da je ostao vjeran i da njegov život nije bio pokvaren tim jednim prestupom, propustom da oda Bogu slavu da izvede vodu iz stijene, ušao bi u Obećanu zemlju i bio bi prenesen na nebo a da nije vidio smrt. Mihailo, ili Hrist, sa anđelima koji su sahranili Mojsija, sišao je s neba, nakon što je kratko ostao u grobu, i uskrsnuo ga. (*Spiritual Gifts 4a:57, 58*).

Moć groba nikada nije bila slomljena, a sve koji su bili u grobnici on je [Sotona] tvrdio da su zarobljeni, da nikada neće biti pušteni iz njegove mračne zatvorske kuće.

Po prvi put, Hrist se spremao da oživi mrtvog. Kako su se Princ života i oni koji sijaju približavali grobu, Sotona je bio zabrinut za svoju premoć. Sa svojim zlim anđelima stao je da ospori invaziju na teritoriju koju je smatrao svojom. (*Patriarchs and Prophets, 478*).

Dok su se Hrist i anđeli približavali grobu, Sotona i njegovi anđeli su se pojavili na grobu i čuvali Mojsijevo tijelo da ne bi bilo uklonjeno. Kako su se Hrist i Njegovi anđeli približavali, Sotona se opirao njihovom približavanju, ali je slavom i moći Hrista i Njegovih anđela bio prinuđen da se povuče. Sotona je polagao pravo na Mojsijevo tijelo, zbog njegovog jedinog prestupa; ali Hrist ga je krotko uputio svom Ocu, rekavši: „Gospod te ukori.“ Hrist je rekao Sotoni da zna da se Mojsije ponizno pokajao za ovu nepravdu, i da nikakva mrlja nije ostala na njegovom karakteru, i da je njegovo ime u nebeskoj knjizi zapisa

ostalo neokaljano. Tada je Hrist uskrsnuo Mojsijevo tijelo. (*Spiritual Gifts 4a:58*).

Balam, prorok koji je otišao pogrešnim putem

Bog je došao k Balamu noću, preko jednog od svojih anđela, i upitao ga: Koji su ovo ljudi s tobom? I Balam reče Bogu: Balak, „sin Seforov, kralj moabski, poslao mi je govoreći: Evo, narod je izašao iz Egipta... Dođi, prokuni mi ih... I Bog reče Balamu: Ne idi s njima. Nećeš proklinjati narod; jer su blagosloveni.“ Anđeo kaže Balamu da su sinovi Izraelovi vođeni pod zastavom Boga nebeskog; i nikakvo prokletstvo od čovjeka ne bi moglo usporiti njihov napredak.

Ujutro je on [Balam] ustao i nevoljno rekao ljudima da se vrate k Balaku, jer mu Gospod neće dozvoliti da pođe s njima. Tada je Balak poslao druge knezove, koji su zauzimali uzvišeniji položaj od bivših glasnika; a ovoga puta Balakov poziv je bio hitniji. „Neka te ništa, molim te, ne spriječi da dođeš k meni, jer ću te uzdignuti u veliku čast... A Balam je odgovorio i rekao: Ako bi mi Balak dao svoju kuću punu srebra i zlata, ne mogu ići dalje od riječi Gospoda mog Bog, da učinim manje ili više.“ (*Spiritual Gifts 4a:44*).

Drugi put je Balam bio testiran. Čeznuo je da ispuni kraljev zahtjev; i iako mu je Božja volja već bila definitivno poznata, on je podstakao glasnike da zakasne, kako bi mogao dalje da se raspita kod Boga; kao da je Beskonačni čovjek, da se ubijedi. (*Patriarchs and Prophets, 440*).

Anđeo je poslan Balamu da mu kaže: „Ako ti ljudi dođu da te pozovu, ustani i pođi s njima; ali ipak riječ koju ću ti reći, to ćeš učiniti.“ (*The Spirit of Prophecy 1:321*).

Balam je dobio dozvolu da pođe sa glasnici iz Moaba, ako dođu ujutro da ga pozovu. Ali iznervirani zbog njegovog kašnjenja i očekujući još jedno odbijanje, krenuli su na put kući

bez daljnjih konsultacija s njim. Svaki izgovor za ispunjavanje Balakovog zahtjeva sada je uklonjen. Ali Balam je bio odlučan da osigura nagradu; i uzevši životinju na kojoj je bio navikao jahati, krenuo je na put. Bojao se da bi čak i sada božansko dopuštenje moglo biti povučeno, i žustro je gurao naprijed, nestrpljiv da na neki način ne bi uspio dobiti željenu nagradu. (*Patriarchs and Prophets, 441*).

Božji gnjev se raspalio protiv Balama zbog njegove smjele ludosti u izazivanju neba, i „anđeo Gospodnji stajao je na putu kao protivnik protiv njega“. Životinja je, ugledavši božanskog glasnika, koji je, međutim, bio nevidljiv za gospodara, skrenula s puta u polje. Okrutnim udarcima, Balam je vratio životinju na stazu; ali opet, na uskom mjestu omeđenom zidovima, anđeo se pojavio, a životinja, pokušavajući izbjeći prijeteću figuru, prignječila jahačevu nogu o zid. (*The Signs of the Times, Novembar 25, 1880*).

Balamov bijes je bio neobuzdan, pa je svojim štapom udario životinju okrutnije nego prije. Bog je sada otvorio njena usta i „nijema magarica progovorila je ljudskim glasom.“ Ona je „spriječila prorokovo bezumlje.“ 2. Petrova 2:16. „Šta sam ti uradila,“ reče ona, „što si me udario ova tri puta?“

Bijesan što ga je tako ometala na putu, Balam je odgovorio životinji kao što bi se obratio inteligentnom biću: „Zato što si mi se rugala: da mi je mač u ruci, jer bih te sada ubio.“...

Balamove oči su se sada otvorile i on je ugledao anđela Božjeg kako stoji s isukanim mačem spreman da ga ubije. Od užasa „pognuo je glavu i pao na lice“. Anđeo mu reče: „Zašto si udario svoju magaricu ova tri puta? Gle, iziđoh da ti se oduprem, jer je tvoj put izopačen preda mnom; i magarica me vidje, i odvratila se od mene ova tri puta; da se nije odvratila od mene, do sad bih te ubio.“...

Kada je ugledao Božijeg glasnika, Balam je užasnuto

uzviknuo: „Zgriješio sam; jer nisam znao da si mi stajao na putu: sada ću se, dakle, ako ti se ne sviđa, opet vratiti natrag.“ (*Patriarchs and Prophets*, 442, 443).

Nakon što je anđeo impresivno upozorio Balama da ne zadovoljava Moabce, dao mu je dozvolu da nastavi svoje putovanje...

Balak je sreo Balama i upitao ga zašto je tako odugovlačio da dođe kada je poslao po njega; Balam odgovori: Evo, došao sam k tebi. Zatim mu je rekao da nema moć da bilo šta kaže. Riječ koju bi mu Bog trebao dati, koju je mogao izgovoriti i nije mogao ići dalje. Balam je naredio prinošenje žrtava prema vjerskim obredima. Bog je poslao svog anđela da se sastane s Balamom, da mu da riječi izgovora, kao što je to činio u prilikama kada je Balam bio potpuno odan službi Bogu. „I Gospod stavi riječ u Balamova usta... i on poče svoju priču i reče: Balak, kralj Moaba, doveo me iz Arama,... govoreći: Dođi, prokuni mi Jakova, i dođi, odbaci Izraela. Kako da proklinjem, koga Bog nije prokleo? ili kako da odbacim koga Gospod nije odbacio?“...

Balak je bio razočaran i ljut. On uzvikuje: „Šta si mi učinio? Doveo sam te da proklinješ moje neprijatelje, i gle, ti si ih sve blagoslovio.“ Balak misli da ga veličanstven izgled Izraelaca u njihovim šatorima sprječava da ih proklinje. On misli da ako ga odvede tamo gdje Izrael neće imati takvu prednost, može dobiti prokletstvo od Balama. Opet, kod Sofima... Balam je prinio žrtve paljenice, a zatim sam otišao da razgovara sa anđelom Božjim. I anđeo je rekao Balamu šta da kaže. (*The Spirit of Prophecy* 1:322-324).

Jošua vodi Izrael u Hanan

Izraelci su duboko oplakivali [Mojsija] svog preminulog vođu, a trideset dana su bili posvećeni posebnim službama u čast sjećanja na njega... Jošua je sada bio priznati vođa Izraela... Sada

su izdate naredbe da se pripreme za unaprijed. Napustivši svoj logor, vojska se spustila do granice Jordana. (*Patriarchs and Prophets*, 481, 483).

Četiri nebeska anđela su uvijek pratila Božji kovčeg na svim njegovim putovanjima, kako bi ga čuvali od svake opasnosti i kako bi ispunili svaku misiju koja se od njih traži u vezi s kovčegom. Isus, Sin Božji, praćen nebeskim anđelima, išao je ispred kovčega dok je dolazio do Jordana; i vode su bile odsječene pred Njegovim prisustvom. Hrist i anđeli stajali su pored kovčega i sveštenika u koritu reke, sve dok cio Izrael nije prešao Jordan. (*The Spirit of Prophecy 1:399*).

Da su se Jošui Nunovu otvorile oči i da je mogao izdržati taj prizor, vidio bi anđele Gospodnje utaborene oko sinova Izraelovih; jer je obučena nebeska vojska došla da se bori za Božji narod, a kapetan vojske Gospodnje je bio tamo da komanduje. (*The Review and Herald, July 19, 1892.*)

Dok se Jošua povlačio iz vojske Izraela, da razmišlja i moli se da ga prati Božja posebna prisutnost, ugledao je čovjeka visokog rasta, obučenog u ratničke haljine, s mačem u ruci. Ovo nije bio običan anđeo. Bio je to Gospod Isus Hrist, On koji je proveo Jevreje kroz pustinju, obavijene ognjenim stupom noću, a stubom od oblaka danju. Ovo mjesto je postalo sveto Njegovom prisutnošću, pa je Jošui Nunovu naređeno da izuje svoju obuću. (*Spiritual Gifts 4a:61*).

Obuzet strahopoštovanjem, Jošua je pao ničice i poklonio se, i čuo uvjeravanje: „Predao sam u tvoje ruke Jerihon i njegovog kralja, s njegovim hrabrim junacima“, i dobio je upute za zauzimanje grada. (*Patriarchs and Prophets*, 488).

Kapetan vojske Gospodnje nije se otkrio cijeloj skupštini. On je komunicirao samo sa Jošuom, koji je ispričao priču o ovom razgovoru Jevrejima. Na njima je bilo da povjeruju ili posumnjaju u Jošuline riječi, da slijede naredbe koje je on dao u ime

kapetana vojske Gospodnje, ili da se pobune protiv njegovih uputstava i poriču njegov autoritet. *Oni nisu mogli vidjeti vojsku anđela, koju je vodio Sin Božji. (Testimonies for the Church 4:162, 163).*

Zauzimanje Jerihona

Sam kapetan vojske Gospodnje došao je s neba da predvodi vojsku nebesku u napadu na grad. Božji anđeli uhvatili su masivne zidove i spustili ih na zemlju. *(Testimonies for the Church 3:264).*

Hrist i anđeli su prisustvovali obilasku kovčega oko Jerihona, i konačno srušili masivne zidine grada i predali Jerihon u ruke Izraela. *(The Spirit of Prophecy 1:399).*

Kada je Jerihon pao, nijedna ljudska ruka nije dotakla zidine grada, jer su anđeli Gospodnji srušili utvrđenja i ušli u tvrđavu neprijatelja. Nije Izrael, već kapetan vojske Gospodnje zauzeo Jerihon. Ali Izrael je imao svoju ulogu u tome da pokaže svoju vjeru u Kapetana svog spasenja. *(The Review and Herald, July 19, 1892.)*

Da je samo jedan ratnik svoju snagu podnio uza zidove, Božja slava bi bila umanjena, a Njegova volja osujećena. Ali posao je prepušten Svemogućem; i da su temelji zidina bili postavljeni u središtu zemlje i da su njihovi vrhovi dosegli nebeski luk, rezultat bi bio isti, kada je kapetan vojske Gospodnje poveo svoje legije anđela u napad. *(The Signs of the Times, April 14, 1881.)*

Poglavlje 10—Anđeli od vremena sudija do ranog kraljevstva

Hrist kao „anđeo Gospodnji“

Kada je Bog od davnina slao svoje anđele da služe ili komuniciraju s pojedincima, kada su saznali da je to anđeo kojeg su vidjeli i sa kojim su razgovarali, bili su pogođeni strahopoštovanjem i uplašili su se da bi trebali umrijeti. Imali su tako uzvišene poglede na strašno veličanstvo i moć Božju, da su mislili da će ih dovođenje u tako blisku vezu s jednim direktno iz Njegovog svetog prisustva uništiti. Sudije 6:22, 23; 13:21, 22; Jošua 5:13-15. (*Spiritual Gifts 4b:152*).

Nakon smrti njihovog vođe [Jošue] i starješina koji su bili povezani s njim, ljudi su postepeno počeli da se vraćaju u idolopoklonstvo...

Gospod nije dozvolio da grijesi Njegovog naroda prođu bez ukora. U Izraelu je još uvijek bilo odanih vjernika; i mnogi drugi, po navici i ranom druženju, prisustvovali su bogoslužjenju u tabernakulu. Velika družina se okupila povodom jedne vjerske gozbe, kada se anđeo Božji, koji se prvi put pojavio u Gilgalu, otkrio skupštini u Šilohu...

Ovaj anđeo, isti onaj koji se ukazao Jošui prilikom zauzimanja Jerihona, nije bio ništa manja ličnost od Sina Božjeg. Pokazao im je da nije prekršio svoja obećanja koja su im data, ali da su oni sami prekršili njihov svečani savez.

„I dogodi se, kada je anđeo Gospodnji izgovorio ove riječi svim sinovima Izraelovim, da je narod podigao svoj glas i zaplakao.“ „I tamo su žrtvovali Gospodu.“ Ali njihovo pokajanje nije dalo trajne rezultate. (*The Signs of the Times, June 2, 1881.*)

Gedeon

Gedeon je bio sin Joaša, iz plemena Manasijina. Podjela kojoj je ova porodica pripadala nije imala vodeću poziciju, ali Joaševo domaćinstvo odlikovalo se hrabrošću i integritetom...

Gedeonu je stigao božanski poziv da izbavi svoj narod. U to vrijeme se bavio vršenjem pšenice... Dok je Gedeon radio u tajnosti i tišini, tužno je razmišljao o stanju Izraela i razmišljao o tome kako bi se jaram tlačitelja mogao slomiti s njegovog naroda.

Iznenada se pojavio „Anđeo Gospodnji“ i obratio mu se riječima: „Jehova je s tobom, hrabri ratniče.“ (*Patriarchs and Prophets, 546*).

Anđeo je prikrio božansku slavu svog prisustva, ali to nije bio niko drugi do Hrist, Sin Božiji. Kada je prorok ili anđeo dostavljao božansku poruku, njegove riječi su bile: „Gospod kaže, učiniću ovo,“ ali se navodi o Osobi koja je razgovarala sa Gedeonom: „Gospod mu reče: Biću s tobom.“

U želji da iskaže posebnu čast svom slavnom posjetiocu, i dobivši uvjerenje da će anđeo ostati, Gedeon je pohitao u svoj šator i iz svojih oskudnih zaliha pripremio jare i beskvasne hljebove koje je iznio da ih stavi pred Njega...

Dok je dar bio predstavljen, anđeo je rekao: „Uzmi meso i beskvasne hljebove, pa ih stavi na onu veliku stijenu, a čorbu prospi.“ Gedeon je to učinio, a onda mu je Gospod dao znak koji je želio. Sa štapom u svojoj ruci, Anđeo je dotakao meso i beskvasne hljebove, i vatra se podigla iz stijene i proždrla sve kao žrtvu, a ne kao gostoljubiv obrok; jer je on bio Bog, a ne čovjek. Nakon ovog znaka Njegovog božanskog karaktera, Anđeo je nestao.

Kada se uvjerio da je gledao Sina Božijeg, Gedeon je bio ispunjen strahom i uzviknuo: „Jao, Gospode Bože! jer sam vidio anđela Gospodnjeg licem u lice.“

Tada se Gospod milostivo ukazao Gedeonu po drugi put i rekao: „Mir tebi, ne boj se, nećeš umrijeti.“ Ove milostive riječi izgovorio je isti samilosni Spasitelj koji je rekao kušanim učenicima na olujnom moru: „Ja sam; ne bojte se“ – Onaj koji se ukazao onima ožalošćenim u gornjoj odaji, i izgovorio iste riječi upućene Gedeonu: „Mir vama.“ (*The Signs of the Times, June 23, 1881.*)

Samson

Usred široko rasprostranjenog otpadništva, vjerni obožavatelji Boga nastavili su Ga moliti za oslobođenje Izraela. Na granici brežuljkaste zemlje s pogledom na filistejsku ravnici nalazio se mali grad Sora. Ovdje je stanovala porodica Manoja, iz Danova plemena, jedno od rijetkih domaćinstava koje je usred opšteg prebjega ostalo vjerno Jehovi. Manojevoj ženi bez djece, „Anđeo Jehovin“ se pojavio s porukom da bi trebala imati sina preko kojeg će Bog početi izbavljati Izrael. S obzirom na to, Anđeo joj je dao uputstva o njenim navikama, a takođe i o tretmanu njenog djeteta...

Žena je potražila svog muža i, nakon što je opisala Anđela, ponovila je Njegovu poruku. Tada, u strahu da ne naprave neku grešku u važnom poslu koji im je povjeren, muž se molio: „Neka dođe opet k nama Božji čovjek kojeg si poslao i nauči nas šta da radimo sa djetetom koje će se roditi.“ Kada se anđeo ponovo pojavio, Manojevo zabrinuto pitanje je bilo: „Kako će dijete živjeti i šta će raditi?“ Ponovljena je prethodna instrukcija – „Neka se žena čuva svega što sam joj rekao. Neka ne jede ništa od vinove loze, neka ne pije ni vino ni opojno piće i neka ne jede ništa od onog što je nečisto. Neka se drži svega što sam je uputio.“ (*Patriarchs and Prophets, 560, 561*).

Manoje i njegova žena nisu znali da je onaj koji im se tako obraća bio Isus Hrist. Gledali su na Njega kao na Gospodnjeg

glasnika, ali nisu mogli odrediti da li je prorok ili anđeo. U želji da ispolje gostoprinstvo prema svom gostu, zamolili su ga da ostane dok mu oni pripremaju jare. Ali u svom neznanju o njegovom karakteru, nisu znali da li da ga prinesu za žrtvu paljenicu ili da ga stave pred njega kao hranu.

Anđeo je odgovorio: „Iako me zadržavaš, ja neću jesti od tvog hljeba; i ako hoćeš da prineseš žrtvu paljenicu, prinesi je Gospodu.“ Osjećajući se sada sigurnim da je njegov posjetilac bio prorok, Manoje je rekao: „Kako ti je ime, da bismo ti ukazali čast kada se tvoje riječi ostvare?“

Odgovor je bio: „Zašto me pitaš kako se zovem kad je moje ime nerazumljivo za tebe?“ Uočivši božanski karakter svog gosta, Manoje je „uzeo jare s prinosom i prinio ga na stijeni Gospodu; i anđeo je učinio čudo; a Manoje i njegova žena su gledali.“ Vatra je došla iz stijene i progutala žrtvu, i dok se plamen uzdizao prema nebu, „anđeo Gospodnji je uzašao u plamenu oltara. A Manoje i njegova žena su to gledali i pali licem na zemlju.“ Nije moglo biti više pitanja o karakteru njihovog posjetioca. Znali su da su gledali na Svetoga, koji je, zaklanjaajući svoju slavu u oblačni stub, bio vodič i pomoćnik Izraela u pustinji.

Čuđenje, strahopoštovanje i užas ispunili su Manojevo srce, a on je mogao samo da uzvikne: „Sigurno ćemo umrijeti, jer smo vidjeli Boga!“ Ali njegova pratilja u tom svečanom času imala je više vjere od njega. Podsjetila ga je da je Gospod bio zadovoljan prihvatiti njihovu žrtvu i obećao im je sina koji bi trebao početi izbavljati Izrael. Ovo je bio dokaz naklonosti umjesto gnjeva. (*The Signes of the Times, September 15, 1881.*)

Božansko obećanje Manoju svojevremeno je ispunjeno rođenjem sina, kome je dato ime Samson. Po naredbi anđela, nikakva britva nije smjela doći na glavu djeteta, jer je posvećeno Bogu kao nazirej, od njegovog rođenja. (*The Signs of the Times,*

October 6, 1881.)

Samuel i Elije

Samuel je bio dijete okruženo najpokvarenijim uticajima. Vidio je i čuo stvari koje su mu ražalostile dušu. Elijevi sinovi, koji su služili u svetoj službi, bili su pod kontrolom Sotone. Ovi ljudi su zagadili cijelu atmosferu koja ih je okruživala. Muškarci i žene svakodnevno su bili fascinirani grijehom i nepravdom, a Samuel je hodao neokaljan. Haljine njegovog karaktera bile su besprekorne. Nije se družio, niti je imao najmanje užitka u grijesima koji su cijeli Izrael ispunili strašnim izvještajima. Samuel je volio Boga; držao je svoju dušu u tako bliskoj vezi sa nebom da je anđeo bio poslan da razgovara s njim u vezi sa grijesima Elijevih sinova, koji su kvarili Izrael. (*Testimonies for the Church* 3:472, 473).

Prestupi Elijevih sinova bili su toliko drski,... da nijedna žrtva nije mogla iskupiti takav namjerni prestup. Ovi grešnici su odnijeli kovčeg u logor Izraela...

Bog je dopustio da Njegov kovčeg uzmu njihovi neprijatelji kako bi pokazao Izraelu koliko je uzaludno vjerovati u kovčeg, simbol Njegovog prisustva, dok su oni sknavili zapovijesti sadržane u kovčegu...

Filistejci su bili trijumfalni, jer su imali, kako su mislili, čuvenog Boga Izraelaca, koji je učinio takva čuda za njih, i učinio ih užasom za njihove neprijatelje. Odnijeli su Božji kovčeg u Ašdod i postavili ga u raskošni hram, napravljen u čast njihovog najpopularnijeg boga, Dagona, i stavili ga pored svog boga. Ujutro su sveštenici ovih bogova ušli u hram, i bili su uplašeni kada su pronašli Dagona palog ničice na zemlju pred kovčegom Gospodnjim... Božji anđeli, koji su uvijek pratili kovčeg, bacili su na pod besmislenog boga idola, a zatim ga unakazili, da bi pokazali da je Bog, živi Bog, iznad svih bogova, i da je pred

njim svaki neznabožački bog bio kao ništa. (*Spiritual Gifts 4a:106, 107*).

Ljudi iz Bet-Šemeša brzo su prenijeli vijest da je kovčeg u njihovom posjedu, a ljudi iz okolne zemlje pohrlili su da pozdrave njegov povratak. Kovčeg je bio postavljen na kamen koji je prvo služio za oltar, a pred njim su prinesene dodatne žrtve Gospodu. Umjesto da pripreme pogodno mjesto za njegov prijem, dozvolili su da ostane na žetvenom polju. Dok su nastavili da gledaju u svetu škrinju i pričaju o čudesnom načinu na koji je obnovljen, počeli su da nagađaju u čemu se krije njegova posebna moć. Najzad, obuzeti radoznalošću, skinuli su poklopac i odvažili se da ga otvore...

Čak se ni pagani Filistejci nisu usudili skinuti sa njega poklopac. Nebeski anđeli, nevidljivi, uvijek su ga pratili na svim njegovim putovanjima. Nepoštovanje drskih ljudi iz Bet-Šemeša brzo je kažnjeno. Mnogi su bili pogođeni iznenadnom smrću. (*Patriarchs and Prophets, 589*).

Saul i Jonatan

Bog je podigao Samuela da sudi Izraelu. Bio je poštovan od svih ljudi. Bog je trebao biti priznat kao njihov veliki Poglavar, ali je odredio njihove vladare, prožeo ih svojim Duhom i prenio im svoju volju preko svojih anđela. (*Spiritual Gifts 4a:67*).

Zbog Saulovog grijeha u njegovom drskom prinosu, Gospod mu nije dao čast da pobijedi Filistejce. Jonatan, kraljev sin, čovjek koji se bojavao Gospoda, izabran je kao oruđe za izbavljenje Izraela...

Anđeli nebeski su štitili Jonatana i njegovog pratioca, anđeli su se borili na njihovoj strani, a Filistejci su pali pred njima. (*Patriarchs and Prophets, 623*).

Anđeli Božji borili su se na strani Jonatana, a Filistejci su padali svuda oko njega. Veliki strah obuze vojsku Filistejaca u

polju i u garnizonu... Zemlja je zadrhtala pod njima, kao da je veliko mnoštvo s konjanicima i kolima na zemlji spremno za bitku. Jonatan i njegov oružar, pa čak i filistejska vojska znali su da Gospod radi na oslobađanju Jevreja. (*Spiritual Gifts 4a:70*).

Davidove rane godine

Samuel više nije dolazio Saulu s Božjim uputama. Gospod ga nije mogao zaposliti da izvrši Njegove namjere. Ali poslao je Samuela u kuću Jesejevu da pomaže Davida, koga je izabrao za vladara umjesto Saula, kojeg je odbacio.

Dok su Jesejevi sinovi prolazili ispred Samuela, on bi izabrao Elijaba, koji je bio visokog rasta i dostojanstvenog izgleda, ali anđeo Božji stajao je uz njega da ga vodi u važnoj odluci i uputio ga da ne treba suditi po izgledu. Elijab se nije bojao Gospoda. Njegovo srce nije bilo u redu sa Bogom. Bio bi ponosan, zahtjevan vladar. Među Jesejevim sinovima nije pronađen nijedan osim Davida, najmlađeg, čije je skromno zanimanje bilo čuvanje ovaca. (*Spiritual Gifts 4a:77, 78*).

David nije bio visokog rasta; ali njegovo je lice bilo lijepo, izražavalo je poniznost, poštenje i istinsku hrabrost. Anđeo Božji je pokazao Samuelu da je David taj koje treba da pomaže, jer je on bio Božji izabranik. Od tog vremena Gospod je Davidu dao razborito i razumno srce. (*The Spirit of Prophecy 1:368*).

Davidov najstariji brat, Elijab,... bio je ljubomorani na Davida, jer je bio počašćen prije njega. Prezirao je Davida i smatrao ga inferiornijim u odnosu na sebe. Optužio ga je pred ostalima da se iskrao u neznanju od njegovog oca da vidi bitku... David odbija nepravednu optužbu i kaže: „Šta sam sad učinio? Zar ne postoji razlog?“ David nije posvetio pažnju da svom bratu objasni da je došao u pomoć Izraelu; da ga je Bog poslao da ubije Golijata. Bog ga je izabrao da bude vladar Izraela; a pošto su vojske živog Boga bile u takvoj opasnosti, anđeo ga je uputio da

spasi Izrael. (*The Spirit of Prophecy 1:371*).

Saul susreće anđela

[Saul] je dozvolio svojim impulsima da kontrolišu njegovo rasuđivanje, sve dok nije upao u bijes strasti. Imao je paroksizme bijesa i ludila, kada je bio spreman da oduzme život svakom ko se usudi da se suprotstavi njegovoj volji. Davidov besprekoran karakter i plemenita vjernost izazvali su gnjev kralja; i smatrao je da sam Davidov život i prisustvo bacaju na njega sramotu...

Došao je u Ramu i zaustavio se kod velikog bunara u Sohotu. Ljudi su se okupljali da zahvate vodu, a on je upitao gdje su Samuel i David odsjeli. Kada mu je rečeno da su u Najotu, požurio je da stigne do tog mjesta. Ali anđeo Božji ga je sreo na putu i kontrolisao ga. Duh Božiji ga je držao u svojoj moći i on je išao svojim putem izgovarajući molitve Bogu, isprepletene predviđanjima i svetim melodijama. Prorekao je dolazak Mesije kao Otkupitelja svijeta. Kada je došao u Najot u Rami, odložio je svoju gornju odjeću koja je označavala njegov položaj, i cijeli dan, i cijelu noć, ležao je pred Samuelom i njegovim učenicima, pod uticajem božanskog Duha. (*The Signs of the Times, August 24, 1888.*)

Saulova seansa u Endoru i njegova smrt

Ponovo je objavljen rat između Izraela i Filistejaca... Saul je saznao da su David i njegova vojska sa Filistejcima, i očekivao je da će Jesejev sin iskoristiti ovu priliku da se osveti za nepravde koje je pretrpio. Kralj je bio u teškoj nevolji... Sutrašnjeg dana, Saul mora da uđe u bitku sa Filistejcima. Sjene predstojeće propasti okupile su se mračno oko njega; čeznuo je za pomoći i vođstvom. Ali uzalud je tražio savjet od Boga. „Gospod mu nije odgovorio ni snovima, ni preko Urima, ni preko proroka.“...

Tada Saul reče svojim slugama: „Potražite mi ženu koja zna da priziva duhove da odem kod nje i da je pitam za savjet.“ Kralju je rečeno da žena koja je imala poznati duh živi skriveno u Endoru. Ova žena je sklopila savez sa Sotonom kako bi se preputila njegovoj kontroli, kako bi ispunila njegove ciljeve; a za uzvrat, princ zla činio je čuda za nju i otkrivao joj tajne stvari.

Prerušivši se, Saul je noću izašao sa samo dvojicom pratilaca da traži utočište kod čarobnice. Pod okriljem tame, Saul i njegovi pratioci prešli su put preko ravnice, i sigurno prošavši filistejsku vojsku, prešli su planinski greben, do usamljenog doma čarobnice iz Endora...

Nakon što je praktikovala svoje zazivanja, rekla je: „Vidim jednog boga kako izlazi iz zemlje... Izlazi jedan starac ogrnut ogrtačem.“ Tada je Saul zaključio da je to ‘Samuel’“...

Nije Božji sveti prorok izašao na čaroliju čarobnjačkog zazivanja. Samuel nije bio prisutan u tom utočištu zlih duhova. Tu natprirodnu pojavu proizvela je isključivo Sotonina moć. (*Patriarchs and Prophets*, 675, 676, 679).

Ženine prve riječi pod čarolijom njenog zazivanja bile su upućene kralju: „Zašto si me prevario? jer ti si Saul.“ Tako je prvi čin zlog duha koji je personifikovao proroka bio tajna komunikacija sa ovom zlom ženom, da bi je upozorio na prevaru koja je bila sprovedena nad njom. Poruka Saulu od lažnog proroka bila je: „‘Zašto si me uznemirio dozivajući me?’ Tada Saul reče: ‘U velikoj sam nevolji jer su Filisteji zaratili sa mnom, a Bog je odstupio od mene i više mi ne odgovara ni preko proroka ni u snovima. Zato sam zvao tebe da mi kažeš šta da radim.’“

Dok je Samuel bio živ, Saul je prezirao njegove savjete i zamjerao njegovim ukorima. Ali sada, u času svoje nevolje i nesreće, osjećao je da je prorokovo vođstvo njegova jedina nada, i da bi komunicirao s nebeskim ambasadorom, uzalud je pribjegao glasniku pakla! Saul se potpuno stavio u vlast Sotone; a sada

je onaj kome je jedini užitek izazivanje bijede i razaranja maksimalno iskoristio svoju prednost da uništi nesrećnog kralja. Kao odgovor na Saulovu mučnu molbu stigla je užasna poruka, navodno sa Samuelovih usana:

„Zašto mene pitaš za savjet kad je Gospod odstupio od tebe i postao ti protivnik? ... Zato što nisi poslušao Gospodnji glas, ... zato ... Gospod će s tobom predati i Izrael u ruke Filistejcima.“ (*Patriarchs and Prophets, 680*).

Kada je Saul zatražio Samuela, Gospod nije učinio da se Samuel pojavi Saulu. On nije vidio ništa. Sotoni nije bilo dozvoljeno da uznemiri ostatke Samuela u grobu i odvede ga u stvarnost kod vještice iz Endora. Bog ne daje Sotoni moć da uskrsne mrtve. Ali Sotonini anđeli preuzimaju oblik mrtvih prijatelja, govore i ponašaju se kao oni, da preko navodno mrtvih prijatelja on može bolje da nastavi svoj posao obmane. Sotona je dobro poznavao Samuela i znao je kako da se predstavi pred vješticom iz Endora i da ispravno iznese sudbinu Saula i njegovih sinova. (*The Spirit of Prophecy 1:376*).

Izvjestaj o Saulovoj posjeti ženi iz Endora bio je izvor zbuđenosti za mnoge proučavaoce Biblije. Neki smatraju da je Samuel zaista bio prisutan na razgovoru sa Saulom, ali sama Biblija daje dovoljno osnova za suprotan zaključak. Ako je, kako neki tvrde, Samuel bio na nebu, morao je biti pozvan od dande, bilo od Boga ili od Sotone. Niko ne može ni na trenutak povjerovati da je Sotona imao moć da pozove svetog Božjeg proroka s neba da ispoštuje uroke napuštene žene. Ne možemo zaključiti ni da ga je Bog pozvao u vještichinu pećinu; jer je Gospod već odbio da komunicira sa Saulom putem snova, Urima ili proroka. To su bili sami od Boga postavljeni medijumi komunikacije i on ih nije zaobišao da bi prenio poruku preko Sotoninog agenta.

Sama poruka je dovoljan dokaz njenog porijekla. Njegov

cilj nije bio da navede Saula na pokajanje, već da ga podstakne na propast; a ovo nije djelo Boga, nego Sotone. Nadalje, Saulov čin kada se savjetovao s čarobnicom navodi se u Svetom pismu kao jedan od razloga zašto ga je Bog odbacio i prepustio uništenju. „Tako je Saul poginuo zbog svojeg prestupa kojim se ogrešio o Gospoda zato što nije držao Gospodnju riječ i zato što je tražio savjet od medijuma. On nije pitao Gospoda za savjet. Zato ga je on pogubio i predao kraljevstvo Davidu, Jesejevom sinu.“
1. Dnevnika 10:13, 14. (*Patriarchs and Prophets*, 683).

Poglavlje 11—Anđeli od Davidovog vremena do vavilonskog ropstva

Davidova vladavina

Kovčeg je ostao u kući Abinadavovoj sve dok David nije postao kralj. Sabrao je sve izabrane ljude Izraela, trideset hiljada, i otišao da donese kovčeg Božji. Postavili su kovčeg na nova kola i iznijeli ga iz Abinadavove kuće. Uza i Ahijo, sinovi Abinadavovi, vozili su kola. David i sav dom Izraelov svirali su pred Gospodom na svim vrstama muzičkih instrumenata. „Kada su došli do Nahonovog gumna, Uza je pružio ruku i uhvatio kovčeg Božji, jer su ga goveda skoro prevrnula. Ali tada se Gospod razgnjevio na Uzu i Bog ga je udario zbog nepoštovanja koje je pokazao, tako da je umro tamo, pored kovčega Božjeg.“ Uza se naljutio na volove jer su posrnuli. Pokazao je očito nepovjerenje u Boga, kao da Onaj koji je donio kovčeg iz filistejske zemlje, ne može da se pobrinuti za njega. Anđeli koji su pratili kovčeg udarili su Uzu jer je nestrpljivo usudio staviti svoju ruku na Božji kovčeg. (*Spiritual Gifts 4a:111*).

S ciljem da proširi svoja osvajanja među stranim narodima, David je odlučio povećati svoju vojsku zahtijevajući vojnu službu od svih punoljetnih. Da bi se to ostvarilo, postalo je neophodno izvršiti popis stanovništva. Ponos i ambicija su podstakli ovaj kraljev postupak...

Cilj tog poduhvata bio je direktno suprotan principima teokratije. Čak se i Joab bunio, beskrupulozan kao što se do sada pokazao. „Ipak je kraljeva riječ nadvladala Joaba.“...

Sledećeg jutra Davidu je prorok Gad donio poruku: „Ovako kaže Gospod: ‘Biraj, da li želiš da tri godine bude glad, ili da te tri mjeseca zatiru tvoji protivnici i da te stiže mač tvojih neprijatelja, ili da tri dana Gospodnji mač i pošast haraju zemljom i

da Gospodnji anđeo pustoši po svim krajevima Izraela.' Sada," rekao je prorok, „razmisli šta ću odgovoriti onom ko me šalje.“

Kraljev odgovor je bio, ... „Neka padnem u Gospodnje ruke, jer je njegovo milosrđe veoma veliko, samo da ne padnem ljudima u ruke!“ (*Patriarchs and Prophets, 747, 748*).

Usljedio je brzo uništenje. Sedamdeset hiljada je uništeno pomorom. David i starješine Izraela bili su u najdubljem poniženju, tugujući pred Gospodom. Dok je anđeo Gospodnji bio na putu da uništi Jerusalim, Bog mu je naredio da ostane na svom djelu smrti. Anđeo, obučen u ratničke haljine, sa isukanim mačem u ruci, ispružen nad Jerusalimom, otkriva se Davidu i onima koji su s njim. David se užasno boji, ali više u svojoj nevolji i sažaljenju prema Izraelu. On moli Boga da spase ovce. U tjeskobi on priznaje: „Griješio sam i učinio sam zlo; ali ove ovce, šta su uradile? Neka tvoja ruka, molim te, bude protiv mene i protiv doma moga oca.“ (*The Spirit of Prophecy 1:385, 386*).

Anđeo razarač ostao je svojim putem izvan Jerusalima. Stajao je na brdu Morija, „na gumnu Ornana Jevusejina“. Pod vođstvom proroka, David je otišao na goru, i tamo sagradio oltar Gospodu, „i prinio žrtve paljenice i žrtve pomirnice, i prizvao Gospoda; i on mu odgovori s neba ognjem na oltaru za žrtve paljenice.“ „Tako se Gospod zauzeo za zemlju, a pošast je uklonjena iz Izraela.“

Mjesto na kojem je podignut oltar, koje će se od sada smatrati svetim tlom, Ornan je poklonio kralju kao dar. Ali kralj je tako odbio da ga primi.... „David je dao Ornanu za to mjesto šest stotina sikala zlata po težini.“ Ovo mjesto, nezaboravno kao mjesto gdje je Abram sagradio oltar da prinese svog sina, a sada posvećeno ovim velikim izbavljenjem, kasnije je izabrano za mjesto hrama koji je podigao Solomon...

Od samog početka Davidove vladavine, jedan od njegovih najdražih planova bio je podizanje hrama Gospodu. Iako mu nije

bilo dozvoljeno da izvrši ovaj naum, on nije pokazao ništa manje revnosti i ozbiljnosti za njega. (*Patriarchs and Prophets*, 748, 750).

Gospod je, preko svog anđela, poučio Davida i dao mu nacrt doma koji je Solomon trebao da sagradi za Njega. Anđeo je dobio zadatak da stoji uz Davida dok je ispisivao, u korist Solomona, važna uputstva u pogledu uređenja doma. (*Spiritual Gifts 4a:94*).

Solomon

Srca naroda bila su okrenuta prema Solomonu, kao i Davidu, i u svemu mu se pokoravali. Gospod šalje svog anđela da pouči Solomona u snu, u noćnom vremenu. On sanja da Bog razgovara s njim. „I reče Bog: Traži šta da ti dam. A Solomon reče: „Ti si pokazao veliku milost prema svom sluzi Davidu, mom ocu, jer ti je služio u istini i u pravednosti s čestitim srcem. Pokazivao si mu veliku milost i dao si mu sina da sjedi na njegovom prijestolu, kao što se danas vidi. I sada, Gospode, Bože moj, ti si svog slugu postavio za kralja umesto mog oca Davida, a ja sam mlad i još nemam iskustva. Tvoj sluga je među tvojim narodom koji si izabrao, narodom koji je toliko velik da se ne može prebrojati niti mu se broj može procijeniti.“ (*Spiritual Gifts 4a:96, 97*).

Pored heruvima na vrhu kovčega, Solomon je napravio još dva anđela veće veličine, koji su stajali na svakom kraju kovčega, predstavljajući nebeske anđele koji uvijek čuvaju Božji zakon. Nemoguće je opisati ljepotu i sjaj ovog tabernakula. Tamo, kao u šatoru od sastanka [u pustinji], sveti kovčeg je nošen u svečanom redu poštovanja i postavljen na svoje mjesto ispod krila dva veličanstvena heruvima koji su stajali na podu. (*The Spirit of Prophecy 1:413*).

Ilija

Nakon njegovog prvog pojavljivanja Ahabu, objavljujući nad njim Božje presude zbog njegovog i Izraelovog otpadništva, Bog je njegov kurs od Jezabeline moći usmjerio na sigurno mjesto u planinama, kraj potoka Kerit. Tamo je odao počast Iliji šaljući mu hranu ujutro i uveče po anđelu nebeskom. Zatim, kada je potok postao suh, poslao ga je kod udovice iz Sarepte i svakodnevno činio čudo kako bi udovičinu porodicu i Iliju održao na hrani. (*Testimonies for the Church 3:288*).

Suočen s kraljem Ahabom i lažnim prorocima i okružen okupljenim vojskama Izraela, Ilija stoji kao jedini koji se pojavio da brani čast Jehovi. Onaj koga je cijelo kraljevstvo optužilo svojom težinom jada, sada je pred njima, očigledno bespomoćan u prisustvu izraelskog monarha, Balovih proroka, ratnika i okolnih hiljada. Ali Ilija nije sam. Iznad i oko njega su nebeske vojske koje štite – anđeli koji se ističu snagom. (*Prophets and Kings, 147*).

U punoj svjetlosti sunca, okružen hiljadama – ratnicima, Balovim prorocima i izraelskim monarhom – stoji bespomoćni čovjek, Ilija, naizgled sam, ali ne i sam. Najmoćnija nebeska vojska ga okružuje. Anđeli koji se ističu snagom došli su s neba da štite vjernog i pravednog proroka. Strogim i zapovjedničkim glasom Ilija plače: „Dokle ćete hramati na dvije strane? Ako je Gospod istiniti Bog, idite za njim, a ako je Bal, idite za njim. Ali narod mu ne odgovori ni riječi.“ (*Testimonies for the Church 3:280*).

Dok Izrael na Karmelu sumnja i oklijeva, Ilijin glas ponovo prekida tišinu: „Još sam samo ja ostao od Gospodnjih proroka, a Balovih proroka ima četiristo i pedeset. Neka nam sada daju dva junca pa neka oni izaberu sebi jednog junca, neka ga isjeku na komade i stave na drva, ali neka ne pale vatru. A ja ću pripremiti drugog junca i staviću ga na drva, ali neću paliti vatru. Tada

vi prizovite ime svog boga, a ja ću prizvati Gospodnje ime. Bog koji odgovori vatrom, to je istiniti Bog.“ (*Prophets and Kings, 148, 149*).

Kako bi rado Sotona, koji je pao kao munja s neba, došao u pomoć onima koje je prevario i čije je umove kontrolisao i koji su bili potpuno odani njegovoj službi. Rado bi poslao munje i zapalio njihove žrtve; ali Jehova je postavio Sotonine granice. On je obuzdao njegovu moć i svi njegovi izumi nisu mogli da prenesu ni jednu iskru na Balove oltare. (*The Review and Herald, September 30, 1873.*)

Da li je Bog napustio Iliju u času kušnje? O ne! Volio je svog slugu ništa manje kada je Ilija osjetio da je napušten od Boga i ljudi, nego kada je, kao odgovor na njegovu molitvu, vatra bljesnula s neba i obasjala vrh planine. I sada, dok je Ilija spavao, probudio ga je blagi dodir i prijatan glas. Uplašen je krenuo, kao da će pobjeći, bojeći se da ga je neprijatelj otkrio. Ali lice sažaljenja nad njim nije bilo lice neprijatelja, već prijatelja. Bog je poslao anđela sa neba sa hranom za svog slugu. „Ustani i jedi,“ rekao je anđeo. „I pogleda, i gle, kolač pečen na ugljevlju, i posuda vode kraj njegove glave.“

Nakon što je Ilija uzeo pripremljeno okrepljenje, ponovo je zaspao. Drugi put je anđeo došao. Dodirujući iscrpljenog čovjeka, rekao je sa nježnošću sažaljenja: „Ustani i jedi; jer je putovanje preveliko za tebe.“ „I ustao je, jeo i pio“: i u snazi te hrane mogao je putovati „četrdeset dana i četrdeset noći na Horrev, goru Božju,“ gdje je našao utočište u pećini. (*Prophets and Kings, 166*).

U pustinji, u samoći i obeshrabrenju [nakon svog iskustva na vrhu planine na planini Karmel], Ilija je rekao da mu je dosta života i da se molio da bi mogao umrijeti. Ali Gospod ga u svojoj milosti nije uzeo za riječ. Iliju je još čekalo da obavi veliki posao. (*Prophets and Kings, 228*).

Preko moćnog anđela dođe mu riječ Gospodnja: „Šta ti radiš ovdje, Ilija?“ U gorčini duše, Ilija je oplakivao svoju tugu: „Veoma sam revnovao za Gospoda Boga nad vojskama, jer su sinovi Izraelovi napustili savez tvoj, srušili oltare tvoje i mačem pobili tvoje proroke, i samo sam ja ostao; i traže moj život da ga oduzmu.“

Pozivajući proroka da napusti pećinu u kojoj se sakrio, anđeo mu je rekao da stane pred Gospoda na gori i poslušaj Njegovu riječ. Kako je Ilija poslušao, „gle, Gospod je prošao, i veliki i jak vjetar razderao je planine, i razbio stijene pred Gospodom; ali Gospod nije bio u vjetru; a poslije vjetra potres; ali Gospod nije bio u potresu; a nakon potresa požar; ali Gospod nije bio u ognju: a posle ognja tihi tanki glas. I bilo je tako, kada je Ilija to čuo, zamotao je svoje lice u svoj ogrtač, i izašao, i stao na ulaz u pećinu.“ Njegova mrzovolja je utihnula, duh omekšao i pokoren. Sada je znao da će mu tiho povjerenje, čvrsto oslanjanje na Boga, uvijek naći sadašnju pomoć u trenutku potrebe. (*The Review and Herald, October 23, 1913.*)

Kada se Ilija spremao da napusti Elišu, rekao mu je: „Traži šta da učinim za tebe, prije nego što budem uzet od tebe. A Eliša reče: Molim te, neka dvostruki dio tvoga duha bude na meni.“ [2. Kraljevima 2:9.] (*Gospel Workers, 116*).

„A on [Ilija] reče: Tražiš tešku stvar. Ako me budeš vidio kad budem uzet od tebe, biće ti tako... Dok su tako išli i razgovarali, gle, pojavila su se plamena bojna kola s plamenim konjima i razdvojila ih. Tako je Ilija u vihoru uznijet na nebesa.

„Eliša je to gledao i povikao: ‘Oče moj, oče moj! Izraelova bojna kola i njegovi konjanici!’“ (*Education, 60*).

Eliša

U Drugoj kraljevima čitamo kako su sveti anđeli došli na misiju da čuvaju Gospodnje izabrane slugе. Prorok Eliša je bio

u Dotanu, a tamo je kralj ... [Sirije] poslao konje i kola i veliku vojsku da ga privedu. „I kad je sluga Božjeg čovjeka rano ustao i izašao, gle, vojska je opkolila grad s konjima i kolima. A njegov sluga mu reče: Jao, gospodaru! kako ćemo?“ (*Australian Union Gleaner, August 20, 1902.*)

„Ne boj se“, bio je prorokov odgovor; „jer više je onih koji su s nama od onih koji su s njima.“ A onda, da bi sluga to mogao sam znati, „Eliša se pomolio i rekao: Gospode, molim te, otvori mu oči da vidi.“ „Gospod je otvorio oči mladiću; i vidje: i gle, gora je bila puna konja i vatrenih kola oko Eliše.“ Između sluge Božjeg i vojske naoružanih neprijatelja bila je okružena grupa nebeskih anđela. Oni su sišli u moćnoj sili, ne da uništavaju, ne da traže počast, već da se ulogore okolo i služe Gospodnjim slabim i bespomoćnim. (*Prophets and Kings, 256, 257*).

Eliši nije dato da prati svog gospodara u vatrenim kolima. Na njega je Gospod dopustio da dođe dugotrajna bolest. Tokom dugih sati ljudske slabosti i patnje, njegova je vjera čvrsto držala Božja obećanja i uvijek je oko sebe gledao nebeske glasnike utjehe i mira. Kao što je na visinama Dotana vidio okruženje nebeske vojske, vatrena kola Izraelova i njegove konjanike, tako je sada bio svjestan prisustva anđela koji su saosjećali; i on je bio ukrijepljen. (*Prophets and Kings, 263, 264*).

Isaija

U Isaijino vrijeme idolopoklonstvo više nije izazivalo iznenađenje. Zločinstvo je postalo toliko rasprostranjeno među svim klasama, da su nekolicina onih koji su ostali vjerni Bogu često bili u iskušenju da izgube duh i da ustupe mjesto obeshrabrenju i očaju...

Ovakve misli su se gomilale Isaijinim umom dok je stajao ispod trijema hrama. Odjednom se učinilo da su kapija i unutrašnji veo hrama podignuti ili povučeni, i bilo mu je dozvoljeno da

gleda unutra, u svetinju nad svetinjama, gdje čak ni prorokove noge ne bi mogle ući. Pred njim se podigla vizija Jehove kako sjedi na visokom i uzdignutom prijestolu, dok je voz Njegove slave ispunjavao hram. Sa svake strane prijestola lebdjeli su serafimi, lica prekrivenih obožavanjem, dok su služili pred svojim Stvoriteljem, i sjedinjeni u svečanom zazivu: „Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama: sva je zemlja puna Njegove slave.“ (*Prophets and Kings* 306, 307).

Neopisiva slava je izbijala iz ličnosti na prijestolu, a Njegov voz je ispunio hram. Heruvimi su bili sa obe strane sjedišta milosti, kao stražari oko velikog Kralja, i blistali su slavom koja ih je obavijala od Božjeg prisustva. Dok su njihove pjesme hvale odzvanjale dubokim, iskrenim notama obožavanja, stubovi kapije su zadrhtali, kao da ih je potresao zemljotres. Ova sveta bića su pjevala hvalu i slavu Božju usnama neokaljanim grijehom. Kontrast između slabe hvale koju je on (Isaija) bio navikao da odaje Stvoritelju i gorljivih hvaljenja serafima, zaprepastio je i ponizio proroka. Od tada je imao uzvišenu privilegiju da cijeni besprekornu čistotu Jehovinog uzvišenog karaktera.

Dok je slušao pjesmu anđela, dok su oni vikali: „Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; sva je zemlja puna njegove slave“, slava, beskrajna moć i nenadmašno veličanstvo Gospodnje su prošli ispred njegove vizije i utisnuli se u njegovu dušu. U svjetlu ovog neuporedivog sjaja, koji je pokazao sve što je mogao podnijeti u otkrivanju božanskog karaktera, njegova vlastita unutarnja nečistota isticala se pred njim sa zapanjujućom jasnoćom. Same njegove riječi su mu se učinile gnusnim. (*The Review and Herald, October 16, 1888.*)ž

Serafimi su boravili u Isusovoj prisutnosti, ali su krilima pokrivali svoja lica i noge. Gledali su Kralja u Njegovoj ljepoti i pokrili se. Kada je Isaija ugledao slavu Božju, njegova duša je bila ničice u prašini. Zbog nepomućene vizije koja mu je

milostivo dopuštena da gleda, bio je ispunjen samoponižavanjem. Ovo će zauvijek biti efekat na ljudski um kada zraci Sunca Pravednosti veličanstveno zasjaju na dušu. Kako se otkriva sve veća Hristova slava, ljudski agent neće vidjeti slavu u sebi; jer je skriveni deformitet njegove duše ogoljen, a samopoštovanje i samopouzdanje su ugašeni. Ja umire, a Hrist živi. (*The Signs of the Times, December 3, 1894.*)

Takva je bila perspektiva koja je dočekala Isaiju kada je bio pozvan u proročku misiju; ipak nije bio obeshrabren, jer mu je u ušima odzvanjao trijumfalni hor anđela koji su okruživali Božji prijesto: „Cijela zemlja je puna njegove slave.“ Isaija 6:3. A njegova vjera je ojačana vizijama slavnih osvajanja Crkve Božje, kada će „zemlja biti puna znanja Gospodnjeg, kao što vode pokrivaju more“. Isaija 11:9. (*Prophets and kings, 371*).

Ezekijel

Na obalama reke Hevar, Ezekijel je ugledao vihor koji je izgledao kao da dolazi sa sjevera, „veliki oblak i vatra koja se širila, i sjaj je bio oko njega, a iz sredine kao boje bijelog zlata“. Određeni broj točkova koji se međusobno ukrštaju pokretala su četiri živa bića. Visoko iznad svih ovih „bilo je nešto kao kamen safir, nalik prijestolu. A gore, na onom što je ličilo na prijesto, bio je neko kao zemaljski čovjek.“ „Ispod krila heruvima vidjelo se nešto kao ljudska ruka.“ Ezekijel 1:4, 26; 10:8.

Točkovi su bili toliko složeni u rasporedu da se na prvi pogled činilo da su u zbrci; ipak su se kretali u savršenoj harmoniji. Nebeska bića, podržana i vođena rukom ispod krila heruvima, pokretala su te točkove; iznad njih, na safirnom tronu, bio je Vječni; a oko prijestola bila je duga, amblem božanskog milosrđa.

Kao što su komplikacije poput kotača bile pod vođstvom ruke ispod krila heruvima, tako je i složena igra ljudskih

dogadaja pod božanskom kontrolom. Usred sukoba i meteža naroda, Onaj koji sjedi iznad heruvima i dalje vodi poslove ove zemlje. (*Prophets and Kings, 535, 536*).

Poglavlje 12—Anđeli od ropstva do Jovana Krstitelja

Danilo i njegova tri druga

Ljubav i strah Božji bili su pred Danilom, i on je obrazovao i obučavao sve svoje moći da što više odgovori na ljubaznu brigu Velikog Učitelja, svjestan svoje podložnosti Bogu. Četvoro jevrejske djece ne bi dozvolilo da sebični motivi i ljubav prema zabavi zauzmu zlatne trenutke ovog života. Radili su sa voljnim srcem i spremnim umom. Ovo nije viši standard nego što ga svaki hrišćanin može postići. Bog od svakog hrišćanskog učenjaka traži više nego što mu je dato. Vi ste „prizor za svijet, i za anđele, i za ljude.“ (*Fundamentals of Christian Education, 230*).

Oni koji budu činili kao što su činili Danilo i njegovi drugovi imaće saradnju Boga i anđela. (*Manuscript Releases 4:125*).

Nebuhadnezarova vatrena peć

Kao u danima Sedraha, Misaha i Abednega, tako će u završnom periodu zemaljske istorije Gospod snažno raditi u korist onih koji se čvrsto zalažu za ispravnost. Onaj koji je hodao sa jevrejskim dostojnima u ognjenoj peći biće sa svojim sledbenicima gdje god da su. Njegovo trajno prisustvo će utješiti i održati. Usred vremena nevolje – nevolje kakve nije bilo otkad postoji narod – Njegovi izabrani će stajati nepomično. Sotona sa svim vojskama zla ne može uništiti najslabijeg od Božjih svetaca. Anđeli koji se ističu snagom će ih štititi, a u njihovo ime Jehova će se otkriti kao „Bog bogova“, koji je u stanju da do kraja spasi one koji su se uzdali u Njega. (*Prophets and Kings, 513*).

Belšazarova gozba

Dok su te noći bili usred idolopokloničkog veselja, kraljevo lice odjednom blijedi i čini se da je paralizovan od užasa; jer gle! ruka bez krvi iscrtava mistične znake na zidu naspram njega. Učesnici gozbe razabiraju čudno i za njih nerazumljivo pisanje. Uzbudljivo veselje zamire, a mučna tišina pada na gomilu. Kraljeve misli su ga uznemirile, „popustili su zglobovi kukova njezgovih i kolena su mu udarala jedno o drugo.“ Drhteći od uzbune, „povikao je iz sveg glasa da dovedu one koji prizivaju duhove, Haldejce i astrologe. Tada se kralj obratio vavilonskim mudracima: ‘Onaj ko pročita ovo što je napisano i otkrije mi šta to znači biće obučen u purpur, nosiće zlatan lanac oko vrata i biće treći vladar u kraljevstvu.’“ Ali ovi ljudi nisu više u stanju da protumače mistične znakove koje je pratila ruka Božjeg anđela nego što su mogli protumačiti Nebuhadnezarov san. (*The Review and Herald, February 8, 1881.*)

Bio je svjedok... u Belšazarovoj palati na toj gozbi... Anđeo je tom prilikom iscrtao znake po zidovima palate. (*The Ellen G. White 1888 Materials, 517.*)

Danilo u lavovskoj jami

Danilo se molio svom Bogu tri puta dnevno. Sotona je bijesan na zvuk usrdne molitve, jer zna da će pretrpjeti gubitak. Danilo je bio draži od predsjednika i prinčeva, jer je u njemu bio vrstan duh. Pali anđeli su se plašili da će njegov uticaj oslabiti njihovu kontrolu nad vladarima kraljevstva. Optužujuća vojska zlih anđela izazivala je predsjednike i prinčeve na zavist i ljubomoru, i oni su pomno posmatrali Danila da nađu neki povod protiv njega da bi ga mogli prijaviti kralju, ali nisu uspjeli. Tada su ovi Sotonini agenti nastojali da njegovu vjernost Bogu učine uzrokom njegovog uništenja. Zli anđeli su izložili plan za njih, a ti agenti su ga spremno sproveli u djelo. Kralj nije znao za

suptilne podvale usmjerene protiv Danila.

Sa punim znanjem o kraljevoj naredbi, on [Danilo] se i dalje klanja pred svojim Bogom, „prozori su mu otvoreni“. On smatra molitvu Bogu dovoljno važnom da žrtvuje svoj život, a ne da ga se odrekne. Zbog svoje molitve Bogu bačen je u lavlju jazbinu. Zli anđeli su do sada ostvarili svoju svrhu. Ali Danilo nastavlja da se moli, čak i u jazbini lavova. Je li ga Bog zaboravio tamo? O ne; Isus, moćni Zapovjednik vojske nebeske, poslao je svog anđela da zatvori usta tim gladnim lavovima da ne povrijede molitelja Božjeg, i sve je bilo mirno u toj strašnoj jazbini. Kralj je svjedočio njegovom očuvanju i izveo ga s počastima. Sotona i njegovi anđeli bili su poraženi i bijesni. Agenti koje je Sotona angažovao bili su osuđeni na nestanak na užasan način na koji su planirali da unište Danila. (*Spiritual Gifts 4b:85, 86*).

Gabrijel poslan da objasni viziju Danila 8.

Nedugo prije pada Vavilona, kada je Danilo razmišljao o ovim proročanstvima [o Isaiji i Jeremiji] i tražio od Boga razumijevanje vremena, data mu je serija vizija u vezi sa usponom i padom kraljevstava. Sa prvom vizijom, kao što je zabilježeno u sedmom poglavlju Danilove knjige, dato je tumačenje; ipak nije sve bilo jasno proroku. „Moja razmišljanja su me mnogo mučila“, napisao je o svom iskustvu u to vrijeme, „i lice mi se promijenilo. Ali sve sam to sačuvao u svom srcu.“ Danilo 7:28.

Kroz drugu viziju je bačeno dalje svjetlo na događaje budućnosti; i na kraju ove vizije Danilo je čuo „jedan svetac kako govori, a drugi svetac je rekao tom određenom svecu koji je govorio: Koliko će dugo trajati vizija?“ Odgovor koji je dat: „Do dvije hiljade i trista dana; tada će se svetinja očistiti“, ispunio ga je zbnjenošću. Ozbiljno je tražio značenje vizije. Nije mogao razumjeti odnos sedamdesetogodišnjeg ropstva, kako je prorečeno preko Jeremije, sa dvije hiljade i tri stotine godina za koje

je u viziji čuo kako nebeski posjetilac izjavljuje da trebaju proći prije čišćenja Božje svetinje. Anđeo Gabrijel mu je dao djeli-mično tumačenje; ipak, kada je prorok čuo riječi: „Vizija će biti za mnogo dana“, onesvijestio se...

Još uvijek opterećen u korist Izraela, Danilo je iznova pro-učavao Jeremijina proročanstva. Bila su veoma jednostavna...

Sa vjerom zasnovanom na sigurnoj riječi proročanstva, Da-nilo se molio Gospodu za brzo ispunjenje ovih obećanja. (*Prophets and Kings, 553, 554*).

Dok Danilova molitva odmiče, anđeo Gabrijel silazi sa ne-beskih dvora, da mu kaže da su njegove molbe saslušane i odgo-vorene. Ovaj moćni anđeo je dobio zadatak da mu da umjeće i razumijevanje – da otvori pred njim misterije budućih vjekova. Tako je, dok je iskreno želio da sazna i razumije istinu, Danilo doveden u zajednicu sa nebesnim delegiranim glasnikom. (*The Review and Herald, February 8, 1881*).

Čak i prije nego što je [Danilo] završio molitvu Bogu, Gabrijel mu se ponovo pojavio i skrenuo mu pažnju na viziju koju je vidio prije pada Vavilona nakon Belšazarove smrti. Anđeo je zatim detaljno ocrtao period od sedamdeset sedmica. (*The Review and Herald, March 21, 1907.*)

Borba za uticaj na kraljeve Persije

Nebeske agencije moraju se boriti sa preprekama prije nego što se Božja namjera ispuni u svoje vrijeme. Kralja Persije je kontrolisao najviši od svih zlih anđela. Odbio je, kao i faraon, da poslušna riječ Gospodnju. Gabrijel je izjavio: On [Sotona] mi se suprotstavljao dvadeset i jedan dan svojim zastupanjem protiv Jevreja. Ali Mihailo mu je pritekao u pomoć, a onda je ostao uz kraljeve Persije, držeći vlasti pod kontrolom, dajući ispravan savjet protiv zlih savjeta. (*The SDA Bible Commentary 4:1173*).

[Kir] [persijski] monarh odolijevao je utiscima Duha

Božjeg tokom tri nedjelje dok je Danilo postio i molio se, ali je nebeski princ, arhanđeo Mihailo, bio poslan da okrene srce tvrdoglavog kralja da malo odlučnije da odgovori na Danilovu molitvu. (*The Review and Herald, February 8, 1881.*)

Danilu se nije pojavila ništa manja ličnost od Sina Božijeg. Ovaj opis je sličan onome koji je dao Jovan kada mu je Hrist otkriven na ostrvu Patmos.

Naš Gospod sada dolazi sa još jednim nebeskim glasnikom da pouči Danila šta će se dogoditi u poslednjim danima. (*The Review and Herald, February 8, 1881.*)

Danilo... nije mogao da gleda u lice anđela, i nije imao snage; sve je nestalo. Tako mu je anđeo došao i postavio ga na koljena. Tada ga nije mogao vidjeti. I tada mu je anđeo došao u izgledu čovjeka. Tada bi mogao podnijeti taj prizor. (*Manuscript Releases 2:348*).

Pobjeda je konačno izvojevana, a neprijateljske snage držane su pod kontrolom sve Kirove dane, koji je vladao sedam godina, i sve dane njegovog sina Kambisa, koji je vladao oko sedam i po godina. (*The Review and Herald, December 5, 1907.*)

Drugi hram

Drugi hram nije bio jednak prvom po veličanstvenosti, niti je bio posvećen onim vidljivim znacima božanskog prisustva koji su se odnosili na prvi hram. Nije bilo manifestacije natprirodne moći koja bi označila njegovu posvećenost. Nije se vidio oblak slave koji bi ispunio novopodignutu svetinju. Nikakav o-ganj s neba nije sišao da proždre žrtvu na njegovom oltaru. Šekina više nije boravila između heruvima na najsvetijem mjestu; tamo se nisu nalazili kovčeg, sjedište milosti i ploče svjedočanstva. Nijedan znak s neba nije pokazivao ispitivačkom svešteniku Jehovinu volju. (*Prophets and Kings, 596, 597*).

Ezra

Djeca zarobljeništva koja su se vratila s Ezrom „prinijela su žrtve paljenice Bogu Izraelovu“ kao žrtvu za grijeh i kao znak svoje zahvalnosti i odavanja hvale za zaštitu svetih anđela tokom putovanja. (*Prophets and Kings, 619*).

Nehemija

Četiri mjeseca Nehemija je čekao povoljnu priliku da iznese svoj zahtjev kralju. Za to vrijeme, iako mu je srce bilo teško od tuge, nastojao je da se vedro ponese u kraljevskom prisustvu. U tim odajama luksuza i sjaja svi moraju izgledati bezbrižni i srećni. Nevolja ne smije baciti svoju sjenu na lice bilo kojeg člana kraljevske porodice. Ali u Nehemijinim periodima povlačenja, skrivenih od ljudskih očiju, mnoge su molitve, ispovijesti, suze čuli i svjedočili Bog i anđeli. (*Prophets and Kings, 630*).

Vizije Zaharije

„Ponovo sam podigao svoje oči“, kaže Zaharija, „i pogledao, i gle, čovjeka s mjernim užetom u ruci. Tada rekoh: kuda ideš? A on mi reče: Da izmjerim Jerusalem, da vidim kolika mu je širina, a koja dužina. I gle, anđeo koji je razgovarao sa mnom izađe, a drugi anđeo iziđe mu u susret i reče mu: Trči, govori ovom mladiću govoreći: Jerusalem će biti naseljen kao gradovi bez zidina za mnoštvo ljudi i stoku u njemu: jer ja ću joj, veli Gospod, biti ognjeni zid unaokolo, i biću slava usred njega.“ (*The Review and Herald, December 26, 1907.*)

Vizija o Jošui i anđelu

Scena Sotonine optužbe bila je predstavljena pred prorokom. On kaže: „Pokazao mi je Jošuu, prvosveštenika kako stoji pred anđelom Gospodnjim, i Sotonu kako stoji s njegove desne strane da mu se odupire.“ (*The Review and Herald, August 22,*

1893.)

Najmoćnija i upečatljiva ilustracija Sotoninog i Hristovog djela, kao i moći našeg Posrednika da pobijedi tužitelja svog naroda, data je u Zaharijinom proročanstvu. U svetoj viziji prorok gleda Prvosveštenika Jošuu, „obučenog u prljave haljine“, kako stoji pred anđelom Gospodnjim, moleći se za milost Božju u ime svog naroda koji je u dubokoj nevolji. Sotona mu stoji s desne strane da mu se odupire.

Budući da je Izrael bio izabran da sačuva znanje o Bogu na zemlji, oni su, od svog prvog postojanja kao nacije, bili posebni objekti Sotoninog neprijateljstva, i on je odlučio da izazove njihovo uništenje. On im nije mogao nauditi dok su bili poslušni Bogu; stoga je svu svoju moć i lukavstvo usmjerio da ih namami na grijeh. Zarobljeni njegovim iskušenjima, prekršili su Božji zakon i tako se odvojili od Izvora svoje snage, i bili ostavljeni da postanu plijen svojih paganskih neprijatelja. Odvedeni su u ropstvo u Vavilon i tamo su ostali mnogo godina.

Ipak, oni nisu bili napušteni od Gospoda. Njegovi proroci su im bili poslani s ukorima i upozorenjima. Ljudi su se probudili da vide svoju krivicu, ponizili su se pred Bogom i vratili Mu se sa istinskim pokajanjem. Tada im je Gospod poslao poruke ohrabrenja, objavljujući da će ih izbaviti iz njihovog zatočeništva i vratiti u svoju naklonost. To je ono što je Sotona odlučio spriječiti. Ostatak Izraela se već vratio u svoju zemlju, a Sotona je pokušavao da pokrene paganske narode, koji su bili njegovi agenti, da ih potpuno unište...

Prvosveštenik [Jošua] ne može braniti sebe ili svoj narod od Sotoninih optužbi. On ne tvrdi da Izrael nije kriv. U svojoj prljavoj odjeći, koja simbolizira grijeh naroda, koje nosi kao njihov predstavnik, on stoji pred anđelom, priznajući njihovu krivicu, ali ukazuje na njihovo pokajanje i poniženje, oslanjajući se na milost Otkupitelja koji oprašta grijeh i u vjeri polažući pravo

na Božja obećanja.

Tada anđeo, koji je sam Hrist, Spasitelj grešnika, utišava tužitelja svog naroda, izjavljujući: „Gospod da te ukori, Sotono; i Gospod koji je izabrao Jerusalem te ukori: nije li ovo ugarak izvađen iz ognja?“ Izrael je dugo ostao u peći nevolje. Zbog svojih grijeha bili su skoro propali u plamenu koji su zapalili Sotona i njegovi agenti za njihovo uništenje, ali Bog je sada pružio svoju ruku da ih izvede. U njihovom pokajanju i poniženju, samilosni Spasitelj neće prepustiti svoj narod okrutnoj vlasti pagana...

Kako je Jošuiino posredovanje prihvaćeno, data je naredba: „Skinu prljavu odjeću s njega“, a anđeo Jošui izjavljuje: „Evo, skinuo sam s tebe tvoju krivicu od grijeha i bićeš obučen u svećane haljine.“ „Stavili su mu na glavu čist turban i obukli su mu haljine.“ Njegovi grijesi i grijesi njegovog naroda bili su oprošteni. Izrael je bio odjeven u „zamjensku odjeću“ – pripisana im je Hristova pravednost. Turban stavljen na Jošuinu glavu bio je onakav kakav su nosili sveštenici i nosio je natpis „Svetost Gospodu“, što je označavalo da je, bez obzira na svoje prijašnje prestupe, sada bio kvalifikovan da služi pred Bogom u Njegovom svetilištu.

Nakon što ga je tako svećano obdario u dostojanstvo sveštenstva, anđeo je izjavio: „Ovako kaže Gospod nad vojskama: ‘Ako budeš hodio mojim putevima i držao moj nalog, tada ćeš ti suditi mom domu i čuvaćeš moja dvorišta, i daću ti da slobodno pristupiš onima koji tamo stoje.’“ On bi bio počašćen kao sudija ili vladar nad hramom i svim njegovim službama; on bi trebao hodati među anđelima pratiocima, čak i u ovom životu, i konačno bi se trebao pridružiti proslavljenoj gomili oko Božjeg prijestola. (*Testimonies for the Church 5:467-469*).

Ova riječ sigurnosti je data svima koji vjeruju u Boga. Priimate ovo divno obećanje. Ne govori ljudsko biće. „Ovako kaže

Gospod nad vojskama: ‘Ako budeš hodio mojim putevima i držao moj nalog, tada ćeš ti suditi mom domu i čuvaćeš moja dvorišta, i daću ti da slobodno pristupiš onima koji tamo stoje.’“

„Među onima koji tamo stoje.“ Vojske neprijateljske, koje pokušavaju da omalovaže narod Božji, i vojske nebeske, deset hiljada puta deset hiljada anđela, koji bdiju i čuvaju kušani narod Božji, podižući ga i jačajući – to su oni koji tamo stoje. I Bog kaže svojim vjernima: Hodaćete među njima. Neće vas savladati sile tame. Stajaćete preda mnom pred očima svetih anđela, koji su poslani da služe onima koji će biti naslednici spasenja. (*The Review and Herald, April 30, 1901.*)

Vizija sedam svjetiljki i dvije masline

Neposredno nakon Zaharijine vizije Jošue i anđela, date prvosvešteniku kao lično svjedočanstvo za njegovo ohrabrenje i ohrabrenje cijelog Božjeg naroda, prorok je primio lično svjedočanstvo u vezi s djelom Zerubabela. „Anđeo koji je razgovarao sa mnom“, objavljuje Zaharija, „ponovo dođe i probudi me, kao čovjeka koji se probudio iz sna, i reče mi: Šta vidiš? I rekoh: Vidim svijećnjak, sav od zlata, sa posudom na vrhu, i sa sedam žižaka. Sedam svjetiljki na njegovom vrhu imaju sedam cjevčica. Pored njega su i dvije masline, jedna s desne, a druga s lijeve strane posude.“ (*The Review and Herald, January 16, 1908.*)

„Ja sam progovorio i upitao ga: ‘Šta predstavljaju one dvije masline s desne i s lijeve strane svijećnjaka?’ Progovorio sam i drugi put i upitao ga: ‘Šta predstavljaju grane te dvije masline iz kojih kroz dvije zlatne cijevi izlazi zlatasta tečnost?’ ... Tada je rekao: ‘To su dva pomazanika koji stoje pored Gospodara cijele zemlje.’“ Pomazanici koji stoje uz Gospodara cijele zemlje imaju položaj koji je nekada dat Sotoni kao heruvimu zaklanjaču. Zahvaljujući svetim bićima koja okružuju Njegov prijesto,

Gospod održava stalnu komunikaciju sa stanovnicima zemlje.
(*The Review and Herald, July 20, 1897.*)

Anđeli u doba Estere

Kraljeva [Ahasverova] odluka protiv Jevreja osigurana je pod lažnim izgovorom kroz lažno predstavljanje tog neobičnog naroda. Sotona je pokrenuo plan kako bi oslobodio zemlju od onih koji su sačuvali znanje o pravom Bogu. Ali njegove zavjere su poražene od strane protusile koja vlada među djecom ljudskom. Anđeli koji se ističu snagom dobili su zadatak da štite Božji narod, a spletke njihovih protivnika vratile su se na njihove vlastite glave. (*Testimonies for the Church 5:450*).

Na dan koji je bio određen za njihovo uništenje, „Judejci su se okupili u svojim gradovima po svim pokrajinama kralja Ahasvera da dignu ruke na one koji su htjeli da im nanesu zlo. Niko nije mogao da im se odupre, jer su ih se svi narodi plašili.“ Anđelima koji se ističu snagom Bog je naložio da štite Njegov narod dok su oni „stajali za svoje živote“. Estera 9:2, 16. (*Prophets and Kings, 602*).

Otac Jovana Krstitelja

Zaharija je živio u „brdovitoj zemlji Judeje“, ali je otišao u Jerusalim da bi služio nedjelju dana u hramu, službu koju su zahtijevali dva puta godišnje od sveštenika svakog pravca...

Stajao je pred zlatnim oltarom u svetom mjestu svetinje... Odjednom je postao svjestan božanskog prisustva. Anđeo Gospodnji je „stajao s desne strane oltara“. Položaj anđela bio je pokazatelj naklonosti, ali Zaharija to nije primijetio. Mnogo godina se molio za dolazak Otkupitelja; sada je nebo poslalo svog glasnika da objavi da će ove molitve biti uslišene; ali milost Božja mu se činila prevelikom da bi mogao vjerovati. Bio je ispunjen strahom i samoosudom.

Ali dočekan je radosnim uvjerenjem: „Ne boj se, Zaharija; jer je tvoja molitva uslišena; i žena tvoja Elizabeta će ti roditi sina, i daćeš mu ime Jovan. A Zaharija reče anđelu: Po čemu ću to znati? jer ja sam star čovjek, a moja žena u godinama.“

Na pitanje Zaharije, anđeo je rekao: „Ja sam Gabrijel, koji stojim u prisustvu Božjem; i poslan sam da razgovaram s tobom i da ti pokažem ove radosne vijesti.“ Pet stotina godina ranije, Gabrijel je Danilu dao do znanja proročki period koji je trebalo da se proširi do Hristovog dolaska. Saznanje da se bliži kraj ovog perioda podstaknulo je Zahariju da se moli za Mesijin dolazak. Sada je upravo onaj glasnik preko koga je dato proročanstvo došao da objavi njegovo ispunjenje.

Riječi anđela: „Ja sam Gabrijel, koji stojim u prisustvu Božijem,“ pokazuju da on zauzima visoki položaj u nebeskim dvorovima. Kada je došao sa porukom Danilu, rekao je: „Nema nikog ko bi me mogao podržati u ovim stvarima, osim Mihaila, vašeg princa.“ Danilo 10:21. O Gabrijelu Spasitelj govori u Otkrivenju, govoreći da je „On to poslao i pokazao u znacima preko svog anđela svom sluzi Jovanu“. Otkrivenje 1:1. I Jovanu anđeo je rekao: „Ja sam suslužitelj tebi i tvojoj braći prorocima.“ Otkrivenje 22:9. Divna misao – da je anđeo koji stoji pored Sina Božjeg izabran da otvori Božje namjere grešnim ljudima. (*The Desire of Ages*, 97-99).

Djelo Jovana Krstitelja prerekao je anđeo koji je posjetio Zahariju u hramu. „Ne boj se, Zaharija“, rekao je; „jer je tvoja molitva uslišena; i žena tvoja Elizabeta rodiće ti sina, i daćeš mu ime Jovan. I ... on će se ispuniti Duhom svetim, ... i mnoge od sinova Izraelovih će se obratiti Gospodu Bogu njihovom. I on će ići pred njim u duhu i snazi Ilije.“ (*The Review and Herald*, February 20, 1900.)

Anđeo Gabrijel je dao posebna uputstva Jovanovim roditeljima u pogledu umjerenosti. Jedan od uzvišenih anđela sa

nebeskog prijestola dao je pouku o zdravstvenoj reformi. (*The Spirit of Prophecy 2:43*).

U Jovanu Krstitelju, Bog je podigao glasnika da pripremi put Gospodnji. Trebao je da donese svijetu nepokolebljivo svjedočanstvo, prekorevajući i osuđujući grijeh. Najavljujući Jovanovu misiju i djelo, anđeo je rekao: „On će ići pred njim [Hristom] u duhu i sili Ilijinoj, da obrati srca očeva djece, a neposlušne mudrosti pravednika; da pripremi narod pripremljen za Gospoda.“ (*The Review and Herald, August 2, 1898.*)

Poglavlje 13—Utjelovljenje i rani Hristov život

Utjelovljenje je duboka misterija

Razmišljajući o Hristovom utjelovljenju u ljudskost, mi stojimo zbunjeni pred nedokučivom misterijom koju ljudski um ne može da shvati. Što više razmišljamo o tome, čini se nevjerovatnijim. Koliko je širok kontrast između Hristovog božanstva i bespomoćnog djeteta u Betlehemske jaslama! Kako možemo premostiti udaljenost između moćnog Boga i bespomoćnog djeteta? Pa ipak, Stvoritelj svjetova, Onaj u kome je tjelesno bila punoća Božanstva, bio je manifestovan u bespomoćnom djetetu u jaslama. Daleko viši od bilo kojeg od anđela, jednak Ocu u dostojanstvu i slavi, a ipak obučen u ljudsko ruho! Božansko i ljudsko su se misteriozno spojili, a čovjek i Bog su postali jedno. U tom sjedinjenju nalazimo nadu naše pale rase. (*The Signs of the Times, July 30, 1896.*)

Univerzum je gledao

Hristov dolazak u naš svijet bio je veliki događaj, ne samo za ovaj svijet, već i za sve svjetove u svemiru Božijem. Pred nebeskim inteligencijama, On je trebalo da preuzme na sebe našu prirodu, da bude iskušavan u svemu kao što smo mi. (*The Signs of the Times, February 20, 1893.*)

Došavši da živi s nama, Isus je trebao otkriti Boga i ljudima i anđelima. Ali ovo otkriće nije dato samo za Njegovu zemaljsku djecu. Naš mali svijet je knjiga pouka za univerzum. Božja divna namjera milosti, misterija iskupiteljske ljubavi, tema je u koju „anđeli žele da gledaju“, i to će biti njihovo proučavanje kroz beskrajne vjekove. (*The Desire of Ages, 19, 20.*)

Zašto je Hrist uzeo ljudsku prirodu

On [Sotona] se s ponosom hvalio nebeskim anđelima da će, kada se Hrist pojavi, uzimajući čovjekovu prirodu, biti slabiji od njega i da će Ga pobijediti svojom moći. Likovao je što Adam i Eva u Edenu nisu mogli odoljeti njegovim insinucijama kada se pozvao na njihov apetit. (*The Review and Herald, July 28, 1874.*)

Jedinorođeni Sin Božji došao je u naš svijet kao čovjek, da otkrije svijetu da ljudi mogu držati Božji zakon. Sotona, pali anđeo, je izjavio da nijedan čovjek ne može držati Božji zakon nakon Adamove neposlušnosti. (*Manuscript Releases 6:334*).

Sotona je tvrdio da je nemoguće da ljudska bića drže Božji zakon. Da bi dokazao netačnost ove tvrdnje, Hrist je napustio svoju visoku komandu, preuzeo na sebe prirodu čovjeka i došao na zemlju da stane na čelo palog roda, kako bi pokazao da čovječanstvo može da odoli iskušenjima Sotona. (*The Upward Look, 172*).

Hristova ljudska priroda

Njegova [Hristova] ljudska priroda bila je stvorena; nije posjedovao čak ni anđeoske moći. Bio je ljudska, identična sa našom. (*Selected Messages 3:129*).

Hrist u slabosti čovječanstva trebalo je da se suoči sa iskušenjima onog koji posjeduje moći više prirode koju je Bog dao anđeoskoj porodici. (*The Review and Herald, January 28, 1909.*)

Priča o Betlehemu je neiscrpna tema. U njemu je skrivena „dubina bogatstva i mudrosti i znanja Božjeg“. Rimljanima 11:33. Čudimo se Spasiteljevoj žrtvi u zamjeni nebeskog prijestola za jasle, a društva obožavanih anđela za životinje iz štale. Ljudski ponos i samodovoljnost su ukoreni u Njegovom prisustvu. Ipak, ovo je bio samo početak Njegovog divnog

udostojenja. Bilo bi gotovo beskrajno poniženje za Sina Božjeg da uzme ljudsku prirodu, čak i kada je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edenu. Ali Isus je prihvatio ljudsku prirodu kada je rasa bila oslabljena sa četiri hiljade godina grijeha. Kao i svako Adamovo dijete, prihvatio je rezultate rada velikog zakona nasleđa. Kakvi su ti rezultati bili prikazano je u istoriji Njegovih zemaljskih predaka. Došao je s takvim nasleđem da podijeli naše tuge i iskušenja i da nam da primjer bezgrešnog života. (*The Desire of Ages*, 48, 49).

Kao Bog, Hrist nije mogao biti iskušavan ništa više nego što bi bio iskušavan od svoje odanosti na nebu. Ali kako se Hrist ponizio u ljudskoj prirodi, mogao je biti u iskušenju. Nije uzeo na sebe čak ni prirodu anđela, već čovječanstvo, savršeno identično našoj vlastitoj prirodi, osim bez mrlje grijeha. Ljudsko tijelo, ljudski um, sa svim posebnim svojstvima, On je bio kost, mozak i mišić. Čovjek od našeg tijela, bio je okružen slabostima čovječanstva. Okolnosti Njegovog života bile su takve da je bio izložen svim neprijatnostima koje pripadaju ljudima, ne u bogatstvu, ne u lakoći, već u siromaštvu i oskudici i poniženju. Udisao je onaj vazduh koji čovjek mora da udiše. On je kročio na našu zemlju kao čovjek. Imao je razum, savjest, pamćenje, volju i osjećanja ljudske duše koja je bila sjedinjena sa Njegovom božanskom prirodom. (*Manuscript Releases 16:181, 182*).

U betlehenskom Djetetu bila je zavijena slava pred kojom se anđeli klanjaju. Ova nesvjesna beba bilo je obećano sjeme na koje je ukazao prvi oltar na vratima raja. (*The Desire of Ages*, 52).

Najava

Prije njegovog [Hristovog] rođenja anđeo je rekao Mariji: „On će biti velik i zvaće se Sin Najvišega. Gospod Bog daće mu prijesto Davida, njegovog oca, i on će vladati kao kralj nad

Jakovljevim domom zauvijek i njegovom kraljevstvu neće biti kraja.“ Luka 1:32, 33. O ovim riječima Marija je razmišljala u svom srcu; iako je vjerovala da će njeno dijete biti Izraelov Mesija, nije shvatila Njegovu misiju. (*The Desire of Ages*, 81, 82).

Anđeli gledaju umorne putnike, Josifa i Mariju, kako idu u Davidov grad, da budu oporezovani, prema dekretu cezara Augusta. Ovdje, po promisli Božijoj, dovedeni su Josif i Marija; jer je ovo bilo mjesto koje je proročanstvo predvidjelo da će se Hrist roditi. Traže odmor u gostionici, ali ih odbijaju jer nema mjesta. Bogati i časnici su dočekani da nađu osvježanje i sobu, dok su ovi umorni putnici primorani da potraže utočište u grubom zdanju koja pokriva nijeme životinje. (*The Review and Herald*, December 17, 1872.)

Prije Hristovog rođenja

Na nebu se shvatilo da je došlo vrijeme za Hristov dolazak na svijet, a anđeli ostavljaju slavu da bi svjedočili Njegovom prijemu od strane onih koje je došao da blagoslovi i spasi. Oni su svjedočili Njegovoj slavi na nebu, i očekuju da će biti primljen s čašću u skladu sa Njegovim karakterom i dostojanstvom Njegove misije. Kako se anđeli približavaju zemlji, oni prvi dolaze do ljudi koje je Bog odvojio od naroda svijeta kao svoje posebno blago. Oni ne vide nikakav poseban interes među Jevrejima, nema željnog čekanja i gledanja da bi oni mogli biti prvi koji će primiti Otkupitelja i priznati Njegov dolazak. (*The Review and Herald*, Decembar 17, 1872.)

Anđeo posjećuje zemlju da vidi ko je spreman da dočeka Isusa. Ali on ne može razaznati nikakve znake očekivanja. On ne čuje glas hvale i trijumfa da je period Mesijinog dolaska blizu. Anđeo neko vrijeme lebdi nad odabranim gradom i hramom u kojem se božansko prisustvo manifestuje vjekovima; ali i ovdje je ista ravnodušnost...

U čudu, nebeski glasnik se sprema da se vrati na nebo sa sramotnom viješću, kada otkriva grupu pastira koji noću čuvaju svoja stada i, dok gledaju u zvjezdano nebo, razmišljaju o proročanstvu o Mesiji koji dolazi na zemlju, žudeći za dolaskom Otkupitelja svijeta. Evo društva koje je spremno da primi nebeskog glasnika. I iznenada se pojavljuje anđeo Gospodnji, objavljujući dobru vijest o velikoj radosti. (*The Great Controversy*, 314).

Anđeli su prošli pored škole proroka, kraljeva dvora, i ukazali se skromnim pastirima koji su čuvali svoja stada noću na betlehemske ravnicama. Jedan anđeo se prvi pojavio, odjeven u opremu nebesku; a pastiri su bili toliko iznenađeni i preplašeni da su mogli samo sa neizrecivim čuđenjem da gledaju u čudesnu slavu nebeskog posjetioca. Anđeo Gospodnji dođe im i reče: „Ne bojte se, jer evo, javljam vam veliku radost, koja će biti za sve ljude; jer vam se danas rodio u gradu Davidovu Spasitelj koji je Hrist Gospod. I ovo će vam biti znak: Naći ćete dijete umotano u pelene kako leži u jaslama.“

Čim su se njihove oči navikle na veličanstveno prisustvo jednog anđela, gle! cijela je ravnica bila obasjana čudesnom slavom mnoštva anđela koji su naseljavali ravnicu Betlehema. Anđeo je utišao strahove pastira prije nego što im je otvorio oči da vide mnoštvo nebeske vojske, koje svi slave Boga i govore: „Slava Bogu na visini; a na zemlji mir, dobra volja među ljudima.“ (*The Review and Herald*, December 9, 1884.)

Pastiri su ispunjeni radošću, i, dok blistava slava nestaje, a anđeli se vraćaju na nebo, svi oni blistaju radosnom viješću i žure u potrazi za Spasiteljem. Oni pronalaze malog Otkupitelja, kao što su nebeski glasnici svjedočili, umotanog u pelene i kako leži u uskim okvirima jaslama. (*The Review and Herald*, December 17, 1872.)

Sotona je vidio ravnicu Betlehema obasjanu blistavom

slavom mnoštva nebeskih anđela. Čuo je njihovu pjesmu: „Slava na visini Bogu, a na zemlji mir, među ljudima dobra volja.“ Princ tame vidio je zadivljene pastire ispunjene strahom dok su gledali obasjane ravnice. Drhtali su pred prikazima zbujujuće slave koja kao da im je obuzimala čula. I sam pobunjenički poglavica je drhtao od objave anđela pastirima: „Ne bojte se; jer, evo, donosim vam vijest o velikoj radosti, koja će biti za sve ljude. Jer vam se danas u gradu Davidovu rodio Spasitelj, koji je Hrist Gospod.“...

Pjesma nebeskih glasnika koji objavljuju dolazak Spasitelja u pali svijet, i radost iskazana zbog ovog velikog događaja za koji je Sotona znao da nije ništa dobro za njega. U njegovom umu su se probudile mračne slutnje u pogledu uticaja koji će ovaj dolazak na svijet imati na njegovo kraljevstvo. (*The Review and Herald, March 3, 1874.*)

Mudraci

Nisu sami na brdima Judeje, ne samo među poniznim pastirima, anđeli našli pazitelje Mesijinog dolaska. U zemlji pagana su bili i oni koji su Ga tražili; bili su mudri ljudi, bogati i plemeni, filozofi Istoka. Učenici prirode, mudraci su vidjeli Boga u Njegovom djelu. Iz hebrejskih spisa naučili su da je Zvijezda nastala iz Jakova, i sa žarkom željom očekivali su dolazak Onoga koji bi trebao biti ne samo „Utjeha Izraela“, već „Svjetlost koja će obasjati neznabošce“ i „na spasenje do kraja zemlje.“ Luka 2:25, 32; Djela 13:47. (*The Great Controversy, 315*).

Mudraci... su proučavali proročanstva i znali su da se približava vrijeme kada će Hrist doći, i sa zebnjom su očekivali neki znak ovog velikog događaja, kako bi mogli među prvima dočekati malog nebeskog Kralja, i obožavati ga. Ovi mudraci su vidjeli nebesa obasjana svjetlošću, koja je obavijala nebeske glasnike koji su navijestili Hristov dolazak pastirima Izraela, a

nakon što se anđeoski glasnik vratio na nebo, pojavila se sjajna zvijezda i zadržala se na nebu. Neobična pojava velike, sjajne zvijezde koju nikada ranije nisu vidjeli, koja je visila kao znak na nebesima, privukla je njihovu pažnju, a Duh Božji ih je pokrenuo da traže ovog nebeskog Posjetioca u palom svijetu. (*Redemption or the First Advent of Christ With His Life and Ministry, 16*).

Kako je svjetlost [anđela u Betlehemu] nestala, pojavila se blistava zvijezda i zadržala se na nebu. To nije bila fiksna zvijezda niti planeta, a fenomen je izazvao najveće interesovanje. Ta zvijezda je bila daleka družina sjajnih anđela, ali o tome mudraci nisu znali. Ipak, bili su pod utiskom da im je zvijezda od posebnog značaja. Konsultovali su se sa sveštenicima i filozofima i pretraživali svitke drevnih zapisa. Balamovo proročanstvo je objavilo: „Iz Jakova će izaći zvijezda, i iz Izraela će se dići žezlo.“ Brojevi 24:17. Da li je ova čudna zvijezda mogla biti poslana kao preteča Obećanog? Mudraci su dočekali svjetlost istine poslana s neba; sada je zasjala nad njima u sjajnijim zracima. Kroz snove im je naređeno da krenu u potragu za novorođenim princom. (*The Desire of Ages, 60*).

Anđeli Božji, u izgledu zvijezde, vodili su mudrace u njihovu misiju u potrazi za Isusom. Došli su s darovima i skupocenim prinosima tamjana i smirne, da prinesu svoju žrtvu malom kralju prorečenom u proročanstvu. Pratili su sjajne glasnike sa sigurnošću i velikom radošću. (*The Review and Herald, December 9, 1884.*)

Mudraci su usmjerili svoj kurs tamo gdje ih je zvijezda vodila. Dok su se približavali gradu Jerusalimu, zvijezda je bila obavijena tamom i više ih nije vodila. Oni su zaključili da Jevreji u Jerusalimu ne mogu biti u neznanju o velikom događaju dolaska Mesije, pa su se raspitivali u blizini Jerusalima. Oni su jasno rekli svoj zadatak. Tražili su Isusa, kralja Jevreja, jer su vidjeli

Njegovu zvijezdu na istoku, i došli su da mu se poklone. (*Redemption or the First Advent of Christ With His Life and Ministry, 16*).

Dolazak mudraca brzo se proćuo po cijelom Jerusalimu. Njihov ćudan zadatak izazvao je uzbućenje meću ljudima, koje je prodrlo do palate kralja Iroda. Lukavi Edomac uzbudio se na nagovještaj mogućeg rivala...

Irod je sumnjao da su svećenici planirali zavjeru sa strancima da izazovu narodni metež i da ga svrgnu s prijestola. Prikrivao je svoje nepovjerenje, mećutim, odlučan da osujeti njihove planove superiornom lukavstvom. Pozvavši prvosvećenićke i pismoznalce, ispitivao ih je o ućenju njihovih svetih knjiga u vezi s mjestom Mesijinog roćenja.

Ova istraga od uzurpatora prijestola, na zahtjev stranaca, pogodila je ponos jevrejskih ućitelja. Ravnodušnost s kojom su se okrenuli prema svicima proroćanstava razbjesnila je ljubomornog tiranina. Mislio je da pokućavaju da prikriju svoje znanje o toj stvari. Sa autoritetom koji se nisu usudili zanemariti, naredio im je da pomno potraže i da proglase rodno mjesto svog oćekivanog kralja. „I rekoše mu: U Betlehemu judejskom, jer tako pisao prorok.“ ...

Jerusalimski svećenici i starješine nisu bili toliko neupućeni u vezi s Hristovim roćenjem kao što su se pretvarali. Izvještaj o posjeti anćdela pastirima donesen je u Jerusalim, ali su ga rabini tretirali kao nedostojan njihove pažnje. Oni su sami mogli pronaći Isusa, i trebali su biti spremni da odvedu mudrace do mjesta njegovog roćenja; ali umjesto toga, mudraci su došli da skrenu njihovu pažnju na roćenje Mesije. „Gdje je roćeni kralj jevrejski?“ oni su rekli; „jer smo vidjeli njegovu zvijezdu na istoku i došli smo da mu se poklonimo.“

Sada su ponos i zavist zatvorili vrata pred svjetloću. Ako bi se vjerovalo izvještajima koje su donosili pastiri i mudraci,

oni bi doveli sveštenike i rabine u najnezavidniji položaj, pobijajući njihovu tvrdnju da su eksponenti istine Božje. Ovi edukovani učitelji ne bi se spustili da budu poučavani od onih koje su nazivali paganima. Nije moglo biti, rekli su, da ih je Bog prošao da bi komunicirao sa nekim pastirima ili neobrezanim nezna-bošcima. Odlučili su da pokažu svoj prezir prema izvještajima koji su uzbuđivali kralja Iroda i cijeli Jerusalem. Nisu htjeli ni u Betlehem da vide da li je to tako...

Mudraci su otišli sami iz Jerusalima. Sjene noći padale su kad su napuštali kapije, ali na svoju veliku radost ponovo su ugledali zvijezdu i bili upućeni u Betlehem. Nisu dobili takvu naznaku o Isusovom niskom staležu kao što je data pastirima... U Betlehemu nisu našli kraljevsku gardu koja bi štitila novorođenog Kralja. Niko od svjetskih uglednih ljudi nije bio prisutan. Isus je bio uljuljkan u jaslama. Njegovi roditelji, neobrazovani seljaci, bili su mu jedini staratelji...

„Kada su ušli u kuću, vidjeli su dijete s njegovom majkom Marijom, pali i poklonili Mu se.“ Ispod ponizne Isusove maske, prepoznali su prisustvo Božanstva. (*The Desire of Ages*, 61-63).

Nakon što je misija mudraca bila obavljena, namjeravali su se vratiti i prenijeti Irodu radosnu vijest o uspjehu svog putovanja. Ali Bog je poslao svoje anđele u noćno doba da preokrenu put mudraca. U noćnoj viziji im je jasno rečeno da se ne vraćaju Irodu. Poslušali su nebeske glasnike i vratili se svojim kućama drugim putem. (*Redemption or the First Advent of Christ With His Life and Ministry*, 19).

Na sličan način je Josif dobio upozorenje da pobjegne u Egipat s Marijom i djetetom. I anđeo reče: „Budi tamo dok ti ne saopštim, jer će Irod tražiti dijete da ga uništi.“ Josif je poslušao bez odlaganja, krenuvši na put noću radi veće sigurnosti...

Irod je u Jerusalimu nestrpljivo čekao povratak mudraca. Kako je vrijeme prolazilo, a oni se nisu pojavljivali, njegove

sumnje su se probudile. Vojnici su odmah poslani u Betlehem, sa naređenjem da pogube svu djecu od dvije godine i manje. (*The Desire of Ages*, 64-66).

Ali viša sila je radila protiv planova princa tame. Božji anđeli osujetili su njegove planove i zaštitili život malog Otkupitelja. (*The Signs of the Times*, August 4, 1887.)

Josifu, koji je još uvijek bio u Egiptu, sada je anđeo Božji naredio da se vrati u zemlju Izraelovu; ... ali saznajući da je Arhelaj vladao u Judeji umjesto svog oca, uplašio se da bi očeve planove protiv Hrista mogao izvršiti sin... Josif je opet bio upućen na sigurno mjesto. Vratio se u Nazaret, svoj nekadašnji dom, i ovdje je Isus boravio skoro trideset godina... Bog je zadužio anđele da prate Isusa i da ga štite dok ne izvrši svoju misiju na zemlji i umre od ruku onih kojima je došao spasiti. (*The Desire of Ages*, 66, 67).

Tihe godine

Od svojih najranijih godina, On [Hrist] je živio mukotrpnim životom. Veći dio svog zemaljskog života proveo je u strpljivom radu u stolarskoj radnji u Nazaretu. U odjeći običnog radnika, Gospodar života koračao je ulicama malog grada u kojem je živio, idući i vraćajući se od svog skromnog rada; i anđeli službenici su Ga pratili dok je hodao rame uz rame sa seljacima i radnicima, nepriznati i nepočastvovanim. (*The Review and Herald*, October 3, 1912.)

Kroz svoje [Hristovo] djetinjstvo i mladost pokazao je savršenstvo karaktera koje je obilježilo Njegov kasniji život. Odrastao je u mudrosti i znanju. Dok je svjedočio žrtvama, Sveti Duh Ga je poučio da Njegov život treba žrtvovati za život svijeta. Odrastao je kao nježna biljka, ne u velikom i bučnom gradu, koji je pun zbrke i meteži, već u povučanim dolinama među brdima. Čuvali su ga od njegovih najranijih godina nebeski anđeli, a ipak

je Njegov život bio jedna duga borba protiv moći tame. Soton-ske agencije u kombinaciji s ljudskim instrumentima čine Njegov život iskušenja i probe. Preko natprirodnih agencija, Njegove riječi, koje su bile život i spas za sve koji ih primaju i praktikuju, bile su izopačene i pogrešno protumačene. (*The Signes of the Times, August 6, 1896.*)

Isus je svojim primjerom posvetio skromne puteve ljudskog života. Trideset godina je bio stanovnik Nazareta. Njegov život je bio život marljive radnosti. On, veličanstvo neba, hodao je ulicama, obučen u jednostavnu odjeću običnog radnika. Mučio se gore-dolje planinskim strminama, idući do i sa svog skromnog posla. Anđeli nisu bili poslani da Ga nose na svojim krilima uz zamorne uspone, ili da daju svoju snagu u obavljanju Njegovog niskog zadatka. Ipak, kada je otišao da svojim svakodnevnim radom doprinese izdržavanju porodice, imao je istu moć kao kada je napravio čudo nahranivši pet hiljada gladnih duša na obali Galileje. (*The Health Reformer, October 1, 1876.*)

Poglavlje 14—Anđeli na Hristovom krštenju i u pustinji

Hristovo krštenje

Kada je Isus došao da se krsti, Jovan je u Njemu prepoznao čistotu karaktera kakvu nikada ranije nije primijetio ni u jednom čovjeku... Dok je Isus tražio krštenje, Jovan se povukao uzvikujući: „Ti treba mene da krstiš, a ti dolaziš k meni!” ‘Pusti sada’, odgovori mu Isus, ‘jer tako treba da ispunimo svu pravednost.’ I Jovan mu je dopustio. Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božjeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega.“ (*The Desire of Ages*, 110, 111).

Nebeski anđeli su sa velikim zanimanjem posmatrali scenu Spasiteljevog krštenja, i da su se oči onih koji su gledali, otvorile, vidjeli bi nebesku vojsku koja okružuje Sina Božijeg dok se povijao na obalama rijeke Jordan. (*The Youth's Instructor*, June 23, 1892.)

Izgleda da Spasiteljev pogled prodire u nebo dok On izliva svoju dušu u molitvi. On dobro zna kako je grijeh otvrdnuo ljudska srca, i koliko će im biti teško da razaznaju Njegovu misiju i prihvate dar spasenja. On moli Oca za moć da nadvlada njihovu nevjeru, da razbije okove kojima ih je Sotona zarobio, i da u njihovo ime pobijedi uništitelja. On traži svjedočanstvo da Bog prihvata ljudskost u ličnosti svoga Sina.

Nikada prije anđeli nisu slušali takvu molitvu. Oni su željni da svom voljenom komandantu prenesu poruku sigurnosti i utjehe. Ali ne; sam Otac će odgovoriti na molbu svoga Sina. Direktno s prijestola izlaze snopovi Njegove slave. Nebesa se otvaraju i na Spasiteljevu glavu spušta se golublje obličje najčistije svjetlosti – prikladan simbol Njega, krotkog i poniznog...

Ljudi su stajali u tišini i gledali u Hrista. Njegova figura je

bila okupana svjetlošću koja uvijek okružuje Božji prijesto. Njegovo izvrnuto lice bilo je slavljeno kao što nikada ranije nisu vidjeli lice čovjeka. S otvorenog neba začuo se glas koji je govorio: „Ovo je Sin moj voljeni, koji je po mojoj volji.“ (*The Desire of Ages*, 111, 112).

Gospod je obećao da će dati Jovanu znak kojim bi on mogao znati ko je Mesija, i sada kada je Isus izašao iz vode, obećani znak je dat; jer je vidio nebesa otvorena, i Duh Božiji, kao golub od sjajnog zlata, lebdio je nad glavom Hristovom, i glas je došao s neba, govoreći: „Ovo je Sin moj voljeni, koji je po mojoj volji.“ (*The Youth's Instructor*, June 23, 1892.)

Od ogromne mase na Jordanu, malo je njih osim Jovana razabralo nebesku viziju. (*The Desire of Ages*, 112).

Na Spasiteljevom krštenju, Sotona je bio među svjedocima. On je vidio kako Očeva slava zasjenjuje Njegovog Sina. Čuo je Jehovin glas koji svjedoči o Isusovom božanstvu. Još od Adamovog grijeha, ljudska rasa je bila odsječena od direktne zajednice sa Bogom; odnos između neba i zemlje bio je kroz Hrista; ali sada kada je Isus došao „u obličju tijela grešnog“ (Rimljanima 8:3), sam Otac je progovorio. On je ranije komunicirao sa čovječanstvom *kroz* Hrista; sada je komunicirao sa čovječanstvom u Hristu. Sotona se nadao da će Božje gnušanje prema zlu donijeti vječnu razdvojenost između neba i zemlje. Ali sada je bilo očito da je veza između Boga i čovjeka obnovljena. (*The Desire of Ages*, 116).

Sotona je kroz njegovu [Hristovu] ljudskost mogao vidjeti slavu i čistotu Onoga s kim je bio povezan u nebeskim dvorovima. Pred kušača se uzdigla slika onoga što je on sam tada bio, heruvim zaklanjač, koji posjeduje ljepotu i svetost. (*Bible Echo*, July 23, 1900.)

Hristovo trostruko iskušenje u pustinji

Sotona je objavio svojim anđelima saradnicima da će nadvladati Hrista na tački apetita. Nadao se da će izvojevati pobjedu nad Njim u Njegovoj slabosti. (*The Signs of the Times, April 4, 1900.*)

Sotona je vidio da mora ili pobijediti ili biti pobijeden. Problemi sukoba uključivali su previše da bi se mogli povjeriti njegovim savezničkim anđelima. On mora lično voditi rat. (*The Desire of Ages, 116.*)

Dok je bio u pustinji, Hrist je postio, ali je bio neosjetljiv na glad.... On je vrijeme provodio u iskrenoj molitvi, zatvoren sa Bogom. Kao da je bio u prisustvu svog Oca... Pomisao na sukob pred Njim učinila ga je nesvjesnim za sve ostalo, a Njegova duša je bila nahranjena hljbom života. Vidio je razbijanje Sotonine moći nad palima i iskušanima. Vidio je Sebe kako iscjeljuje bolesne, tješi beznadežne, ohrabruje očajne i propovijeda jevanđelje siromašnima – obavljajući djelo koje je Bog odredio za Njega; i nije shvatio nikakav osjećaj gladi sve dok se četrdeset dana njegovog posta nije završilo.

Vizija je prošla, a onda je, sa snažnom žudnjom, Hristova ljudska priroda pozvala na hranu. Sada je bila Sotonina prilika da izvrši svoj napad. Odlučio je da se pojavi kao jedan od anđela svjetlosti koji su se ukazali Hristu u njegovoj viziji. (*Manuscript Releases 21:8, 9.*)

Iznenada se pred Njim [Hristom] pojavljuje anđeo, očigledno jedan od anđela koje je nedavno vidio. Riječi s neba: „Ovo je Sin moj voljeni, koji je po mojoj volji“, još uvijek su zvučale u Sotoninim ušima. Ali bio je odlučan da natjera Hrista da ne vjeruje ovom svjedočanstvu. (*Manuscript Releases 21:9.*)

Sotona mu se [Hristu] ukazao... kao prelijep anđeo s neba, tvrdeći da je dobio od Boga nalog da objavi kraj Spasiteljevog posta. (*The Review and Herald, January 14, 1909.*)

On [Sotona] je rekao Otkupitelju da mu više ne treba post, da je Otac prihvatio njegovu dugu apstinenciju, da je otišao dovoljno daleko i da je slobodan da učini čudo u svoju korist. (*The Signs of the Times, July 29, 1889.*)

Vjerujući da anđeoski lik koji je on [Sotona] preuzeo prkosi otkrivanju, sada se pretvarao da sumnja u Hristovo božanstvo. (*The Spirit of Prophecy 2:91.*)

Prvo iskušenje

Sotona je ovako rezonovao sa Hristom: Ako su riječi izgovorene posle Njegovog krštenja zaista bile riječi Božije, da je On Sin Božji, On ne mora da trpi osjećaj gladi; On je mogao da mu pruži dokaze o svom božanstvu pokazujući svoju moć u pretvaranju kamenja te neplodne pustinje u hljeb. (*Redemption or the First Advent of Christ With His Life and Ministry, 48.*)

Sotona je rekao Hristu da On samo treba da postavi svoje noge na krvavi put, ali ne i da njime putuje. Poput Abrama, bio je testiran da pokaže svoju savršenu poslušnost. Takođe je izjavio da je on bio anđeo koji je držao Abramovu ruku dok je nož bio podignut da ubije Isaka, i da je sada došao da spasi Njegov [Hristov] život; da nije bilo potrebno da On trpi bolnu glad i smrt od gladi; pomogao bi Mu da podnese dio posla u planu spasenja. (*The Review and Herald, August 4, 1874.*)

On [Sotona] je zatim skrenuo Hristovu pažnju na svoj privlačan izgled, obučen u svjetlost i jak u moći. Tvrдио je da je glasnik direktno sa nebeskog prijestola i tvrdio je da ima pravo da zahtijeva od Hrista dokaze da je Sin Božji. (*The Review and Herald, August 4, 1874.*)

Spasitelj je prepoznao neprijatelja po... [Sotoninim] riječima, a ne po njegovom izgledu. (*The Review and Herald, July 22, 1909.*)

Uzimajući prirodu čovjeka, Hrist nije izgledao jednak

nebeskim anđelima, ali to je bilo jedno od neophodnih poniženja koje je On dragovoljno prihvatio kada je postao čovjekov Otkupitelj. Sotona je tražio da mu, ako je zaista Sin Božji, pruži neki dokaz svog uzvišenog karaktera. On je sugerisao da Bog neće ostaviti svog Sina u tako žalosnom stanju. Izjavio je da je jedan od nebeskih anđela bio prognan na zemlju, a Njegov izgled je ukazivao da je on, umjesto da bude Kralj Neba, taj pali anđeo. Skrenuo je pažnju na svoj prekrasan izgled, odjeven svjetlošću i snagom, i uvredljivo je uporedio Hristovu bijedu s njegovom vlastitom slavom. (*The Spirit of Prophecy 2:91*).

Drugo iskušenje

„Onda ga đavo povede u Sveti grad, postavi ga na vrh Hrama pa mu reče: Ako si Sin Božji, baci se dole. Jer, zapisano je: ‘Narediće svojim anđelima za tebe, i oni će te nositi na rukama da nogom ne zapneš za kamen.’“ (*The Desire of Ages, 124*).

Sotona je, da bi pokazao svoju snagu, odnio Isusa u Jerusalelim i postavio ga na vrh hrama. (*Spiritual Gifts 1:32*).

On [Sotona] je ponovo tražio od Hrista, ako je On zaista Sin Božji, da mu pruži dokaz tako što će se baciti sa vrtoglave visine na koju ga je postavio. Podsticao je Hrista da pokaže svoje povjerenje u brigu o čuvanju od Njegovog Oca tako što će se baciti sa hrama. U prvom Sotoninom iskušenju u pogledu apetita, on je pokušao da insinuirá sumnje u pogledu Božje ljubavi i brige za Hrista kao Njegovog Sina, predstavljajući Njegovo okruženje i Njegovu glad kao dokaz da nije u naklonosti Božjoj. U tome je bio neuspješán. Zatim je pokušao da iskoristi vjeru i savršeno povjerenje koje je Hrist pokazao svom nebeskom Ocu da Ga podstakne na drskost. „Ako si Sin Božji, baci se dole. Jer, zapisano je: Narediće svojim anđelima za tebe, i oni će te nositi na rukama da nogom ne zapneš za kamen.“ (*The Review and*

Herald, August 18, 1874.)

Sam lukavi neprijatelj iznosi riječi koje su proizašle iz Božjih usta. On se i dalje pojavljuje kao anđeo svjetlosti i pokazuje da je upoznat sa Svetim pismom i da razumije važnost onoga što je napisano. Kao što je Isus prije koristio Božju riječ da podrži svoju vjeru, kušać je sada koristi kako bi podržao svoju prevaru. Tvrdi da je samo testirao Isusovu vjernost, a sada hvali Njegovu postojanost. Kako je Spasitelj pokazao povjerenje u Boga, Sotona ga podstiče da pruži još jedan dokaz svoje vjere.

Ali opet, iskušenju prednjači insinucija nepovjerenja. „*Ako* si Sin Božji.“ Hrist je bio u iskušenju da odgovori na „*ako*“, ali se uzdržao od i najmanjeg prihvatanja sumnje. On ne bi ugrozio svoj život da bi svjedočio Sotoni. (*The Desire of Ages, 124*).

Kada je Sotona citirao obećanje, „Narediće svojim anđelima za tebe“, izostavio je riječi, „da te čuvaju na svim tvojim putevima“: to jest, na svim putevima koje je odabrao Bog. Isus je odbio da izađe izvan puta poslušnosti. Dok pokazuje savršeno povjerenje u svog Oca, On se ne bi nepozvano stavio u poziciju koja bi zahtijevala uplitanje Njegovog Oca da bi Ga spasio od smrti. On ne bi prisilio Proviđenje da ga spasava, i tako propustio da čovjeku da primjer povjerenja i pokornosti. (*The Signs of the Times, December 10, 1902.*)

Da se Isus bacio sa vrha, to ne bi proslavilo Njegovog Oca; jer niko ne bi svjedočio tom činu osim Sotone i anđela Božjih. I kušao bi Gospoda da pokaže svoju moć svom najgorem neprijatelju. To bi bilo udostojenje prema onome koga je Isus došao da pobijedi. (*Spiritual Gifts 1:33*).

Treće iskušenje

Isus je bio pobjednik u drugom iskušenju, a sada se Sotona manifestuje u svom pravom karakteru. Ali on se ne pojavljuje kao gnusno čudovište, sa razdvojenim stopalima i krilima

šišmiša. On je moćan anđeo, iako je pao. On se predstavlja kao vođa pobune i Bog ovoga svijeta.

Postavivši Isusa na visoku planinu, Sotona je učinio da kraljevstva svijeta, u svoj svojoj slavi, prođu u panoramskom pogledu pred Njim. (*The Desire of Ages*, 129).

U svoja prva dva iskušenja, on [Sotona] je sakrio svoj pravi karakter i namjeru, tvrdeći da je uzvišeni glasnik s nebeskih dvorova. Ali on sada odbacuje svu masku, priznajući sebe kao Princa tame i polaže pravo na zemlju za svoju vlast. (*The Spirit of Prophecy* 2:95).

Veliki varalica je nastojao da zaslijepi Hristove oči blještavilom i drangulijama svijeta, i pred Njim je predstavio kraljevstva ovoga svijeta i njihovu slavu. Onaj koji je pao s neba, dočarao je svijet kao da posjeduje pozlatu gornjeg svijeta, kako bi mogao navesti Hrista da prihvati mito, i padne i pokloni mu se. (*The Signs of the Times*, March 28, 1895.)

Sunčeva svjetlost je ležala na hramovima, mermernim palatama, plodnim poljima i vinogradima prepunim voćem. Tragovi zla su bili skriveni. Isusove oči, koje su tako nedavno bile dočekane sumorom i pustošom, sada su gledale u prizor nenadmašne ljupkosti i blagostanja. Tada se začu glas kušača: „Daću ti vlast nad svima njima i njihovu slavu, jer je meni predata i dajem je kome hoću. Ako mi se, dakle, pokloniš, sva će vlast biti tvoja.“ ... Sada se kušač ponudio da se odrekne moći koju je uzurpirao. Hrist bi se mogao izbaviti iz užasne budućnosti priznavanjem nadmoći Sotone. Ali to učiniti značilo je predati pobjedu u velikoj borbi. (*The Desire of Ages*, 129).

Nazvavši ga [Sotona] pravim imenom, Isus ukorava varalicu. Božanstvo je bljesnulo kroz ljudskost koja je patila, a On je kroz svoju riječ pokazao autoritet neba. On otkriva prevarantu da, iako se ponovo prerušio u anđela svjetlosti, njegov pravi karakter nije bio skriven od Spasitelja svijeta. Nazvao ga je

Satanom, anđelom tame, koji je napustio svoj prvi položaj i odbio odanost Bogu. (*The Signs of the Times, March 28, 1895.*)

Sotona je napustio teren kao poraženi neprijatelj, bezbjedno odbačen. Na Hristovu riječ, „Odlazi odavde, Sotono“, moćni pali anđeo nije imao izbora nego da poslušna. Anđeli koji se ističu snagom bili su na bojnom polju, čuvajući interese kušane duše i spremni da se odupru neprijatelju. (*The Review and Herald, April 24, 1894.*)

Nebeski anđeli su gledali kako je Hrist bio iskušavan

Naizgled je Hrist bio sam sa njim (Sotonom) u pustinji iskušanja. Ipak, nije bio sam, jer su anđeli bili oko Njega baš kao što su Božji anđeli zaduženi da služe onima koji su pod strašnim napadima neprijatelja. (*Manuscript Releases 16:180.*)

Cijelo nebo je posmatralo sukob između Princa svjetlosti i Kneza tame. Anđeli su bili spremni da se umiješaju u Hristovu korist ako Sotona pređe propisanu granicu. (*The Bible Echo, September 3, 1900.*)

Bila su to prava iskušanja, bez pretvaranja. Hrist je „iskušan“ (Jevrejima 2:18). Nebeski anđeli su tom prilikom bili na sceni i držali su podignuta mjerila da Sotona ne prekorači svoje granice i da nadvlada Hristovu ljudsku prirodu. (*Selected Messages 1:94.*)

Naprezanje je Hrista ostavilo kao mrtvog. „I gle, anđeli su došli i služili Mu.“ Njihove ruke su Ga okružile. Na grudima najvišeg anđela na nebu počinula je Njegova glava... Neprijatelj je poražen. (*The Bible Echo, September 3, 1900.*)

Nakon što je Sotona okončao svoja iskušanja, otišao je od Isusa na jedno vrijeme, a anđeli su mu pripremili hranu u pustinji. (*Early Writings, 158.*)

Nakon Trećeg iskušenja

Nakon što Sotona nije uspio pobijediti Hrista u pustinji, udružio je svoje snage da Mu se suprotstavi u Njegovoj službi i, ako je moguće, da osujete Njegovo djelo. Ono što nije mogao postići direktnim, ličnim naporom, odlučio je postići strategijom. Čim se povukao iz sukoba u pustinji, u vijeću sa svojim savezničkim anđelima razradio je svoje planove za još više zasljepljivanje umova jevrejskog naroda, kako ne bi prepoznali svog Otkupitelja. Planirao je da radi preko svojih ljudskih agencija u religioznom svijetu, prožimajući ih sopstvenim neprijateljstvom protiv pobornika istine. On bi ih naveo da odbace Hrista i da mu zagorčaju život što je više moguće, nadajući se da će ga obeshrabriti u Njegovoj misiji. (*The Desire of Ages*, 205, 206).

Poglavlje 15—Dobri i zli anđeli tokom Hristove službe

Opsjednutost đavolom u Isusov dan

Razdoblje Hristove lične službe među ljudima bilo je vrijeme najveće aktivnosti za sile kraljevstva tame. Vjekovima je Sotona sa svojim zlim anđelima pokušavao da ovlada tijelima i dušama ljudi, da im nanese grijeh i patnju. (*The Desire of Ages*, 257).

Obmana grijeha dostigla je vrhunac [u vrijeme kada je Hrist započeo svoju službu]. Sve agencije za kvarenje ljudskih duša su bile stavljene u funkciju... Satanističke agencije su bile uključene sa ljudima. Tijela ljudskih bića, stvorena za prebivalište Boga, postala su stanište demona. Čula, nerve, strasti, ljudske organe, obrađivale su natprirodne sile u udovoljavanju najgrešnijoj požudi. Sam pečat demona bio je utisnut na lica ljudi. Ljudska lica odražavala su izraz legija zla kojim su bili opsjednuti... Sotona je likovao što je uspio uniziti Božje obličje u čovječanstvu. Tada je Isus došao da vrati u čovjeka obličje svog Tvorca. On je došao da protjera demone koji su kontrolisali volju. On je došao da nas podigne iz prašine, da preoblikuje narušeni karakter po uzoru na svoj božanski karakter i učini ga lijepim svojom sopstvenom slavom. (*The Desire of Ages*, 36-38).

Činjenica da su ljudi bili opsjednuti demonima je jasno navedena u Novom zavjetu. Tako pogođene osobe nisu samo bolovale od bolesti prirodnih uzroka. Hrist je savršeno razumio ono s čime se bavi i prepoznao je direktno prisustvo i djelovanje zlih duhova. (*The Spirit of Prophecy* 4:332).

Sotona i njegovi anđeli bili su veoma zauzeti tokom Hristove službe, nadahnjujući ljude nevjerstvom, mržnjom i prezirom. (*Spiritual Gifts* 1:36).

Odbacivanje u Nazaretu

Tokom svog djetinjstva i mladosti, Isus je služio među svojom braćom u sinagogi u Nazaretu. Od otvaranja svoje službe On je bio odsutan od njih, ali oni nisu bili u neznanju o tome šta ga je snašlo. Kako se On ponovo pojavio među njima, njihovo interesovanje i očekivanje su bili pobuđeni do najvišeg nivoa...

Kada je rabin bio prisutan u sinagogi, od njega se očekivalo da održi propovijed, a svaki Izraelac bi mogao čitati proroke. Ove subote od Isusa je zatraženo da učestvuje u službi. On je „ustao da čita. I tu mu je dostavljen svitak proroka Isaije.“ Luka 4:16, 17.

Isus je stajao pred ljudima kao živi tumač proročanstava koja se tiču Njega. Objašnjavajući riječi koje je pročitao, govorio je o Mesiji kao oslobodiocu potlačenih, osloboditelju zarobljenika, iscjelitelju pogođenih, vraćajući vid slijepima i otkrivajući svijetu svjetlost istine. Dok su njihova srca bila podstaknuta Svetim Duhom, odgovorili su žarkim aminovanjem i pohvalama Gospodu. (*The Desire of Ages*, 236, 237).

Duh je tako snažno svjedočio o Njegovim [Hristovim] tvrdnjama da su srca svih koji su bili u sinagogi odgovorila na milostive riječi koje su silazile s Njegovih usana. Tu je bila prekretnica sa tim društvom. Kad je Hristovo božanstvo bljesnulo kroz ljudskost, njihov duhovni vid je oživio. Nova moć razlučivanja i uvažavanja došla je na njih, a uvjerenje je bilo gotovo neodoljivo da je Isus bio Sin Božji. Ali Sotona je bio pri ruci da izazove sumnje, nevjerstvo i ponos. (*The Signs of the Times*, September 14, 1882.)

Kada je Isus objavio: „Ovaj se dan ispunio u vašim ušima“, odjednom su se prisjetili da razmišljaju o sebi i o tvrdnjama Onoga koji im se obraćao. (*The Desire of Ages*, 237).

Ko je ovaj Isus? ispitivali su. Onaj koji je za sebe polagao pravo na Mesijinu slavu bio je sin stolara i obavljao je svoj zanat

sa svojim ocem Josifom. Iako je Njegov život bio besprekoran, oni nisu vjerovali da je On Obećani...

Kako su otvarali vrata sumnji, njihova srca su postajala u-toliko tvrđa jer su na trenutak bila smekšala. Sotona je bio odlučan da slijepe oči tog dana ne budu otvorene, niti da se duše vezane u ropstvu puste na slobodu. Intenzivnom energijom radio je da ih učvrsti u nevjerici...

Isusove riječi upućene Njegovim slušaocima u sinagogi udarile su u korijen njihove samopravednosti, utiskujući im gorku istinu da su odstupili od Boga i izgubili pravo da budu Njegov narod. Sada su prezirali vjeru kojom ih je Isus isprva nadahnuo. Oni nisu htjeli da priznaju da je Onaj koji je proizašao iz siromaštva i poniznosti bio išta drugo do običan čovjek. (*The Desire of Ages*, 237-239).

Anđeli svjetlosti bili su u toj skupštini i sa velikim zanimanjem posmatrali odluku tog časa. Sotonini anđeli su takođe bili na zemlji da nagovještavaju sumnje i izazivaju predrasude...

Iz nevjerstva je proizašla zloba. Da se čovjek koji je izrastao iz siromaštva i niskog roda usudio da ih ukori, ispunilo je srca Nazarećana mržnjom koja je dovela do ludila. Skupština se raspala u konfuziji. Ljudi su položili ruke na Isusa, izbacivši Ga iz sinagoge i iz svog grada. (*The Signs of the Times*, June 16, 1887.)

Svi su izgledali željni Njegovog uništenja. Požurili su Ga na greben strme provalije, s namjerom da Ga strmoglavo bace s njega. Povici i kletve ispunili su zrak. Neki su bacali kamenje i zemlju na Njega; ali odjednom je On nestao iz njihove sredine, nisu znali kako, ni kada. Anđeli Božji su pratili Isusa usred te razjarene rulje i sačuvali Njegov život. Nebeski glasnici su bili pored Njega u sinagogi, dok je govorio; i oni su Ga pratili kada su Ga pritiskali i podsticali nevjerni, razjareni Jevreji. Ovi anđeli su zaslijepili oči te pomahnitale mase i odveli Isusa na sigurno

mjesto. (*The Spirit Prophecy 2:114, 115*).

Demonizovani u sinagogi u Kapernaumu

Isus je u sinagogi govorio o kraljevstvu koje je došao uspostaviti i o svojoj misiji da oslobodi Sotonine zarobljenike. Prekinuo ga je vrisak užasa. Jedan ludak je jurnuo naprijed među ljudima, vičući: „Pusti nas; šta mi imamo s tobom, ti Isuse iz Nazareta? Jesi li došao da nas uništiš? Znamo Te ko si; Sveti od Boga.“

Sada je sve bilo zbunjeno i uzbuđeno. Pažnja ljudi je bila skrenuta sa Hrista, a Njegove riječi su ostale bez pažnje. Ovo je bila Sotonina namjera da odvede svoju žrtvu u sinagogu. Ali Isus je prekorio demona, govoreći: „Ućuti i izađi iz njega. I kad ga đavo baci u sredinu, iziđe iz njega i ne povrijedi ga.“

Um ovog jadnog stradalnika bio je pomračen od Sotone, ali u Spasiteljevom prisustvu zrak svjetlosti probio je mrak. On je bio probuđen je da čezne za slobodom od Sotonine kontrole; ali demon se odupro Hristovoj sili. Kada je čovjek pokušao da se obrati Isusu za pomoć, zli duh mu je stavio riječi u usta i on je povikao u agoniji straha. Demonizovani je djelimično shvatio da je bio u prisustvu Onoga koji bi ga mogao osloboditi; ali kada je pokušao da dođe nadomak te moćne ruke, držala ga je tuđa volja, tuđe riječi su našle izraz kroz njega. Sukob između moći Sotone i njegove vlastite želje za slobodom bio je užasan. (*The Desire of Ages, 255*).

Onaj koji je pobijedio arhi neprijatelja u pustinji, otrgnuo je ovog izmučenog zarobljenika iz Sotoninih ruku. Isus je dobro znao da je ovaj demon, iako je preuzeo drugi oblik, isti zao duh koji ga je iskušao u pustinji. (*The Spirit of Prophecy 2:180*).

Demon je uložio svu svoju moć da zadrži kontrolu nad svojom žrtvom. Izgubiti tlo pod nogama značilo bi dati Isusu pobjedu. Činilo se da izmučeni čovjek mora izgubiti život u borbi

sa neprijateljem koji je uništio njegovu muškost. Ali Spasitelj je progovorio sa autoritetom i oslobodio zarobljenika. Čovjek koji je bio opsjednut stajao je pred začuđenim narodom srećnim u slobodi posjedovanja sebe. Oko koje je tako nedavno blistalo plamenom ludila, sada je sjalo inteligencijom i preplavljeno suzama zahvalnosti. (*The Desire of Ages, 256*).

Iscjeljenje centurionovog sluga

Stotnik je okom vjere vidio da su Božji anđeli svuda oko Isusa i da će Njegova riječ naložiti anđelu da ode do patnika. Znao je da će Njegova riječ ući u odaju i da će njegov sluga biti izliječen. (*The Review and Herald, March 11, 1890.*)

Demonizovani iz Gadare

U rano jutro Spasitelj i njegovi saputnici iziđoše na obalu.... Iz nekog skrovišta među grobovima, dva ludaka su navalila na njih kao da će ih rastrgati. Oko ovih ljudi visili su djelovi lanaca koje su pokidali prilikom bijega iz zatočeništva. Meso im je bilo iskidano i krvarilo na mjestu gdje su se posjekli ostrim kamenjem. Oči su im caklile između duge i spuštene kose; činilo se da su demoni koji su ih opsjedali izbrisali samu ljudskost, i više su ličili na divlje zvijeri nego na ljude.

Učenici i njihovi drugovi pobjegli su u strahu; ali odmah su primijetili da Isus nije s njima i okrenuli su se da Ga traže. Stajao je tamo gdje su Ga ostavili. Onaj koji je smirio oluju, koji je prije sreo Sotonu i pobijedio ga, nije pobjegao pred ovim demonima. Kada su mu se ljudi, škrgućući zubima i sa pjenom na ustima, približili, Isus je podigao ruku koja je pozvala talase da utihnu, i ljudi se nisu mogli približiti. Stajali su bijesni, ali bespomoćni pred Njim.

Sa autoritetom je naredio da nečisti duhovi izađu iz njih. Njegove riječi prodrle su u pomračene umove nesretnih ljudi.

Mutno su shvatili da je blizu Onaj koji bi ih mogao spasiti od demona koji muče. Pali su pred Spasiteljeve noge da bi Mu se poklonili; ali kada su im se usne otvorile da zamole Njegovu milost, demoni su progovorili kroz njih, žestoko vičući: „Šta ja imam s tobom, Isuse, Ti Sine Boga Najvišega? Molim Te, ne muči me.“...

Na obronku planine nedaleko od njih se hranilo veliko krdo svinja. U njih su demoni tražili da im se dozvoli da uđu, a Isus im je dopustio. Stado je odmah zahvatila panika. Mahnito su sjurili niz liticu i, ne mogavši da se zadrže na obali, potopili se u jezero i poginuli.

U međuvremenu, čudesna promjena je nastupila nad demonizovanima. Svjetlost je obasjala njihove umove. Oči su im blištale od inteligencije. Lica, tako dugo izobličena u sliku Sotone, odjednom su postala blaga, okrvavljene ruke su utihnule, a ljudi su radosnim glasovima slavili Boga za njihovo oslobođenje. Sada su ovi ljudi bili obučeni i pri zdravoj pameti, sjedili su do Isusovih nogu, slušali Njegove riječi i veličali ime Onoga koji ih je izliječio. (*The Desire of Ages*, 337, 338).

Iscjeljenje demonizovanog sina

Dječak je doveden, i kada su Spasiteljeve oči pale na njega, zli duh ga je bacio na zemlju u grčevima agonije. Ležao je valjajući se i zapjenivši, cijepajući zrak nezemaljskim vriskom.

Ponovo su se Princ života i princ sile tame susreli na polju bitke... Anđeli svjetlosti i vojske zlih anđela, nevidljive, pritiškale su se blizu da vide sukob. Na trenutak je Isus dopustio zlom duhu da pokaže svoju moć, kako bi posmatrači mogli shvatiti oslobođenje koje će se dogoditi...

Isus se okreće stradalniku i kaže: „Duše nijemi i gluvi, zaklinjem ti, izađi iz njega i ne ulazi više u njega.“ Čuje se vapaj, mučna borba. Demon, u prolazu, izgleda da će otrgnuti život

svojoj žrtvi. Tada dječak leži nepomičan i naizgled beživotan. Mnoštvo šapuće: „On je mrtav.“ Ali Isus ga uhvati za ruku i podiže ga, i u savršenom zdravom duhu i tijelu, predstavlja ga njegovom ocu. Otac i sin hvale ime svog Izbavitelja. (*The Desire of Ages*, 428, 429).

Isus je optužen da je opsjednut demonima

Isus je sebe proglasio Istinskim Pastirom, jer je dao svoj život za ovce... Isus je izgovorio ove riječi u slušanju velikog skupa ljudi, i dubok utisak je ostavljen na srca mnogih koji su slušali. Pismoznalci i fariseji su bili ispunjeni ljubomorom jer su ga mnogi posmatrali sa naklonošću. Dok se predstavljao kao pravi pastir, fariseji su govorili: „On ima đavola i lud je; zašto ga slušate?“ Ali drugi su razlikovali glas pravog Pastira i rekli:

„Ovo nisu riječi onoga koji ima đavola. Može li đavo slijepcu otvoriti oči? A u Jerusalimu je bio praznik posvećenja, i bila je zima. I Isus je hodao u hramu u Solomonovom trijemu. Tada su ga Judeji obišli i rekli mu: Dokle ćeš nas tjerati da sumnjamo? Ako si ti Hrist, reci nam jasno. Isus im odgovori: Rekao sam vam, a vi ne povjerovaste; djela koja činim u ime Oca svoga, nose svjedočanstvo za mene... ja i moj Otac jedno smo.“...

Jevreji su shvatili Njegovo [Hristovo] značenje, ... i uzeli su kamenje da ga kamenuju. Isus ih je mirno i nepokolebljivo pogledao i rekao: „Mnoga dobra djela sam vam pokazao od svog Oca; za koje me od ovih djela kamenujete?“

Veličanstvo neba stajalo je, mirno uvjereno, kao Bog pred svojim protivnicima. Njihova namrgođena lica, njihove ruke ispunjene kamenjem, nisu Ga zastrašile. Znao je da su oko Njega nevidljive sile, legije anđela, i da bi na jednu riječ s Njegovih usana pogodili užasom gomilu, ako bi krenuli da bace na Njega samo jedan kamen. (*The Signs of the Times*, November 27,

1893.)

Iako je Isus svjedočio o svojoj božanskoj moći, nije mu bilo dopušteno da bez prekida podučava svoje lekcije. Poglavari su nastojali da Ga ismijavaju pred ljudima. Nisu mu dozvolili da iznese svoje ideje i doktrine na povezan način, ali, iako često prekidano, svjetlo je bljesnulo u umove stotina, a kada su poglavari čuli Isusove riječi, koje su bile obučene u silu i očaravale ljude, bili su ljuti i rekli: „Ti si Samarićanin i imaš đavola.“ Isus je dočekao ove optužbe sa tihim dostojanstvom, neustrašivo i odlučno tvrdeći da su prava saveza usredsređena na Njega, a da nisu primljena preko Abrama. On je izjavio: „Ja sam prije nego što se Abram rodio.“ Bijes Jevreja nije imao granice i oni su se spremali da ga kamenuju, ali su ga Božji anđeli, nevidljivi od ljudi, požurili da napusti njihovu skupštinu. (*The Signs of the Times, May 26, 1890.*)

Zli anđeli u ljudskom obliku bili su među Hristovim slušaocima

Miješajući se sa Njegovim [Hristovim] slušaocima bili su anđeli u obliku ljudi, davali su svoje predloge, kritikovali, pogrešno primijenili i pogrešno tumačili Spasiteljeve riječi. (*The Review and Herald, August 11, 1903.*)

Hrist je bio instruktor u skupštinama ovih anđela prije nego što su pali sa svog visokog položaja. (*Selected Messages 3:410*).

Lazarevo uskrsenje

Hrist je mogao da naredi kamenu da se ukloni, i on bi poslušao Njegov glas. Mogao je pozvati anđele koji su bili blizu njega da to učine. Na Njegov nalog, nevidljive ruke bi uklonile kamen. Ali trebalo je da ga odnesu ljudske ruke. Tako bi Hrist pokazao da ljudsko treba da sarađuje sa božanstvom. Ono što ljudska moć može učiniti božanska sila nije pozvana da učini.

(The Desire of Ages, 535).

Isus je lovljen od grada do grada tokom svoje službe

Isusa su lovili od mjesta do mjesta tokom Njegove službe. Sveštenici i poglavari su bili na Njegovom putu. Pogrešno su predstavljali Njegovu misiju i rad. On je došao svojim i njegovi Ga nisu primili. Anđeli su posmatrali sukob na svakom koraku. Vidjeli su duh i rad neprijatelja. Sa čuđenjem su gledali na Sotonine namjere protiv božanskog Sina Božijeg. Vidjeli su da je onaj koji je bio samo drugi do Isusa po moći i slavi pao tako nisko da je mogao da utiče na ljude da love Hristove korake od grada do grada. *(The Signs of the Times, November 25, 1889.)*

Iznova i iznova bi On [Isus] bio ubijen da nije bilo nebeskih anđela koji su Ga pratili i čuvali Njegov život sve do vremena kada je trebalo odlučivati o slučaju Jevreja kao nacije. *(The Review and Herald, October 12, 1897.)*

Kako se odvija saradnja između Boga, Hrista i anđela u korist palog ljudskog roda u funkcionalnom smislu?

Anđeli Božji se stalno kreću gore-dolje od zemlje do neba, i od neba do zemlje. Sva Hristova čuda koja su učinjena za napućene i stradalnike bila su silom Božjom, kroz službu anđela. Hrist se spustio da uzme čovječanstvo, i tako sjedinjuje svoje interese sa palim Adamovim sinovima i kćerima ovdje dolje, dok Njegovo božanstvo hvata prijesto Božiji. I tako Hrist otvara komunikaciju čovjeka sa Bogom, i Boga sa čovjekom. Svi blagoslovi od Boga do čovjeka su kroz službu svetih anđela. *(The Review and Herald, January 21, 1873, par. 16)*

Poglavlje 16—Anđeli od Hristove patnje do Njegove smrti

Isus i Njegovi učenici idu u Getsimaniju

U društvu sa svojim učenicima, Spasitelj je polako krenuo u Getsimanski vrt. Pashalni mjesec, širok i pun, sijao je sa neba bez oblaka. Dok su se približavali vrtu, učenici su zapazili promjenu koja je zadesila njihovog Učitelja. Nikada ga prije nisu vidjeli tako potpuno tužnog i tihog. Kako je nastavio, ova čudna tuga se produbljivala...

Blizu ulaza u vrt, Isus je ostavio sve osim trojice učenika, zamolivši ih da se mole za sebe i za Njega. Sa Petrom, Jakovom i Jovanom, On je ušao u njegove skrovite zaklone.... „Ostanite ovdje“, rekao je, „i bdite sa mnom.“ Otišao je malo dalje od njih i pao ničice na zemlju. Osjećao je da je grijehom odvojen od svog Oca. Ponor je bio tako širok, tako crn, tako dubok, da je Njegov duh zadrhtao pred njim...

Pošto je Hrist osjetio da je njegovo jedinstvo sa Ocem prekinuto, On se bojao da u svojoj ljudskoj prirodi neće moći da izdrži nadolazeći sukob sa silama tame. U pustinji iskušenja sudbina ljudskog roda bila je u pitanju. Hrist je tada bio pobjednik. Sada je kušač došao u poslednju strašnu borbu. Za to se pripremao tokom tri godine Hristove službe. Kod njega je sve bilo na kocki. Ako ne uspije ovdje, njegova nada u vladavinu bila bi izgubljena; kraljevstva svijeta bi konačno postala Hristova; on sam bi bio zbačen i izbačen. Ali ako bi Hrist mogao biti savladan, zemlja bi postala Sotonino kraljevstvo, a ljudski rod bi za uvijek bio u njegovoj vlasti. Sa problemima sukoba pred Njim, Hristova duša je bila ispunjena strahom od odvojenosti od Boga. Sotona Mu je rekao da ako postane jamac za grešni svijet, razdvojenost će biti vječna...

U svojim najtežim crtama Sotona je pritisnuo situaciju na Otkupitelja: Ljudi koji tvrde da su iznad svih drugih u vremenitim i duhovnim prednostima odbacili su Te... Jedan od Tvojih vlastitih učenika... će Te izdati. Jedan od Tvojih najrevnijih sledbenika će Te se odreći. Svi će Te napustiti....

U svojoj agoniji On se drži hladnog tla, kao da želi spriječiti da bude odvučen dalje od Boga. Sa Njegovih blijedih usana dolazi gorak vapaj: „O moj Oče, ako je moguće, neka Me ova čaša mimoide.“ Pa ipak, čak i sada On dodaje: „Ipak ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš.“ (*The Desire of Ages*, 685-687).

Anđeli u Getsimaniji

Nebeski univerzum je sa velikim zanimanjem posmatrao cio Hristov život – svaki korak od jasala do sadašnje užasne scene. I kakav je to prizor bio za deset hiljada puta deset hiljada anđela, heruvima i serafima, da gledaju. (*The Signs of the Times*, December 9, 1897.)

Anđeli su lebdjeli nad mjestom [Getsimanijom] i svjedočili toj sceni. (*Spiritual Gifts* 1:47).

Gledali su Sina Božjeg, svog voljenog Zapovjednika, u Njegovoj nadljudskoj agoniji kako očigledno umire na polju bitke da bi spasio izgubljeni i propadajući svijet. Cijelo nebo je slušalo tu Hristovu molitvu.

Agonija Njegove duše, koja je tri puta izbacila sa Njegovih blijedih i drhtavih usana vapaj: „O, Oče moj, ako je moguće, neka me ova čaša mimoide; ipak ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš“, potresla je cijelo nebo. Vidjeli su svog Gospoda okruženog legijama sotonskih sila, Njegovu ljudsku prirodu opterećenu drhtavim, tajanstvenim strahom. (*The Signs of the Times*, December 9, 1897.)

Anđeli koji su izvršili Hristovu volju na nebu bili su nestrpljivi da Ga utješe; ali je bilo izvan njihove moći da ublaže

Njegovu tugu. Nikada nisu osjetili grijeha uništenog svijeta, i sa zaprepaštenjem su posmatrali predmet svog obožavanja koji je podvrgnut tuzi izvan svakog izraza. Iako su učenici propustili da saosećaju sa svojim Gospodom u teškom času Njegovog sukoba, cijelo nebo je bilo puno saosjećanja i čekalo je rezultat sa bolnim interesovanjem. (*The Present Truth, December 3, 1885 par. 9*).

Tripit je molitva za oslobođenje bila istisnuta sa Njegovih [Hristovih] usana. Nebo nije moglo duže da izdrži taj prizor i poslalo je glasnika utjehe iznurenom Sinu Božjem, koji je kolabirao i umirao pod nagomilanom krivicom svijeta. (*The Present Truth, February 18, 1886.*)

U najvećoj krizi, kada se srce i duša lome pod teretom grijeha, Gabrijel je poslan da ojača božanskog Patnika i pripremi ga da kroči Njegovim krvavom stazom. (*The Signs of the Times, December 9, 1897.*)

U ovoj strašnoj krizi, kada je sve bilo na kocki, kada je tajanstvena čaša zadrhtala u ruci Patnika, otvorila su se nebesa, zasjala je svjetlost usred olujne tame kriznog časa, i moćni anđeo koji stoji u Božijoj prisutnosti, zauzevši položaj sa kojeg je pao Sotona, prešao je na stranu Hrista. Anđeo nije došao da uzme čašu iz Hristove ruke, već da Ga ojača da je pije, uz sigurnost Očeve ljubavi...

Usnule učenike iznenada je probudilo svjetlo koje je okruživalo Spasitelja. Vidjeli su anđela kako se saginje nad njihovim opruženim Učiteljem. Vidjeli su kako podiže Spasiteljevu glavu na svoja njedra i pokazuje prema nebu. Čuli su njegov glas, kao najslađu muziku, kako govori riječi utjehe i nade. Ponovo se učenici u svom umoru predaju čudnoj omamljenosti koja ih obuzima. Isus ih ponovo nalazi kako spavaju.

Gledajući ih tužno, On kaže: „Spavajte sada i odmorite se; evo, približio se čas, i Sin Čovječiji se predaje u ruke grešnika.“

Čak i dok je izgovarao ove riječi, čuo je korake rulje u potrazi za Njim, i rekao: „Ustanite, idemo; evo, blizu je on koji me izdaje.“

Nisu bili vidljivi nikakvi tragovi Njegove nedavne agonije dok je Isus istupao u susret svom izdajniku. Stojeći ispred svojih učenika rekao je: „Koga tražite?“ Oni su odgovorili: „Isusa iz Nazareta.“ Isus je odgovorio: „Ja sam taj.“ (*The Desire of Ages*, 693, 694).

U Hristovoj je moći bilo da se oslobodi. Kada je izgovorio riječi: „Ja sam taj“, odmah su ga anđeli okružili, a ta gomila je imala sve dokaze koje je mogla ili htjela imati da je Hrist Božja sila. (*This Day With God*, 267).

Anđelima je bilo teško da izdrže taj prizor. Oni bi izbacili Isusa... ali su im anđeli zapovjedni zabranili... Isus je znao da anđeli prisustvuju sceni Njegovog poniženja. Najslabiji anđeo je mogao da natjera to mnoštvo da padne nemoćno i izbavi Isusa. (*Spiritual Gifts 1:50, 51*).

Anđeo koji je nedavno služio Isusu kretao se između Njega i rulje. Božansko svjetlo obasjava Spasiteljevo lice, a oblik goluba ga zasjeni. U prisustvu ove božanske slave, ubilačka gomila nije mogla izdržati ni trenutka. Zaturali su nazad. Sveštenici, starješine, vojnici, pa čak i Juda, pali su kao mrtvi na zemlju. Ali brzo se scena promijenila. (*The Desire of Ages*, 694, 695).

Anđeo se povukao i ostavio Isusa da stoji mirno i pribrano, sa blistavim mjesječevim zracima na Njegovom blijedim licu, i dalje okružen oborenim, bespomoćnim ljudima, dok su učenici bili previše začuđeni da bi izgovorili ni riječ. Dok se anđeo udaljava, okorjeli rimski vojnici dižu se na noge i, sa sveštenikom i Judom, okupljaju se oko Hrista kao da se stide svoje slabosti i boje se da će im On ipak pobjeći iz ruku. (*The Signs of the Times*, August 21, 1879.)

Učenici su mislili da njihov Učitelj neće dopustiti da bude

uzet. Bili su razočarani i ogorčeni kada su vidjeli da su konopci izvučeni naprijed da vežu ruke Onoga koga su voljeli. Petar je u svom bijesu brzopleto izvukao mač i... odsjekao uho prvosveštenikovom sluzi. Kada je Isus vidio šta je učinjeno, oslobodio je svoje ruke i rekao: „Ostavite se toga! Dosta je!“ , dotaknuo je ranjeno uho, i ono je odmah ozdravilo. Zatim je rekao Petru: „Vrati svoj mač na njegovo mjesto. Zar misliš da ne bih mogao da zamolim Oca da mi sad pošalje više od dvanaest legiona anđela?“ (*The Desire of Ages*, 696).

Dok su ove riječi izgovorene, lica anđela su se oživjela. Poželjeli su tada, i tamo, opkoliti svog komandanta i rastjerati tu ljutitu rulju. Ali opet ih je obuzela tuga kad je Isus dodao: Ali kako će se onda ispuniti Pismo, da tako mora biti? Srca učenika ponovo su potonula u očaju i gorkom razočaranju, kad je Isus dozvolio da ga [rulja] odvedu. (*Spiritual Gifts 1:48*).

Pred sudom Ane i Kajafa

Hristu je trebalo formalno suditi pred Sanhedrinom; ali pred Anom je bio podvrgnut preliminarnom suđenju...

Kada se vijeće okupilo u sudnici, Kajafa je sjeo na svoje mjesto kao predsjedavajući... Dok je Kajafa gledao zatvorenika, bio je zadivljen Njegovim plemenitim i dostojanstvenim držanjem. Obuzelo ga je uvjerenje da je ovaj Čovjek srodan Bogu. Sledećeg trenutka on je prezrivo odagnao tu pomisao. (*The Desire of Ages*, 698, 703, 704).

Cijelo nebo je vidjelo okrutno djelo učinjeno Hristu. U strašnim prizorima koji su se odvijali u sudnici, Bog je pokazao nebeskom univerzumu duh koji će se manifestovati od onih koji nisu voljni da se potčine poslušnosti Njegovom zakonu. (*Manuscript Releases 12:412*).

Anđelima je bilo teško da izdrže taj prizor. Oni bi izbacili Isusa iz ruku [njegovih inkvizitora]; ali su im zapovjedni anđeli

zabranili. Isus je znao da su anđeli bili svjedoci scene Njegovog poniženja.

Tu je stajao Isus, krotak i ponizan pred razjarenim mnoštvom, dok su Mu priređivali najgore zlostavljanje. Pljuju u Njegovu lice – to lice od kojeg će jednog dana poželjati da se sakriju, koje će osvijetliti Božji grad i zasjati jače od sunca – ali On nije bacio ni jedan ljutit pogled na prestupnike. On je krotko podigao ruku i obrisao se. Pokrili su mu glavu starom haljinom; povezali Mu oči, a zatim Ga udarili u lice i povikali: Prorokuj nam ko te je udario. Tamo među anđelima nastao je metež. Oni bi Ga odmah spasili; ali njihov anđeo zapovjednik ih je obuzdao. (*Spiritual Gifts 1:50, 51*).

Pred Pilatom

Ljudi su bili prožeti sotonskim duhom u vrijeme kada su odlučili da će imati Barabu, lopova i ubicu, umjesto Sina Božjeg. Dmonska moć je trijumfovala nad ljudskošću; legije zlih anđela preuzele su potpunu kontrolu nad ljudima, a kao odgovor na Pilatovo pitanje koga bi im trebao pustiti, povikali su: „Objesi ovoga, a pusti nam Barabu.“ Kada im je Pilat ponovo govorio o Isusu, promukao je poklič: „Raspni ga, raspni ga.“ Kroz popuštanje demonskim oruđima, ljudi su navedeni da zauzmu svoj stav na strani velikog otpadnika.

Nepali svjetovi su gledali na taj prizor sa čuđenjem, nesposobni da shvate degradaciju koju je grijeh izazvao. Legije zlih anđela kontrolisale su sveštenike i poglavare i davale glas Sotoninim sugestijama u ubjeđivanju i iskušavanju ljudi lažima i mitom da odbace Sina Božjeg i da izaberu razbojnika i ubicu umjesto njega. Kakav je to prizor bio za Boga da ga pogleda, za serafime i heruvime! Jedinorođeni Sin Božiji, Veličanstvo nebesko, Kralj slave, bio je izrugan, vrijeđan, ismejan, odbačen i razapet od strane onih koje je došao da spase, koji su se dali pod

kontrolu Sotone. (*The Review and Herald, April 14, 1896.*)

Anđeli koji su prisustvovali čitavoj sceni primijetili su Pilatova ubjeđenja, i označili njegovu simpatiju prema Isusu...

Sotona i njegovi anđeli iskušavali su Pilata i pokušavali ga odvesti u njegovu vlastitu propast. Sugerisali su mu da, ako on ne učestvuje u osudi Isusa, drugi će to učiniti. (*Spiritual Gifts 1:54, 56*).

Čak ni sada Pilat nije bio ostavljen da djeluje slijepo. Božja poruka ga je upozorila na djelo koje se spremao počiniti. Kao odgovor na Hristovu molitvu, ženu Pilatovu je posjetio anđeo sa neba, i ona je u snu vidjela Spasitelja i razgovarala sa Njim... Vidjela ga je na suđenju u sudnici. Vidjela je ruke čvrsto vezane kao ruke kriminalca. Vidjela je Iroda i njegove vojnike kako rade svoj užasan posao. Čula je kako sveštenici i poglavari, ispunjeni zavišću i zlobom, mahnito optužuju. Čula je riječi: „Mi imamo zakon, i po našem zakonu On treba da umre.“

Vidjela je kako Pilat predaje Isusa na bičevanje, nakon što je rekao: „Ne nalazim nikakvu krivicu na Njemu.“ Čula je osudu koju je izrekao Pilat i vidjela ga kako predaje Hrista svojim ubicama. Vidjela je podignut krst na Golgoti. Vidjela je zemlju obavijenu tamom i čula misteriozni povik: „Svršeno je“. Još jedan prizor susreo je njen pogled. Vidjela je Hrista kako sjedi na velikom bijelom oblaku, dok se zemlja teturala u svemiru, a njegove ubice bježe od prisustva Njegove slave. Uz krik užasa probudila se i odmah napisala Pilatu riječi upozorenja.

Dok je Pilat oklijevao šta da učini, glasnik se progurao kroz gomilu i pružio mu pismo njegove žene u kojem je pisalo: „Nemoj imati ništa s tim pravednim Čovjekom, jer sam mnogo toga pretrpjela danas u snu zbog Njega.“

Pilatovo lice je preblijedjelo. Bio je zbunjen vlastitim suprotstavljenim emocijama. Ali dok je on odugovlačio da djeluje, sveštenici i poglavari su još više raspaljivali umove ljudi...

Pilat je čeznuo da izbavi Isusa. Ali on je uvidio da to ne može učiniti, a da ipak zadrži svoj položaj i čast. Umjesto da izgubi svoju svjetovnu moć, odlučio je žrtvovati nedužni život...

Pilat je popustio zahtjevima rulje. Umjesto da rizikuje da izgubi svoj položaj, on je predao Isusa da bude razapet. (*The Desire of Ages*, 732, 733, 738).

Hristovo raspeće

Sin Božji je predat ljudima da bude razapet.... Položili su na Njega težak krst, ali je Isus pao u nesvijest pod teretom. Zatim su uhvatili čovjeka koji nije otvoreno ispovijedao vjeru u Hrista, ali je vjerovao u Njega. Na njega su položili krst i on ga je odnio na kobno mjesto. Družine anđela bile su raspoređene u vazduhu iznad tog mjesta. (*Spiritual Gifts* 1:57).

Ko je bio svjedok ovih scena? Nebeski univerzum, Bog Otac, Sotona i njegovi anđeli. (*The Bible Echo*, May 29, 1899.)

Nebeski anđeli čuli su podrugljive podsmijehe i vidjeli mahanje glavama. Rado bi razbili njihove redove i otišli Sinu Božjem u Njegovom poniženju i tjelesnoj mucu, ali im to nije bilo dopušteno. (*Manuscript Releases* 18:71).

„On je spasio druge; samoga sebe ne može spasiti“, bila je podrugljiva poruga koja je bačena na Hrista tokom agonije Njegove smrti na krstu. U svakom trenutku On je mogao da se spasi i da siđe sa krsta; ali da je to učinio, svijet bi bio predat pod kontrolu velikog otpadnika. Za anđele je bilo čudo što Hrist nije smrću zapečatio usne rugača. (*The Youth's Instructor*, June 14, 1900.)

One koji su se rugali Hristu dok je visio na krstu, personifikovali su Sotona i njegovi anđeli. On ih je ispunio podlim i odvratnim govorima. On je inspirisao njihove podsmijehe. (*Manuscript Releases* 18:72).

Poglavarstva i sile tame okupile su se oko Njegovog krsta.

Najveći otpadnik, koji je još uvijek zadržao svoj uzvišeni stas, vodio je otpadničku vojsku, koja su bila udružena s ljudskim bićima u borbi protiv Boga. (*The Signs of the Times, April 14, 1898.*)

On [Hrist] se borio sa vlašću Sotone, koji je izjavljivao da ima Hrista u svojoj vlasti, da je superiorniji u snazi od Sina Božijeg, da se Otac odrekao svog Sina i da On nadalje nije u Božjoj naklonosti više nego on sam. (*Testimonies for the Church 2:214*).

Hrist nije popustio pred mučiteljskim neprijateljem, čak ni u svojoj najgoroj mucu. Legije zlih anđela bile su sve oko Njega; ipak je svetim anđelima bilo naređeno da ne razbiju njihove redove i ne uđu u sukob sa podrugljivim, ogorčenim protivnikom, niti im je bilo dozvoljeno da služe tjeskobnom duhu božanskog Patnika. Bilo je to u ovom strašnom času tame, skrivenog lica Njegovog Oca, legija zlih anđela koje su ga okruživale, grijeha svijeta na Njemu, da su s Njegovih blijedih usana istrgnule riječi: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (*Bible Echo and Signs of the Times, January 1, 1887.*)

Tama koja je prekrila zemlju prilikom Njegovog raspeća sakrila je društvo moćnih nebeskih sila, ali zemlja se potresla od stupanja nebeske vreve. Stijenje se rascijepilo; tri sata zemlja je bila obavijena neprolaznom tamom; priroda je sa svojim tamnim haljinama sakrila patnje Sina Božjeg. (*Manuscript Releases 5:353*).

Otac, sa svojim nebeskim anđelima, bio je zatvoren u toj gustoj tami. Bog je bio blizu svog Sina, iako se nije pokazao Njemu ili bilo kom ljudskom biću. Da je jedna zraka Njegove slave i moći prodrla kroz gusti oblak koji ga je obavio, svaki bi gledalac bio istrijebljen. (*Manuscript Releases 12:385*).

Kako je nebo moglo da ćuti? Možemo li se čuditi užasnoj neprirodnoj tami koja je visila nad krstom? Možemo li se čuditi

kamenju koje se kida, grmljavini koja se kotrlja, blještavim munjama, podrhtavanju zemlje ispod gazišta nebeske vojske dok su gledali svog voljenog komandanta kako pati od takvog poniženja? (*The Review and Herald, September 1, 1891.*)

Kada je Hrist povikao: „Svršeno je“, nepali svjetovi su bili sigurni. Za njih je bitka vođena i pobjeda izvojevana. Od sada Sotoni nije bilo mjesta u osjećanjima univerzuma. (*The Review and Herald, March 12, 1901.*)

Sveti anđeli su bili užasnuti da je jedan iz njihovog reda mogao pasti toliko daleko da je sposoban za takvu okrutnost kakva se pokazala prema Sinu Božjem na Golgoti. Svaki osjećaj sažaljenja i simpatije koji su ikada osjećali prema Sotoni u njegovom izgnanstvu ugasio se u njihovim srcima. (*The Signs of the Times, September 23, 1889.*)

Nije ruka sveštenika razdrla od vrha do dna raskošni veo koji je dijelio svetinju od svetinje nad svetinjama. To je bila Božja ruka. Kada je Hrist povikao: „Svršeno je“, Sveti Čuvar, koji je bio nevidljiv gost na Belšazarovoj gozbi, proglasio je jevrejski narod necrkvenom nacijom. Ista ruka koja je iscrtala na zidu likove koji su zabilježili Belšazarovu propast i kraj vavilonskog kraljevstva, razdire zavjesu hrama od vrha do dna. (*The SDA Bible Commentary 5:1109.*)

Oni [jevrejske vođe] su uzeli Njegovo tijelo i položili ga u Josifovu novu grobnicu, i otkotrljali veliki kamen do vrata groba, navodeći kao svoje razloge za to da će Njegovi učenici doći i ukrasti Ga noću. Zli anđeli su likovali oko tog groba, jer su mislili da je Hrist pobijeđen. Tijelo rimskih vojnika bilo je stacionirano da čuva grobnicu, a Jevreji su preduzeli najveće mjere opreza kako bi njihov trijumf bio potpun. Ali nebeski anđeli su čuvali mjesto gdje je spavao njihov voljeni Zapovjednik. (*The Review and Herald, October 9, 1888.*)

Tek nakon Hristove smrti karakter Sotone je bio jasno

otkriven anđelima ili nepalim svetovima. Tada su izvrđavanja i optužbe onoga koji je nekada bio uzvišeni anđeo viđeni u svom pravom svjetlu. (*The Signs of the Times, August 27, 1902.*)

Hristova smrt na krstu osigurala je uništenje onoga koji ima moć smrti, koji je bio začetnik grijeha. Kada Sotona bude uništen, neće biti nikoga da iskušava na zlo; pomirenje se nikada neće morati ponoviti; i neće biti opasnosti od još jedne pobune u Božjem svemiru. Ono što jedino može efikasno suzdržati od grijeha u ovom svijetu tame, spriječiće grijeh na nebu.

Značaj Hristove smrti vidjeće sveci i anđeli. Pali ljudi ne bi mogli imati dom u Božjem rajju bez Jagnjeta zaklanog od postanka svijeta. Anđeli pripisuju čast i slavu Hristu, jer ni oni nisu sigurni osim gledanjem na patnje Sina Božjeg. Zahvaljujući djelotvornosti krsta, anđeli nebeski su zaštićeni od otpadništva. Bez krsta oni ne bi bili sigurniji od zla nego što su bili anđeli prije Sotoninog pada. Anđeosko savršenstvo nije uspjelo na nebu. Ljudsko savršenstvo nije uspjelo u Edenu. Plan spasenja, koji pokazuje pravdu i ljubav Božju, pruža vječnu zaštitu od otpada u nepalim svjetovima. Hristova smrt na krstu na Golgoti naša je jedina nada u ovom svijetu, i to će biti naša tema u budućem svijetu. (*The Signs of the Times, December 30, 1889.*)

Hrist je, u svom životu i svojoj smrti, zauvijek riješio duboko i sveobuhvatno pitanje da li postoji samoodricanje kod Boga i da li je Bog svjetlost i ljubav. Ovo je bilo pitanje koje se pokrenulo na nebesima iznad, što je bio početak Sotoninog otuđenja od Boga. Promjena ili ukidanje zakona Njegove vladavine na nebeskim sudovima zahtijevano je kao dokaz ljubavi prema Bogu. (*The Review and Herald, October 21, 1902.*)

Poglavlje 17—Anđeli od Hristovog uskrsenja do Njegovog vaznesenja

Jutro Hristovog Uskrsenja

Učenici su se odmarali u subotu, tugujući za smrću svog Gospoda, dok je Isus, Kralj slave, ležao u grobu. Kako se bližila noć, vojnici su bili postavljeni da čuvaju Spasiteljevo počivalište, dok su anđeli, nevidljivi, lebdjeli iznad svetog mjesta. (*Early Writings, 181*).

Noć prvog dana u sedmici polako je odmicala. Došao je najmračniji čas, neposredno pred zoru. Hrist je još uvijek bio zarobljenik u svom uskom grobu. Veliki kamen je bio na svom mjestu; rimski pečat je bio neslomljen; rimski stražari su držali stražu. A bilo je i nevidljivih posmatrača. Vojske zlih anđela bile su okupljene oko mjesta. Da je to bilo moguće, princ tame sa svojom otpadničkom vojskom zauvijek bi držao zapečaćenu grobnicu u kojoj je bio Sin Božji. Ali nebeska vojska je opkolila grob. Anđeli koji se ističu snagom čuvali su grobnicu i čekali da dočekaju Princa života. (*The Desire of Ages, 779*).

Dok je još bio mrak, anđeli čuvari su znali da je vrijeme za oslobađanje dragog Božjeg Sina, njihovog voljenog Zapovjednika, skoro došlo. Dok su sa najdubljim emocijama čekali čas Njegovog trijumfa, jedan moćni anđeo je brzo doletio s neba. (*Early Writings, 181*).

Najmoćniji anđeo s neba, koji je držao položaj sa kojeg je Sotona pao, primio je nalog od Oca i zaodjenuo se u nebesku opremu, razagnao je tamu sa svog puta. Lice mu je bilo poput munje, a haljine bijele kao snijeg. (*The SDA Bible Commentary 5:1110*).

Jedan od anđeoske vojske koji je bio svjedok scene Isusovog poniženja i posmatrao Njegovo sveto počivalište, pridružio

se anđelu s neba, i zajedno su sišli do groba. Zemlja se tresla i podrhtavala dok su se približavali, a dogodio se i snažan zemljotres. (*Spiritual Gifts 1:66*).

Lice koje oni [rimski vojnici] gledaju nije lice smrtnog ratnika; to je lice najmoćnijeg iz vojske Gospodnje. Ovaj glasnik je onaj koji ispunjava poziciju sa koje je Sotona pao. On je bio taj koji je na betlehemskim brdima proglasio Hristovo rođenje. Zemlja drhti od njegovog približavanja, vojske tame bježe. (*The Desire of Ages, 779, 780*).

Anđeo je prišao grobu, otkotrljao kamen kao da je oblutak i sjeo na njega. Svjetlost neba je okruživala grob, a cijelo nebo je obasjala slava anđela. (*The SDA Bible Commentary 5:1110*).

Anđeoski zapovjednik uhvatio je veliki kamen koji je zahtijevao mnogo jakih ljudi da ga postave na mjesto, otkotrljao ga i sjeo na njega, dok je njegov pratilac ušao u grob i odmotao zavojce s Isusovog lica i glave.

Tada se čuo moćni anđeo, s glasom koji je izazvao potres zemlje: Isuse, Sine Božji, Otac tvoj zove te! Tada Onaj koji je zaslužio moć da pobijedi smrt i grob iziđe, korakom pobjednika, iz groba, usred podrhtavanja zemlje, bljeska munja i huke gromova. (*The Spirit of Prophecy 3:192*).

Rimskoj straži... bilo je omogućeno da izdrži taj prizor, jer su imali poruku koju su morali ponijeti kao svjedoci uskrsenja Hristovog. (*The SDA Bible Commentary 5:1110*).

Stražare je obuzeo užasan strah. Gdje je sada bila njihova moć da zadrže Isusovo tijelo? Nisu razmišljali o svojoj dužnosti, ili o učenicima koji su Ga ukrali. Bili su zadivljeni i uplašeni, jer je izuzetno sjajna svjetlost anđela sijala svuda unaokolo jače od sunca. Rimski straža je ugledala anđele i pala kao mrtva na zemlju. (*Spiritual Gifts 1:66*).

Sa svečanim strahopoštovanjem anđeoska vojska je posmatrala prizor. I dok je Isus veličanstveno izlazio iz groba, ti

blistavi anđeli su se saginjali do zemlje i klanjali Mu se; zatim Ga pozdravili pjesmama pobjede i trijumfa. (*Spiritual Gifts 1:66, 67*).

Vojnici ... su čuli stanovnike neba kako pjevaju s velikom radošću i trijumfom: Pobjedio si Sotonu i sile tame! Progutao si smrt u pobjedi! „I čuo sam jak glas na nebu kako govori: Sada je nastalo spasenje i moć i kraljevstvo našeg Boga i vlast njegovog Hrista, jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je dan i noć optuživao pred našim Bogom!“ (*The Spirit of Prophecy 3:194*).

Kad se anđeoska vojska vratila na nebo, a svjetlost i slava nestali, [rimski straža] se digla da vidi da li je sigurno za njih da pogledaju okolo. Bili su ispunjeni čuđenjem kada su vidjeli da je veliki kamen odvaljen sa vrata groba i da je Isus uskrsnuo. (*Spiritual Gifts 1:68*).

Sotona sada nije trijumfovao. Njegovi anđeli su pobjegli pred jarkom, prodornom svjetlošću nebeskih anđela. Ogorčeno su se žalili svom kralju da im je plijen nasilno oduzet i da je Onaj koga su toliko mrzeli uskrsnuo iz mrtvih. (*Spiritual Gifts 1:67*).

Odmah po Hristovom Uskrsenju

Neko vrijeme Sotona je djelovao tužno i pokazivao je uznemirenost. Održao je vijeće sa svojim anđelima kako bi razmotrili u čemu bi se trebali uključiti kako bi radili protiv Božje vlasti. Reče Sotona: Morate požuriti prvosveštenicima i starješinama. Uspjeli smo ih prevariti i zasljepiti im oči, i otvrdnuti njihova srca protiv Isusa. Natjerali smo ih da povjeruju da je On varalica. Taj rimski stražar će prenijeti mrsku vijest da je Hrist uskrsnuo. Naveli smo sveštenike i starješine da mrze Isusa i da Ga ubiju. Sada pred njima stavite jasno da će, budući da su bili Njegove ubice, ako se sazna da je Isus uskrsnuo, narod ih kamenovati do smrti, jer su ubili nedužnog čovjeka. (*Spiritual Gifts 1:67, 68*).

Oni [rimski stražari] su se okrenuli od groba, zapanjeni

onim što su vidjeli i čuli, i sa svom žurbom krenuli prema gradu, govoreći onima kojima su se susreli o čudesnim prizorima kojima su svjedočili. U međuvremenu je poslat glasnik sveštenicima i poglavarima, koji im najavljuje: Hrist koga ste raspeli uskrse iz mrtvih!

Odmah je poslat sluga sa privatnom porukom da pozove rimsku stražu u palatu prvosveštenika. Tamo su pomno ispiti-vani; dali su potpunu izjavu onoga čemu su svjedočili na grobu: da je strašni glasnik došao s neba s licem poput munje koja bljeska, i sa odjećom bijelom kao snijeg; da se zemlja teturala i tresla, a oni su bili nemoćni; da je anđeo uhvatio ogroman kamen na vratima groba i otkotrljao ga kao da je kamenčić; da se iz groba pojavio oblik velike slave; da je hor glasova ispunio nebo i zemlju glasnim pjesmama pobjede i radosti; da su, kada je svjetlost nestala, a muzika prestala, oporavili svoju snagu, našli grob prazan, a Isusovog tijela nigdje nije bilo. (*Redemption: Or the Resurrection of Christ; and His Ascension, section 6, 14, 15*).

Oni [rimaska straža] pohitaše prvosveštenicima i starješinama sa divnom pričom o onome što su vidjeli; i dok su te ubice slušale čudesni izvještaj, bledilo je bilo na svakom licu. Užas ih je obuzeo zbog onoga što su uradili. Tada su shvatili da su izgubljeni ako je izvještaj bio tačan. Neko vrijeme su bili zapanjeni, i čuteći su gledali jedan u drugog, ne znajući šta da urade ili kažu. Smješteni su tamo gdje nisu mogli vjerovati osim ako to nije na njihovu vlastitu osudu.

Otišli su sami da se posavjetuju šta treba da se radi. Odlučili su da, ako bi se pronijelo da je Isus uskrsnuo, i da bi vijest o takvoj zadivljujućoj slavi, zbog koje je straža pala kao mrtva, došla do ljudi, oni bi se sigurno razbjesnili i pobili bi ih. Odlučili su unajmiti vojnike da stvar zadrže u tajnosti. Ponudili su im mnogo novca govoreći: Recite, Njegovi učenici su došli noću i ukrali ga dok smo mi spavali. A kada je straža upitala šta treba

da se radi s njima jer spavaju na njihovoj službi, sveštenik i starijše su rekli da će nagovoriti guvernera i spasiti ih. (*Spiritual Gifts 1:68*).

Žene dolaze na grob

Žene koje su stajale kraj Hristovog krsta čekale su i gledale da prođu sati subote. Prvog dana u sedmici, vrlo rano, krenule su ka grobu, ponijevši sa sobom dragocjene začine da pomazu Spasiteljevo tijelo...

Ne znajući šta se čak tada dešavalo, prišle su vrtu, govoreći u hod: „Ko će nam odvaliti kamen sa vrata groba?“ Znale su da kamen ne mogu ukloniti, ali su nastavile svojim putem. I gle, nebesa su odjednom zasjala od slave koja nije došla od izlazećeg sunca. Zemlja je zadrhtala. Vidjele su da je veliki kamen odva-ljen. Grob je bio prazan.

Nisu sve žene došle do groba iz istog pravca. Marija Magdalena je prva stigla do tog mjesta; i kada je vidjela da je kamen uklonjen, požurila je da kaže učenicima. U međuvremenu su prišle druge žene. Svjetlost je sijala oko groba, ali Isusovo tijelo nije bilo tamo. Dok su se zadržavale oko mjesta, odjednom su vidjele da nisu same. Pored groba je sjedio mladić obučen u sjajnu odjeću. To je bio anđeo koji je otkotrljao kamen. On je uzeo na sebe ljudski oblik da ne bi uplašio ove Isusove prijatelje. Pa ipak, oko njega je još uvijek sijala svjetlost nebeske slave. (*The Desire of Ages, 788, 789*).

Žene su se silno uplašile i pognule su lica do zemlje; jer je pogled na nebesko biće bio više nego što su mogle izdržati. Anđeo je bio primoran da krije svoju slavu još više prije nego što je mogao razgovarati s njima. (*The Youth's Instructor, July 21, 1898*.)

„Ne bojte se“, rekao je; „Jer znam da tražite Isusa, koji je bio raspet. On nije ovdje: jer je uskrsnuo, kao što je rekao.

Dođite, vidite mjesto gdje je Gospod ležao. I idite brzo i recite Njegovim učenicima da je uskrsnuo iz mrtvih.“

Opet gledaju u grobnicu i opet čuju divne vijesti. Tu je još jedan anđeo u ljudskom obliku, i on kaže: „Zašto tražite živog među mrtvima? On nije ovdje, nego je uskrsnuo: sjetite se kako vam je govorio kada je još bio u Galileji, govoreći: Sin čovječji treba biti predat u ruke grešnih ljudi, i biti razapet, i treći dan uskrsnuti.“

On je uskrsnuo, uskrsnuo je! Žene ponavljaju riječi iznova i iznova. (*The Desire of Ages*, 789).

Hristovo vaznesenje svome Ocu

„Idite svojim putem“, rekli su anđeli ženama, „kažite Njegovim učenicima i Petru da ide prije vas u Galileju: tamo ćete ga vidjeti, kao što vam je rekao.“ Ovi anđeli su bili sa Hristom kao anđeli čuvari tokom njegovog života na zemlji. Bili su svjedoci Njegovog suđenja i raspeća. Čuli su Njegove riječi Njegovim učenicima. (*The Desire of Ages*, 793).

Žene su brzo otišle od groba „sa strahom i velikom radošću; i potrčale da Njegovim učenicima prenesu riječ.“

Marija nije čula dobre vijesti. Otišla je Petru i Jovanu sa žalosnom porukom: „Uzeli su Gospoda iz groba, a ne znamo gdje su ga položili.“

Učenici su požurili do groba i našli ga kako je Marija rekla. Vidjeli su pokrov i ubrus, ali svoga Gospodara nisu našli...

Marija je pratila Jovana i Petra do groba; kada su se vratili u Jerusolim, ona je ostala. Dok je gledala u praznu grobnicu, tuga joj je ispunila srce. Gledajući unutra, vidjela je dva anđela; jedan kraj glave, a drugi u podnožju gdje je Isus ležao. „Ženo, zašto plačeš?“ pitali su je. „Zato što su uzeli mog Gospoda“, odgovorila je, „i ne znam gdje su Ga položili.“

Zatim se okrenula, čak i od anđela, misleći da mora pronaći

nekoga ko bi joj mogao reći šta je učinjeno sa Isusovim tijelom. Drugi glas joj se obratio: „Ženo, zašto plačeš? koga tražiš?“ Svojim suzama zamagljenim očima, Marija je vidjela oblik čovjeka, i pomislivši da je to baštovan, rekla je: „Gospodine, ako si Ga odavde ponio, reci mi gdje si Ga položio, pa ću ga uzeti.“ ...

Ali sada joj je Isus svojim poznatim glasom rekao: „Marija.“ Sada je znala da joj se ne obraća stranac, i okrenuvši se pred sobom ugleda živog Hrista. U svojoj radosti zaboravila je da je bio razapet. Poskočivši prema Njemu, kao da bi objumila Njegove noge, rekla je: „Raboni.“ Ali Hrist je podigao ruku govoreći: Ne zadržavaj me; „jer ja još nisam uzašao svome Ocu.“...

Isus je odbio da primi poštovanje svog naroda sve dok nije stekao sigurnost da je Njegovu žrtvu prihvatio Otac. Popeo se na nebeske dvorove, i od samog Boga je čuo uvjeravanje da je Njegovo pomirenje za grijeha ljudi bilo dovoljno, da bi kroz Njegovu krv svi mogli steći vječni život...

Nakon što je uzašao Ocu, Isus se pojavio ostalim ženama, govoreći. „Zdravo svima. I one su došle i držale Ga za noge, i obožavale Ga. Tada im Isus reče: Ne bojte se; idite i recite mojoj braći da idu u Galileju i tamo će me vidjeti.“ (*The Desire of Ages*, 789, 790, 793).

Ostala pojavljivanja nakon uskrsenja

Kasno popodne na dan uskrsenja, dvojica učenika su bila na putu za Emaus, gradić dvanaest kilometara udaljen od Jerusalema. Čuli su jutarnje vijesti u vezi sa iznošenjem Hristovog tijela iz groba, kao i izvještaj o ženama koje su vidjele anđele i srele Isusa. Sada su se vraćali svojim kućama....

Nisu daleko odmakli na svom putovanju kada im se pridružio stranac, ali su bili toliko zaokupljeni svojom tugom i razočaranjem da Ga nisu izbliza posmotrili. Nastavili su razgovor, izražavajući misli svojih srca... Dok su pričali o događajima koji su

se dogodili, Isus je čeznuo da ih utješi... Ali prvo im mora dati lekcije koje nikada neće zaboraviti.... Počevši od Mojsija, Hrist je u svim pismima izložio stvari koje se tiču Njega. Rezonujući iz proročanstva, Hrist je svojim učenicima dao ispravnu ideju o tome šta je On morao biti u ljudskosti...

Tokom putovanja sunce je zašlo. Kad su učenici htjeli da uđu u svoj dom, izgledalo je kao će stranac nastaviti svoje putovanje. Ali učenici su osjetili da su privučeni Njemu.... „Ostani s nama“, rekli su. Činilo se da nije prihvatio poziv, ali oni su ga pritislili, podstičući: „Veče je, a dan je već prošao.“ Hrist je popustio ovoj molbi i „ušao da ostane s njima“. ...

Uskoro je pripremljen jednostavni večernji obrok. Postavlja se ispred gosta, koji je zauzeo svoje mjesto na čelu stola. Sada On pruža svoje ruke da blagoslovi hranu. Učenici se vraćaju začuđeno. Njihov saputnik širi ruke na potpuno isti način kao što je to činio njihov Učitelj. Oni ponovo gledaju, i gle, vide u Njegovim rukama otisak klinova. Obojica odjednom uzvikuju: To je Gospod Isus! On je uskrsnuo iz mrtvih!

Ustaju da se bace pred Njegove noge i obožavaju Ga, ali On je nestao iz njihovog vidokruga. Uz ovu sjajnu vijest koju treba prenijeti, oni ne mogu sjediti i razgovarati. Ostavljaju svoj obrok nekušanim i puni radosti odmah ponovo kreću istim putem kojim su došli, žureći da saopšte vijest učenicima u gradu. (*The Desire of Ages, 795-801*).

Kada su stigli u Jerusalem, dva učenika ulaze na istočnu kapiju, koja je otvorena noću za svečane prilike. Odlaze u gornju odaju u kojoj je Isus proveo sate poslednje večeri prije svoje smrti... Nalaze vrata odaje sigurno zatvorena. Kucaju za prijem, ali odgovor ne dolazi. Sve je mirno. Zatim daju svoja imena. Vrata su pažljivo otključana, oni ulaze, a drugi, nevidljiv, ulazi s njima. Zatim se vrata ponovo zaključavaju, da ne bi ušli uhode.

Putnici nalaze sve u iznenađenom uzbuđenju. Glasovi onih

u prostoriji izbijaju u zahvalu i hvalu, govoreći: „Gospod je zaista uskrsnuo i javi se Simonu.“ Tada dva putnika pričaju čudesnu priču o tome kako im se Isus ukazao. Upravo su završili, kada gle, druga Osoba stoji pred njima... Tada čuju glas koji nije ništa drugo do glas njihovog Učitelja....

„A oni su, uplašeni i puni straha, pomislili da vide duha. Zato im je rekao: ‘Zašto ste se prepali? Zašto se sumnje javljaju u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge. To sam ja. Opipajte me i vidjećete, jer duh nema meso i kosti kao što vidite da ja imam.’ Kad je to rekao, pokazao im je ruke i noge.“ (*The Desire of Ages*, 802, 803).

Isus je odredio da se sastane sa svojim učenicima u Galileji; i ubrzo nakon što je pashalna sedmica završila, oni su uputili svoje korake tamo... Sedam učenika je bilo u društvu. Bili su obučeni u skromnu odoru ribara... Cijele noći su se mučili, bez uspjeha.... Sve vrijeme usamljeni posmatrač na obali pratio ih je svojim okom, dok je On sam bio nevidljiv. Najzad je osvanulo jutro... i učenici su ugledali stranca kako stoji na plaži. Jovan je prepoznao stranca i uzviknuo Petru: „To je Gospod.“ (*The Desire of Ages*, 809, 810).

Na skupu na gori u Galileji okupili su se svi vjernici koji su se mogli sazvati. U određeno vrijeme, oko pet stotina vjernika bilo je okupljeno u grupe na padini planine, željni da nauče sve što se moglo naučiti od onih koji su vidjeli Hrista od Njegovog uskrsenja. Odjednom je Isus stao među njih. Niko nije mogao reći odakle i kako je došao. Sada je On izjavio da mu je data „sva vlast“. Njegove su riječi odvele umove Njegovih slušalaca iznad zemaljskih i vremenskih stvari do nebeskih i vječnih. (*The Desire of Ages*, 818, 819).

Četrdeset dana Hrist je ostao na zemlji, pripremajući učenike za djelo pred njima i objašnjavajući ono što do sada nisu mogli da shvate. Govorio je o proročanstvima o Njegovom

dolasku, Njegovom odbacivanju od strane Jevreja i Njegovoj smrti, pokazujući da su se ispunile sve specifikacije ovih proročanstava. Rekao im je da na ovo ispunjenje proročanstva gledaju kao na garanciju sile koja će ih pratiti u njihovom budućem radu. (*The Acts of the Apostles, 26*).

Poslednje Hristovo pojavljivanje na Njegovom Uznesenju

Došlo je vrijeme da se Hrist uzađe na prijesto svog Oca.... Kao mjesto svog uznesenja, Isus je izabrao mjesto koje je tako često posvećeno Njegovim prisustvom... Maslinsku goru...

Sada je sa jedanaest učenika Isus krenuo prema gori. Dok su prolazili kroz kapiju Jerusalima, mnoge začuđene oči su gledale u malo društvo, predvođeno Onim koga su nekoliko nedjelja ranije pred poglavarima osudili i razapeli. Stigavši na Maslinsku goru, Isus je vodio put preko vrha, u okolinu Betanije. Ovdje je zastao, a učenici su se okupili oko Njega. Činilo se da su snopovi svjetlosti zračili iz Njegovog lica dok ih je s ljubavlju gledao... S rukama ispruženim u blagoslovu, i kao uvjerenje o Njegovoj zaštitničkoj brizi, On se polako uzdigao između njih, povučen prema nebu snagom jačom od bilo koje druge zemaljske privlačnosti. Dok je išao prema gore, učenici sa strahopoštovanjem pogledali su napregnutim očima u potrazi za poslednjim odrazom svog Gospoda koji se uspinjao. (*The Desire of Ages, 829-831*).

Kada je Isus uzašao s Maslinske gore, ne samo da je bio na vidiku nekolicine učenika, već su ga mnogi gledali. Postojalo je mnoštvo anđela, hiljade i hiljade koji su gledali Sina Božjeg kako uzlazi na visinu. (*The Ellen G. White 1888 Materials, 127.2*).

Dok su učenici još gledali prema gore, obraćali su im se glasovi koji su zvučali kao najbogatija muzika. Okrenuše se i ugledaše dva anđela u liku ljudi, koji im se obratiše govoreći: „Ljudi

Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus, koji je od vas uzet na nebo, doći će na isti način kao što ste ga vidjeli da odlazi na nebo.“

Ovi anđeli su bili iz društva koje je čekalo u sjajnom oblaku da isprati Isusa do Njegovog nebeskog doma. Najuzvišeniji u mnoštvu anđela, bili su ona dvojica koji su došli do groba prilikom Hristovog uskrsenja, i bili su s Njim tokom cijelog Njegovog života na zemlji. (*The Desire of Ages*, 831, 832).

Hrist je uznesen na nebo u oblaku sastavljenom od živih anđela. (*Manuscript Releases 17:2*).

Kad su ga anđelska kola primila, Njegove riječi su došle do njih [učenika]: „Evo, ja sam s vama u sve dane do kraja.“ (*The Acts of the Apostles*, 65).

Hiljade i hiljade anđela pratilo je Hrista u časti do Božjeg grada, pjevajući: „Podignite svoja zaglavlja, kapije; i neka se podignu, vrata vječna! Kralj slave će ući.“ Anđeoski stražari na kapiji su uzviknuli: „Ko je taj Kralj slave?“ (*The Review and Herald*, July 29, 1890.)

Dok se On [Hristos] približavao Božjem Gradu ... [] glasovi [hiljada anđela] su se podigli i najviši anđeli su pjevali: „Podignite svoja zaglavlja, o kapije; i podignite se, vrata vječna; i ući će Kralj slave.“

Ponovo se oglašava izazov: „Ko je taj Kralj slave?“ a anđeli u pratnji odgovaraju: „Gospod nad vojskama, On je Kralj slave,“ i nebeski voz prolazi kroz kapije. (*The Review and Herald*, July 29, 1890.)

Kada se Hrist uzašao na visinu i poveo mnoštvo zarobljenika, u pratnji nebeske vojske, i primljen kroz gradska vrata,... On je posjedovao isti uzvišeni stas koji je imao prije nego što je došao na svijet da umre za čovjeka. (*Spiritual Gifts 4a:119*).

Hrist je ispraćen u Očevu prisutnost

Tu je tron, a oko njega duga obećanja. Tu su serafimi i heruvimi. Anđeli kruže oko Njega, a Hrist im odmahuje. On ulazi u prisustvo Svoga Oca. On ukazuje na Njegov trijumf... one koji su uskrsnuti s Njim, predstavnici zarobljenih mrtvih koji će izaći iz svojih grobova kada zatrubi truba. On se približava Ocu; i... kaže: Oče, gotovo je. Ja sam izvršio tvoju volju, o moj Bože. Završio sam djelo otkupljenja. Ako je tvoja pravda zadovoljena, „Hoću da i oni, koje si mi dao, budu sa mnom gdje sam ja.“ (*The Youth's Instructor, August 11, 1898.*)

Ruke Očeve okružuju Sina i čuje se Njegov glas koji govori: „Neka mu se poklone svi anđeli.“ (*Selected Messages 1:306*).

Anđeosko mnoštvo... klanja se pred Njim, govoreći: „Dostojno je, dostojno Jagnje koje je zaklano i ponovo živi, trijumfalni pobjednik.“ (*The Signs of the Times, June 17, 1889.*)

Kada je Hrist prošao kroz nebeska vrata, ustoličen je usred obožavanja anđela. Čim je ova ceremonija završena, Duh sveti je sišao na učenike u bogatim strujama, i Hrist je zaista bio proslavljen, čak i sa slavom koju je imao kod Oca oduvijek. Pentekostno izlivanje bilo je nebeska poruka da je Otkupiteljeva inauguraciona obavljena. Prema svom obećanju, poslao je Svetog Duha sa neba svojim sledbenicima, u znak da je, kao Sveštenik i Kralj, primio svu vlast na nebu i na zemlji, i da je bio Pomazanič nad svojim narodom. (*The Acts of the Apostles, 38*).

Poglavlje 18—Anđeli od Pedesetnice do posljednjih dana

Anđeli štite vitalne istine

Vidjela sam da su Božji anđeli dobili zadatak da s posebnom pažnjom čuvaju svete, važne istine koje su kroz svaku generaciju trebale služiti kao sidro Hristovim učenicima. Duh sveti je posebno počivao na apostolima, koji su bili svjedoci Gospodnjeg raspeća, uskrsenja i uznesenja – važnih istina koje su trebale biti nada Izraela. Svi su trebali gledati u Spasitelja svijeta kao svoju jedinu nadu, ići putem koji je On otvorio žrtvom svog vlastitog života, te držati Božji zakon i živjeti. Vidjela sam Isusovu mudrost i dobrotu u davanju sile učenicima da nastave isto djelo zbog kojeg su Ga Jevreji mrzeli i ubili. U Njegovo ime oni su imali moć nad djelima Sotone. Oreol svjetla i slave usredsređen na vrijeme Isusove smrti i uskrsenja, ovjekovječuje svetu istinu da je On bio Spasitelj svijeta. (*Early Writings, 196, 197*).

Petar i Jovan izbavljeni iz zatvora

Ubrzo nakon silaska Svetoga Duha, i odmah nakon perioda usrdne molitve, Petar i Jovan, idući u hram na bogoslužje, ugledaše ojađenog i siromašnog bogalja... Učenici su ga posmatrali sa sažaljenjem. „A Petar, prikovavši oči na njega s Jovanom, reče: Pogledaj nas.“ „Srebra i zlata nemam; ali ono što imam dajem ti. U ime Isusa Hrista iz Nazareta ustani i hodaj.“ (*The Spirit of Prophecy 3:275, 276*).

Pošto su sadukeji, koji nisu vjerovali u uskrsenje, čuli apostole kako izjavljuju da je Hrist uskrsnuo iz mrtvih, razbjesnili su se, shvativši da ako bi apostolima bilo dopušteno da propovijedaju uskrslog Spasitelja i da čine čuda u Njegovo ime, doktrinu da neće biti uskrsenja svi bi odbacili, a sekta sadukeja uskoro je

ugašena. (*The Acts of the Apostles, 78*).

Neki od službenika hrama i kapetan hrama bili su sadukeji. Kapetan je, uz pomoć brojnih sadukeja, uhapsio dvojicu apostola i strpao ih u zatvor, jer je te noći bilo prekasno da se njihovi slučajevi ispituju. (*The Spirit of Prophecy 3:278*).

Sotona je trijumfovao, a zli anđeli likovali; ali su anđeli Božji bili poslani i otvorili zatvorska vrata, i, protivno zapovijesti prvosveštenika i starješina, naložili im da uđu u hram i izgovore sve riječi ovog života. (*Spiritual Gifts 1:83, 84*).

U međuvremenu, prvosveštenik i oni s njim „sazvali su vijeće i sav senat sinova Izraelovih“. Sveštenici i poglavari odlučili su da na učenike prislone optužbu za pobunu, da ih optuže za ubistvo Ananije i Sapphira, i za zavjeru da se sveštenici liše njihove vlasti.

Kada su poslali po zatvorenike da ih dovedu pred njih, veoma ih je začudila povratna vijest, da su zatvorska vrata bila sigurno zaključana i da je stražar postavljen ispred njih, ali da zatvorenika nigdje nije bilo.

Ubrzo je stigao zadivljujući izvještaj: „Evo ljudi koje ste stavili u tamnicu stoje u hramu i poučavaju narod. Tada ode kapetan sa službenicima i dovede ih bez nasilja, jer su se bojali naroda da ih ne kamenuju.“

Dok su [Petar i Jovan] po drugi put stajali pred ljudima koji su izgledali spremni na njihovo uništenje, u njihovim riječima ili stavu nije se mogao uočiti strah ili oklijevanje. I kada je prvosveštenik rekao: „Nismo li vam strogo zapovjedili da ne poučavate u ovo ime? I gle, vi ste ispunili Jerusolim svojom naukom i namjeravate da nanesete krv ovog čovjeka na nas,“ Petar je odgovorio: „Trebalo da se više pokoravamo Bogu nego ljudima.“ Anđeo s neba ih je izbavio iz zatvora i naložio im da poučavaju u hramu. (*The Acts of the Apostles, 78-82*).

Tada su se te ubice razbjesnile. Poželjeli su da ponovo zaliju

svoje ruke krvlju ubijajući apostole. Planirali su kako da to urade, kada je anđeo od Boga poslan Gamalielu da pokrene njegovo srce da savjetuje glavne sveštenike i poglavare. Gamaliel je rekao: Uzdržite se od ovih ljudi i ostavite ih na miru; jer ako je ovaj savjet ili ovo djelo od ljudi, neće biti ništa; ali ako je od Boga, ne možete ga srušiti; da se ne nađete čak i da se borite protiv Boga.

Zli anđeli su pokretali sveštenike i starješine da ubiju apostole; ali Bog je poslao svog anđela da to spriječi, podižući glas u korist učenika u njihovim vlastitim redovima. (*Spiritual Gifts 1:85*).

Filip i etiopski evnuh

Nebeski anđeli posmatraju one koji traže prosvjetljenje. Oni sarađuju sa onima koji pokušavaju da pridobiju duše za Hrista. Anđeli služe onima koji će biti naslednici spasenja. To je prikazano u iskustvu Filipa i Etiopljanina. (*The Bible Echo, December 10, 1900.*)

Ovaj Etiopljanin je bio čovjek dobrog statusa i velikog uticaja. Bog je vidio da će, kada se obrati, drugima dati svjetlo koje je primio i da će izvršiti snažan uticaj u korist jevanđelja. Anđeli Božji su pratili ovog tragača za svjetlošću, i on je bio privučen Spasitelju. Službom Svetog Duha Gospod ga je doveo u dodir s onim ko će ga odvesti ka svjetlosti. (*Conflict and Courage, 332*).

Kada je Bog ukazao Filipu na njegovo djelo, ... on je naučio da je svaka duša dragocjena u Božjim očima i da će anđeli donijeti određenom oruđu svjetlo za one kojima je to potrebno. Nebeski anđeli ne preuzimaju posao propovijedanja jevanđelja. Kroz službu anđela Bog šalje svjetlost svom narodu, a kroz svoj narod ovo svjetlo treba dati svijetu. (*The Bible Echo, December 10, 1900.*)

Pavlovo obraćenje

Dok je Saul putovao u Damask, s pismima koja su ga ovladala da povede muškarce ili žene koji su propovijedali Isusa i dovede ih vezane u Jerusalem, zli anđeli su likovali oko njega. Ali odjednom je oko njega obasjala svjetlost sa neba, što je natjeralo zle anđele da pobjegnu. (*Early Writings, 200*).

U zapisu o Saulovom obraćenju data su nam važna načela koja uvijek trebamo imati na umu. Saul je doveden direktno u Hristovo prisustvo. Zaustavio ga je na njegovom putu i osudio za grijeh; ali kada je Saul upitao: „Šta želiš da uradim?“ Spasitelj je ovog Jevrejina doveo u vezu sa Njegovom crkvom, da bi tamo stekao znanje o Božjoj volji u vezi s njim...

Dok je Saul u samoći u Judinoj kući nastavio u molitvi i moljenju, Gospod se pojavio u viziji „jednom učeniku u Damasku, po imenu Ananija“, govoreći mu da se Saul iz Tarsa moli i da mu je potrebna pomoć. „Ustani i idi u ulicu koja se zove Prava“, rekao je nebeski glasnik, „i raspitaj se u Judinoj kući za onog koji se zove Saul, iz Tarsa, jer, gle, on se moli...”

Ananija je jedva mogao povjerovati u riječi anđela; jer su se izvještaji o Saulovom gorkom progonu svetaca u Jerusalemu proširili nadaleko...

Poslušan uputama anđela, Ananija je potražio čovjeka koji je nedavno disao prijetnjom protiv svih koji su vjerovali u ime Isusovo; i stavivši ruke na glavu pokajnika, rekao je: „Brate Saule, Gospod, onaj Isus, koji ti se ukazao na putu kojim si došao, poslao me je da progledaš i da se napuniš sa Svetim Duhom.

I odmah mu pade s očiju kao ljuska, i on odmah progleda, i ustade, i krsti se.“ (*The Acts of the Apostles, 120-122*).

Pavle napušta Damask

Dok je Pavle propovijedao Hrista u Damasku, svi koji su ga čuli bili su zadivljeni. Opozicija je postala toliko žestoka da

Pavlu nije bilo dozvoljeno da nastavi svoj rad u Damasku. Glasnik s neba ga je pozvao da ode na neko vrijeme; i „otišao je u Arabiju“ (Galatima 1:17), gdje je našao sigurno sklonište.

Ovdje, u samoći pustinje, Pavle je imao dovoljno prilika za tiho proučavanje i razmišljanje... Isus je razgovarao s njim i utvrdio ga u vjeri, darujući mu bogatu mjeru mudrosti i blagodati. (*The Acts of the Apostles, 124-126*).

Pavlov trud u Antiohiji, u saradnji s Barnabom, ojačao ga je u uvjerenju da ga je Gospod pozvao da izvrši poseban posao za svijet neznabožaca. U vrijeme Pavlovog obraćenja, Gospod je objavio da će on postati sluga neznabošcima, „da im otvoriš oči, da ih obratiš od tame k svjetlosti i od Sotonine vlasti k Bogu, kako bi primili oprostjenje grijeha i nasljedstvo među onima koji su posvećeni vjerom koja je u meni.“ Djela 26:18. Anđeo koji se ukazao Ananiji, rekao je za Pavla: „On mi je izabrano oruđe da nosi moje ime neznabošcima, a i kraljevima i Izraelovim sinovima.“ Djela 9:15. I samog Pavla, kasnije u svom hrišćanskom iskustvu, dok se molio u hramu u Jerusalimu, posjetio je anđeo s neba, koji mu je rekao: „Idi, jer ću te poslati daleko odatavde među neznabošce.“ Djela 22:21. (*The Acts of the Apostles, 159*).

Kornelije i Petar

Isti Sveti Čuvar koji je rekao za Abrama: „Ja ga poznajem“, poznao je i Kornelija i poslao mu poruku direktno s neba. (*The Acts of the Apostles, 133*).

Anđeo se ukazao Korneliju dok je bio na molitvi. Pošto je stotnik čuo da mu se obraća po imenu, uplašio se, ali je znao da je glasnik došao od Boga, pa je rekao: „Šta je, Gospode?“ (*The Acts of the Apostles, 133*).

„Pošaljite ljude po jednog Simona, koji se naziva Petar, koji živi sa jednim Simonom kožarom. I rekao mu je upravo mjesto

gdje je živio Simon kožar. Tada je anđeo Gospodnji otišao do Petra i pripremio njegov um za prijem ljudi. (*The Ellen G. White 1888 Materials, 1746*).

Kornelije je rado poslušao viziju. Kada je anđeo otišao, pozvao je „dvojicu svojih kućnih slugu i jednog pobožnog vojnika od onih koji su ga neprestano čekali; i kada im je sve to objavio, poslao ih je u Jopu.“ ... Anđeo nije dobio nalog da ispriča Korneliju priču o krstu. Čovjek podložan ljudskim slabostima i iskušanjima, čak i kao stotnik, trebao mu je reći o raspetom i uskrslom Spasitelju. U svojoj mudrosti Gospod dovodi one koji traže istinu u kontakt sa bliskim bićima koja znaju istinu. (*The Review and Herald, April 6, 1911.*)

Odmah nakon razgovora s Kornelijem, anđeo je otišao do Petra, koji se u to vrijeme molio na krovu svoje kuće u Jopi. (*The Review and Herald, April 13, 1911.*)

Petar je sa ustezanjem na svakom koraku preuzimao dužnost koja mu je bila naložena po božanskoj zapovijesti. Kada priča o svom iskustvu, on ne brani svoju akciju na opštim principima, već kao izuzetak, učinjen zbog božanskog otkrivenja. I rezultat je za njega bio iznenađenje. Kada mu je Kornelije ispričao svoje iskustvo i riječi anđela koji mu se ukazao u viziji, Petar je rekao: „Sad zaista shvatam da Bog nije pristrasan, nego iz svakog naroda prihvata onog ko ga se boji i čini što je pravedno.“ (*Manuscript Releases 6:328, 329*).

Petar izbavljen iz zatvora

Dan Petrovog pogubljenja konačno je određen; ali ipak su se molitve vjernika uzdizale na nebo. I dok su sve njihove energije i simpatije bile prizivane u gorljivim pozivima, anđeli Božji čuvali su zatočenog apostola. Petar je bio stavljen između dva vojnika i bio je vezan sa dva lanca, pri čemu je svaki lanac bio pričvršćen za zglobov jednog od njegovih stražara. Stoga se nije

mogao kretati bez njihovog znanja. Vrata zatvora su bila dobro pričvršćena, a ispred njih je postavljen jak stražar. Tako su bile odsječene sve šanse za spašavanje ili bijeg, ljudskim sredstvima. (*Redemption: or the Ministry of Peter and the Conversion of Saul, 70*).

Petar je bio u zatvoru, očekujući da će ga sutradan izvesti na smrt; spavao je noću „između dva vojnika, vezan sa dva lanca: a čuvari pred vratima čuvali su zatvor. I gle, anđeo Gospodnji dođe na njega, i svjetlost zasija u tamnici; i udari Petra po boku, i podiže ga govoreći: Ustani brzo! I lanci su mu otpali s ruku.“

Petar, koji se iznenada probudio, bio je zadivljen sjajem koji je preplavio njegovu tamnicu, i nebeskom ljepotom nebeskog glasnika. Nije razumio taj prizor, ali je znao da je slobodan i da bi u svojoj zbunjenosti i radosti izašao iz zatvora nezaštićen od hladnog noćnog vazduha. Anđeo Božji je, bilježivši sve okolnosti, s nježnom brigom za apostolove potrebe rekao: „Opaši se i veži svoje sandale.“

Petar je mehanički poslušao; ali je bio toliko opčinjen otkrivenjem nebeske slave da nije pomislio da uzme svoj ogrtač. Tada mu anđeo reče: „Ogrni svoj ogrtač i pođi za mnom. On je izašao i pošao za njim, ali nije znao da je ono što je anđeo činio stvarnost, nego je mislio da ima viziju. Prošavši prvu i drugu stražu, došli su do gvozdениh vrata koja vode u grad. Ona su im se sama otvorila pa su izašli i prošli jednu ulicu, a onda je anđeo odjednom otišao od njega.“ (*Testimonies for the Church 5:748*).

Nijedna riječ se ne izgovara; nema zvuka koraka. Anđeo klizi naprijed, okružen svjetlošću blistavog sjaja, a Petar, zbunjeno, i dalje vjerujući da je u snu, slijedi svog oslobodioca. Tako prolaze kroz jednu ulicu, a onda, pošto je misija anđela obavljena, on iznenada nestaje.

Nebesko svjetlo je nestalo, a Petar se osjećao u dubokoj

tami; ali kako su mu se oči navikavale na tamu, činilo se da se ona postepeno smanjivala i našao se sam u tihoj ulici, dok mu je hladan noćni vazduh duvao na čelo. Sada je shvatio da je slobodan, u poznatom dijelu grada; prepoznao je to mjesto kao mjesto koje je često posjećivao, i očekivao je da će sutra proći posljednji put...

Apostol je odmah krenuo do kuće u kojoj su se okupila njegova braća i gdje su se u tom trenutku usrdno molili za njega. „Kad je pokucao na ulazna vrata, sluškinja po imenu Roda došla je da čuje ko je na vratima. Ona je prepoznala Petrov glas, i od radosti nije otvorila vrata, nego je otrčala unutra i javila da Petar stoji pred vratima. A oni su joj rekli: ‘Ti si poludjela.’ Ali ona je uporno tvrdila da je on pred vratima. Na to su rekli: ‘To je njegov anđeo.’“ (*The Acts of the Apostles, 147, 148*).

Isti anđeo koji je napustio kraljevske dvorove na nebu da izbavi Petra od moći njegovog progonitelja, bio je glasnik gnjeva i presude Irodu. Anđeo je udario Petra da ga probudi iz sna; ali je drugačijim udarom udario zlog kralja, nanijevši mu smrtnu bolest. (*The Spirit of Prophecy 3:344*).

Kamenovanje Stefana

Dok je on [Stefan] nepokolebljivo gledao u nebo, data mu je vizija Božje slave, a anđeli su lebdjeli oko njega. Povikao je: Gle, vidim nebesa otvorena i Sina Čovječjeg kako stoji s desne strane Bogu. (*Spiritual Gifts 1:89*).

Andeli tokom Pavlove službe

U Efesu je izrastao opsežan i profitabilan posao od proizvodnje i prodaje malih svetišta i slika, po uzoru na hram i lik Dijane. Oni koji su zainteresovani za ovu industriju otkrili su da im se dobici smanjuju, i svi su ujedinjeni u pripisivanju neželjene promjene Pavlovom radu...

„Cijeli grad je bio ispunjen konfuzijom.“ Tragalo se za Pavlom, ali apostol nije pronađen. Njegova braća, primivši nagovještaj opasnosti, požurila su ga da napusti mjesto. Anđeli Božji su bili poslani da čuvaju apostola; njegovo vrijeme da umre mučeničkom smrću još nije došlo. (*The Acts of the Apostles*, 292, 293).

Dan za danom, dok su [Pavle i Sila] išli na svoju službu [u Filipi], žena s duhom proricanja išla je za njima, vičući: „Ovi ljudi su sluge Boga Svevišnjega, koji nam pokazuju put spasenja.“ Ova žena je bila specijalni agent Sotone; i, kao što su đavoli bili uznemireni Hristovim prisustvom, tako je i zli duh koji ju je opsjedao bio nesrećan u prisustvu apostola. Sotona je znao da je njegovo kraljevstvo napadnuto i uzeo je ovaj način da se suprotstavi djelu Božjih službenika. Riječi preporuke koje je izgovorila ova žena bile su štetne za djelo, odvlačeći umove ljudi od istina koje su im predstavljene, i bacajući loš ugled na djelo navodeći ljude da vjeruju da su ljudi koji su govorili Duhom i silom Božjom pokretani istim duhom kao i ovaj Sotonin izaslanik.

Apostoli su izdržali ovo protivljenje nekoliko dana; tada je Pavle, nadahnut Duhom Božijim, naredio zlom duhu da napusti ženu. Sotona je tako dočekan i ukoren. Neposredno i trajno utišavanje žene svjedočilo je da su apostoli sluge Božje i da ih je demon priznao kao takve i da je poslušao njihovu zapovijest. Kada je žena lišena đavoljeg duha i vraćena sebi, njeni gospodari su bili uplašeni zbog svog zanata. Vidjeli su da je svaka nada da će dobiti novac od njenih proricanja i gatanja bila pri kraju, i shvatili da će, ako se apostolima dozvoli da nastave svoj posao, njihov vlastiti izvor prihoda uskoro potpuno ukinut. (*Sketches from the Life of Paul*, 74, 75).

Nakon što je žena oslobođena od zlog duha, postala je Hristova sledbenica. Njeni gospodari su vidjeli da je njihova nada

u dobitak nestala, i uzevši Pavla i Silu, izveli su ih pred poglavare, optužujući ih da uznemiruju grad. To je izazvalo galamu. Mnoštvo je ustalo na učenike, a sudije su naredile da se zatvorenici pretuku. (*The Review and Herald, June 29, 1905.*)

Kada su [gradski sudije] nanijeli mnogo udaraca na njih [Pavla i Silu], bacili su ih u tamnicu, zadužujući tamničara da ih čuva, koji ih je, primivši takvu optužbu, gurnuo u unutrašnji zatvor i metnuo im noge brzo u klade. Ali Božji anđeli su ih pratili unutar zatvorskih zidova. (*Spiritual Gifts 1:95, 96*).

Apostoli su pretrpjeli ekstremna mučenja zbog bolnog položaja u kojem su bili ostavljeni, ali nisu gundali. Umjesto toga, u potpunoj tami i pustoši tamnice, hrabрили su se međusobno riječima molitve i pjevali hvalu Bogu jer su bili dostojni da trpe sramotu radi Njega. Sa zaprepaštenjem, drugi zatvorenici su čuli zvuk molitve i pjevanja koji je dopirao iz unutrašnjeg zatvora. (*The Acts of the Apostles, 213, 214*).

Dok su ljudi bili okrutni i osvetoljubivi, ili zločinački nemarni prema svečanim odgovornostima koje su im prenijete, Bog nije zaboravio da bude milostiv prema svojim napaćenim slugama. Anđeo je poslan s neba da oslobodi apostole. Kad se približio rimskom zatvoru, zemlja mu je zadrhtala pod nogama, cijeli grad je potresao zemljotres, a zatvorski zidovi zaljuljali su se kao trska na vjetru. Vrata sa jakom rezom su se otvorila; lanci i okovi su pali s ruku i nogu svakog zatvorenika. (*The Spirit of Prophecy 3:382, 383*).

Apostolu Pavlu, u njegovom radu u Efesu, dati su posebni znaci božanske naklonosti. Božja sila je pratila njegove napore i mnogi su bili izliječeni od fizičkih bolesti. „Bog je činio posebna čuda Pavlovim rukama: tako da su s njegovog tijela bolesnicima donijeli maramice ili kecelje, i bolesti su otišle od njih, i zli duhovi izašli iz njih.“

Ove manifestacije natprirodne moći bile su daleko moćnije

nego što su ikada ranije bile svjedoci u Efesu, i bile su takvog karaktera da se nisu mogle oponašati vještinom varalica ili čarolijama čarobnjaka. Kako su ova čuda činjena u ime Isusa iz Nazareta, ljudi su imali priliku da vide da je Bog neba moćniji od magova koji su obožavali boginju Dijanu. Tako je Gospod uzvisio svog slugu, čak i pred samim idolopoklonicima, neizmjereno iznad najmoćnijih i najomiljenijih magova.

Ali Onaj kome su podložni svi duhovi zla i koji je svojim slugama dao vlast nad njima, trebalo je da donese još veću sramotu i poraz onima koji su prezirali i oskrnavili Njegovo sveto ime. Čarobnjaštvo je bilo zabranjeno Mojsijevim zakonom, pod prijetnjom smrti, ali su ga s vremena na vrijeme tajno praktikovali Jevreji otpadnici. U vrijeme Pavlove posjete Efesu, u gradu je bilo „izvjesnih skitnica Jevreja, egzorcista“, koji su, vidjevši čuda koja je učinio on [Pavle], „uzeli na sebe da nad onima, koji su imali zle duhove, prizovu ime Gospoda Isusa.“ Pokušalo je „sedam sinova jednog Skeve, Jevrejina i poglavara sveštenskog“. Našavši čovjeka opsjednutog demonom, obratili su mu se: „Zaklinjemo te Isusom koga Pavle propovijeda.“ Ali „zli duh odgovori i reče: Isusa znam, a Pavla znam; ali ko ste vi? I čovjek u kome je bio zli duh skočio je na njih, savladao ih i pobijedio ih, tako da su goli i ranjeni pobjegli iz te kuće.“ ...

Činjenice koje su ranije bile prikrivane sada su iznijete na vidjelo. Prihvatajući hrišćanstvo neki od vjernika nisu se u potpunosti odrekli svojih praznovjerja. U određenoj mjeri su i dalje nastavili praktikovati magiju. Sada, uvjereni u svoju zabludu, „mnogi koji su vjerovali došli su, priznali i pokazali svoja djela“. Čak se i na neke od samih čarobnjaka dobro djelo proširilo; i „mnogi od njih koji su se takođe služili čudnim vještinama sakupili su svoje knjige i spalili ih pred svim ljudima.“ ...

Ove rasprave o proricanju sadržavale su pravila i oblike komunikacije sa zlim duhovima. To su bili propisi obožavanja

Sotone – uputstva za traženje njegove pomoći i dobijanje informacija od njega. (*The Acts of the Apostles*, 286-289).

Izveštaj o Dimitrijevom govoru brzo je kružio. Uzbuna je bila strašna. Činilo se da je cijeli grad [Efes] u komešanju. Ubrzo se skupila ogromna gomila ljudi i požurili su u radionicu Akvile, u jevrejskim četvrtima, s ciljem da se uhvati Pavle. U svom ludom bijesu bili su spremni da ga rastrgnu. Ali apostol nije mogao biti pronađen. Njegova braća, primivši nagovještaj opasnosti, požurila su ga iz mjesta. Božji anđeli su bili poslani da čuvaju vjernog apostola. (*Sketches from the Life of Paul*, 143).

Kako su prvosveštenici i poglavari svjedočili učinku u odnosu na Pavlovo iskustvo, bili su pokrenuti mržnjom prema njemu. Vidjeli su da je on hrabro propovijedao Isusa i činio čuda u Njegovo ime, da ga je mnoštvo slušalo i odstupilo od svojih tradicija i gledalo na jevrejske vođe kao na ubice Sina Božjeg. Njihov gnjev se rasplamsao i okupili su se da se posavjetuju šta je najbolje učiniti da smanje uzbuđenje. Složili su se da je jedini siguran način da se Pavle ubije. Ali Bog je znao za njihovu namjeru i anđelima je bilo povjereno da ga čuvaju, kako bi doživio da ispuni svoju misiju. (*Early Writings*, 202).

Ovaj dio historije napisan je za našu opomenu, na koje je došao kraj svijeta. Efežani su tvrdili da imaju odnose sa nevidljivim bićima, od kojih su izvlačili svoje znanje o onome što će se dogoditi. U naše vrijeme ovo zajedništvo s duhovima naziva se Spiritualizam, a vještine koje praktikuju medijumi nisu samo vještina ruku, lukavstvo i pretvaranje. Vidljivi i nevidljivi svijet su u bliskoj vezi. Sotona je glavni varalica, a njegovi saučesnici u zlu se obučavaju pod njim da rade u istoj liniji u kojoj on radi. Apostol kaže: „Ne borimo se protiv krvi i mesa, nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara tame ovoga svijeta, protiv duhovne zloće na visinama. Uzmite, dakle, svu Božju opremu, da biste mogli odoljeti u zli dan.“ (*The Youth's*

Instructor, November 16, 1893).

Taj ostarjeli zatvorenik [Pavle], koji je stajao okovan za svoju vojničku stražu, nije u svojoj odjeći ili izgledu pokazao ništa imponantno ili privlačno, da bi mu svijet trebao odati počast. Ipak, ovaj čovjek, očigledno bez prijatelja, bogatstva ili položaja, imao je pratnju koju ljudi svijeta nisu mogli vidjeti. Nebeski anđeli su bili njegovi pratioci. Da je slava jednog od tih blistavih glasnika bljesnula, raskoš i ponos kraljevstva bi blijedili pred njim; kralj i dvorjani bi bili oboreni do temelja. Cijelo nebo je bilo zainteresovano za ovog jednog čovjeka, koji je sada držan u zarobljeništvu zbog svoje vjere u Sina Božjeg. (*Sketches from the Life of Paul, 254*).

Opsada Jerusalima

Dugo trpljenje Božije prema Jerusalimu samo je utvrdilo Jevreje u njihovoj tvrdoglavoj nepokajanosti. U svojoj mržnji i okrutnosti prema Isusovim učenicima, odbili su poslednju ponudu milosti. Tada im je Bog povukao svoju zaštitu i uklonio svoju moć sputavanja od Sotone i njegovih anđela, a nacija je prepuštena kontroli vođe kojeg je odabrala. Njena djeca su odbacila Hristovu milost, koja bi im omogućila da savladaju svoje zle nagone, a sada su oni postali pobjednici.

Sotona je pobudio najžešće i najniže strasti u duši. Ljudi nisu razmišljali; bili su izvan razuma – kontrolisani impulsom i slijepim bijesom. Postali su satanski u svojoj okrutnosti...

Sotona je bio na čelu nacije, a najviše građanske i vjerske vlasti bile su pod njegovom kontrolom. (*The Spirit of Prophecy 4:29, 30*).

Božji anđeli su poslani da izvrše djelo razaranja, tako da nijedan kamen [hrama] ne ostane na drugom koji nije razbačan. (*Manuscript Releases 21:66*).

Jovan i Otkrivenje

O Gabrijelu Spasitelj govori u Otkrivenju, govoreći da je „On to poslao i pokazao u znacima preko svog anđela svom sluzi Jovanu“. Otkrivenje 1:1. I Jovanu anđeo je rekao: „Ja sam suslužitelj tebi i tvojoj braći prorocima.“ Otkrivenje 22:9, Divna misao – da je anđeo koji stoji pored Sina Božjeg izabran da otvori Božje namjere grešnim ljudima. (*The Desire of Ages*, 99).

Bog je imao poseban posao za njega da izvrši. Sotona je bio odlučan da spriječi ovaj posao i naveo je svoje sluge da unište Jovana. Ali Bog je poslao svog anđela i divno ga sačuvao. Svi koji su svjedočili velikoj Božjoj sili koja se pokazala u izbavljenju Jovana, bili su zaprepašćeni, a mnogi su bili uvjereni da je Bog s njim i da je svjedočanstvo koje je on iznio o Isusu ispravno. Oni koji su pokušavali da ga unište plašili su se da ponovo pokušaju da mu oduzmu život i bilo mu je dozvoljeno da strada za Isusa.

Neprijatelji su ga lažno optužili i ubrzo je protjeran na usamljeno ostrvo, gdje je Gospod poslao svog anđela da mu otkrije stvari koje će se dogoditi na zemlji, i stanje crkve do kraja; njena otpadanja i položaj koji bi crkva trebala zauzeti ako želi Bogu ugoditi i konačno pobijediti.

Anđeo s neba došao je Jovanu u veličanstvenosti. Njegovo lice je sijalo od sjajne nebeske slave. On je Jovanu otkrio prizore dubokog i uzbudljivog interesovanja u vezi sa Crkvom Božjom i iznio pred njega opasne sukobe koje su morali da izdrže. Jovan ih je vidio kako prolaze kroz vatrene kušnje, kako se ubjeljuju i prokušavaju, i konačno kao pobjednike koji su nadvladali, slavno spašeni u kraljevstvu Božjem. Lice anđela je sijalo od radosti i bilo je izuzetno slavno, dok je Jovanu pokazivao konačni trijumf Crkve Božje.

Jovan je bio zanesen dok je gledao konačno oslobođenje crkve, i dok je bio ponesen slavom prizora, sa dubokim

poštovanjem i strahopoštovanjem pao je pred noge anđela da mu se pokloni. Anđeo ga je istog trena podigao i blago ga prekorio govoreći: „Pazi! Nemoj! Ja sam tvoj suslužitelj, i tvoje braće koji imaju svjedočanstvo Isusovo. Boga obožavaj! Jer je svjedočanstvo Isusovo duh proroštva.“

Anđeo je tada pokazao Jovanu nebeski grad sa svim njegovim sjajem i blistavom slavom. Jovan je bio oduševljen i preplavljen slavom grada. Nije imao na umu svoj pređašnji ukor od anđela, već je opet pao da se pokloni pred nogama anđela, koji je ponovo dao blag ukor: „Pazi. Nemoj! Jer ja sam tvoj suslužitelj, i tvoje braće i proroka, kao i onih koji drže riječi ove knjige. Boga obožavaj!“ (*Spiritual Gifts 1:130, 131*).

Hrist, kraljevski glasnik, došao je Jovanu kada je bio na njegovom morskom ostrvu i dao mu najdivnija otkrivenja o sebi. (*The Signs of the Times, March 3, 1890.*)

Moćni anđeo [iz Otkrivenja 10] koji je poučavao Jovana nije bio ništa manja ličnost od Isusa Hrista. Postavljanje svoje desne noge na more, a svoje lijeve na suho, pokazuje ulogu koju On igra u završnim scenama velike borbe sa Sotonom. Ovaj položaj označava Njegovu vrhovnu moć i vlast nad cijelom zemljom. Borba je postajala sve jača i odlučnija iz doba u doba, i nastaviće tako biti, do završnih scena kada će majstorsko djelovanje sila tame dostići svoj vrhunac. Sotona, ujedinjen sa zlim ljudima, prevariće cijeli svijet i crkve koje ne primaju ljubav prema istini. Ali moćni anđeo zahtijeva pažnju. On više iz sveg glasa. On treba da pokaže moć i autoritet svog glasa onima koji su se ujedinili sa Sotonom kako bi se suprotstavili istini. (*The SDA Bible Commentary 7:971*).

Anđeli u srednjem vijeku

U trinaestom vijeku ustanovljen je najstrašniji od svih oruđa papstva – inkvizicija. Princ tame sarađivao je s vođama

papske hijerarhije. U svojim tajnim vijećima, Sotona i njegovi anđeli kontrolisali su umove zlih ljudi, dok je nevidljiv u sredini stajao anđeo Božji, vodeći zastrašujuće zapise o njihovim bezakonim naredbama i ispisujući istoriju djela previše užasnih da bi se mogla pokazati ljudskim očima. (*The Great Controversy*, 59).

Protestantska reformacija

Zastava vladara sinagoge Sotonine podignuta je visoko, a zabluda je očigledno trijumfalno marširala, a reformatori su, zahvaljujući blagodati koju im je Bog dao, vodili uspješan rat protiv vojske tame. Preda mnom su predstavljeni događaji iz istorije reformatora. Znam da su Gospod Isus i Njegovi anđeli sa velikim zanimanjem posmatrali bitku protiv moći Sotone, koji je kombinovao svoje vojske sa zlim ljudima, u svrhu gašenja božanske svjetlosti. (*Selected Messages 3:110*).

Luter

Dok je jednog dana pregledavao knjige u biblioteci univerziteta, Luter je otkrio latinsku Bibliju. Sa pomiješanim strahopoštovanjem i čuđenjem okrenuo je svete stranice; ubrzanog pulsa i uzigranog srca čitao je za sebe riječi života, zastajkujući povremeno da bi uzviknuo: „O, kad bi mi Bog dao takvu knjigu za mene!“ Nebeski anđeli bili su pored njega, a zraci svjetlosti sa Božjeg prijestola otkrivali su blago istine njegovom razumijevanju. (*The Spirit of Prophecy 4:96*).

Kada su se neprijatelji pozivali na običaje i tradiciju, ili na tvrdnje i autoritet pape, Luter ih je susreo samo s Biblijom i Biblijom. Evo argumenata na koje nisu mogli odgovoriti; stoga su robovi formalizma i praznovjerja tražili njegovu krv. Ali Luter nije postao žrtva njihovog bijesa. Bog je imao posao za njega i anđeli s neba su bili poslani da ga zaštite. (*The Spirit of Prophecy 4:108, 109*).

Ovdje je bio jedan usamljeni čovjek koji je izazvao bijes sveštenika i ljudi. Pozvan je u Augzburg da odgovara za svoju vjeru. Poslušao je poziv. Čvrst i neustrašiv stajao je pred onima od kojih je drhtao svijet – krotko jagnje okruženo ljutim lavovima – ali je, radi istine, i za ime Hrista, ustao neustrašiv i sa svetom rječitošću, koju samo istina može nadahnuti, naveo je razloge svoje vjere. Pokušavali su raznim sredstvima da učutkaju hrabrog zagovornika istine. Laskali su i pružali podsticaje; treba da bude uzvišen i počašćen; ali su mu život i počasti bili bezvrijedni, ako su bili kupljeni žrtvovanjem istine.

Svjjetlije i jasnije obasjavala je Riječ Božju na njegovo razumijevanje, dajući mu življi osjećaj zablude, pokvarenosti i licemjerja papstva. Njegovi neprijatelji su nastojali da ga zastraše i navedu da se odrekne svoje vjere, ali on je hrabro stao u odbranu istine. Bio je spreman da umre za svoju vjeru, ako Bog zahtijeva; ali da se pokori – nikad. Bog mu je sačuvao život. Poručio je anđelima da ga prate i da ga provedu kroz olujni sukob, nepovrijeđenog, i zbunio je bijes i namjere njegovih neprijatelja. (*Spiritual Gifts 4b:118, 119*).

Da su oči skupštine [u Vormsu] bile otvorene, vidjeli bi anđele Božje usred sebe, kako bacaju zrake svjetlosti u tamu zablude i otvaraju umove i srca za primanje istine. (*The Spirit of Prophecy 4:124*).

Melanhton

[Reformator, Simon] Grineus je bio u bliskim odnosima sa vodećim papskim doktorom; ali, šokiran jednom od njegovih propovijedi, otišao je do njega i zamolio ga da se više ne bori protiv istine. Papista je prikrio svoj bijes, ali se odmah obratio kralju i dobio od njega ovlašćenje da uhapsi demonstranta. Kada se Melanhton vratio svojoj kući, obaviješten je da su je posle njegovog odlaska službenici u potrazi za Grineusom pretražili

od vrha do dna. Uvijek je vjerovao da je Gospod spasao njegovog prijatelja tako što je poslao svetog anđela da ga upozori. (*The Spirit of Prophecy 4:164, 165*).

Očevi osnivači Amerike

Usred izgnanstva i nevolja njihova [očeva osnivača] ljubav i vjera su ojačali. Vjerovali su u Gospodnja obećanja, i On ih nije iznevjerio u vrijeme potrebe. Njegovi anđeli su bili uz njih, da ih ohrabre i podrže. I kada se činilo da ih Božja ruka upućuje preko mora, u zemlju u kojoj bi mogli osnovati za sebe državu i ostaviti svojoj djeci dragocjeno nasleđe vjerske slobode, oni su krenuli naprijed, bez suzdržavanja, putem providenja. (*The Great Controversy, 291*).

Tri anđela iz Otkrivenja 14.

Hrist dolazi drugi put, sa silom na spasenje. Kako bi pripremio ljudska bića za ovaj događaj, On je poslao prvu, drugu i treću anđeosku poruku. Ovi anđeli predstavljaju one koji primaju istinu i sa snagom otvaraju jevanđelje svijetu. (*The SDA Bible Commentary 7:978, 979*).

Vilijam Miler

Vidjela sam da je Bog poslao svog anđela da pokrene srce farmera [Vilijama Milera] koji nije vjerovao u Bibliju, i naveo ga da istražuje proročanstva. Anđeli Božji su više puta posjećivali tog izabranika, vodili njegov um i otvarali njegovo razumijevanje za proročanstva koja su za Božji narod uvijek bila mračna. Dat mu je početak lanca istine i vođen je da traži kariku za karikom, sve dok nije sa čuđenjem i divljenjem pogledao na Riječ Božju...

Anđeli Božji pratili su Vilijama Milera u njegovoj misiji. Bio je čvrst i neustrašiv. Neustrašivo je objavio poruku... Iako

mu se suprotstavljaju nominalni hrišćani i svijet, te udarali Sotona i njegovi anđeli, on nije prestajao da propovijeda vječno jevanđelje mnoštvu gdje god je bio pozvan, i jasno poviče: Bojte se Boga i dajte Mu slava; jer je došao čas Njegovog suda. (*Spiritual Gifts 1:128, 132*).

Podstrekač svakog zla nastojao je ne samo da se suprotstavi učinku adventne poruke, već i da uništi samog glasnika. Miller je izvršio praktičnu primjenu biblijske istine u srcima svojih slušalaca, ukoravajući njihove grijehe i remeteći njihovo samozadovoljstvo, a njegove jasne i britke riječi izazvale su njihovo neprijateljstvo. Protivljenje koje su članovi crkve manifestovali prema njegovoj poruci ohrabrilo je niže klase da idu dalje; a neprijatelji su planirali da mu oduzmu život kad napustiti mjesto sastanka. Ali sveti anđeli su bili u gomili, i jedan od njih, u obliku čovjeka, uzeo je za ruku ovog slugu Gospodnjeg i odveo ga na sigurno od gnjevne rulje. (*The Great Controversy, 336, 337*).

Mnogi propovjednici sami ne bi prihvatili ovu spasonosnu poruku, a one koji bi je primili, sprječavali su. Krv duša je na njima. Propovjednici i ljudi su se udružili da se suprotstave ovoj poruci s neba. Progonili su Vilijama Milera i one koji su se s njim udružili u radu. Kružile su laži kako bi se naštetilo njegovom uticaju, a u različito vrijeme nakon što je on jasno objavio Božji savjet, primjenjujući oštrinu istine na srca svojih slušalaca, veliki bijes se rasplamsao protiv njega, i kad je napustio mjesto sastanka, neki su ga presreli iz zasjede kako bi mu oduzeli život. Ali su Božji anđeli bili poslani da mu sačuvaju život i oni su ga bezbjedno odveli od razjarene rulje. (*Spiritual Gifts 1:136*).

Poglavlje 19—Anđeli u iskustvu Elen Vajt

Poziv Elen Vajt da bude prorok

Dok sam se molila kod porodičnog oltara, Sveti Duh je pao na mene, i činilo mi se da se uzdižem sve više i više, daleko iznad mračnog svijeta. Okrenula sam se da tražim adventni narod u svijetu, ali ih nisam mogla pronaći, kada mi je glas rekao: „Pogledaj ponovo i pogledaj malo više.“ Na to sam podigla oči i ugledala pravu i usku stazu, podignutu visoko iznad svijeta. Ovom stazom adventisti su putovali do grada koji se nalazio na drugom kraju staze. Imali su jarku svjetlost postavljenu iza sebe na početku staze, za koju mi je anđeo rekao da je ponoćni poklič. Ova svjetlost je sijala cijelim putem i osvjetljavala njihove noge da se ne spotaknu. Dok su držali oči uprte u Isusa, koji je bio neposredno ispred njih, vodeći ih u grad, bili su sigurni. (*Early Writings, 14*).

U dobi od sedamnaest godina ... došao je nebeski posjetilac i obratio mi se govoreći: „Imam poruku koju trebaš ponijeti.“ „Zašto,“ pomislila sam, „negdje sigurno mora biti velika greška.“ Opet su izgovorene riječi: „Imam poruku koju trebaš ponijeti. Zapiši ljudima ono što sam ti dao.“ (*Sermons and Talks 2:252*).

Kovčeg saveza na nebu

Gospod mi je dao pogled na nebesku svetinju. Hram Božiji je otvoren na nebu, i pokazan mi je kovčeg Božiji prekriven sjedištem milosti. Dva anđela stajala su na oba kraja kovčega, sa svojim krilima raširenim nad sjedištem milosti, licima okrenutim prema njemu. Moj anđeo pratilac me je obavijestio da ovo predstavlja svu nebesku vojsku koja sa strahopoštovanjem gleda na Božji zakon koji je napisan Božjim prstom. (*Life Sketches of*

James White and Ellen G. White (1880), 236).

Kovčeg zemaljske svetinje bio je model pravog kovčega na nebu. Tamo, pored nebeskog kovčega, stoje živi anđeli, svaki sa jednim krilom koji zasjenjuje sjedište milosti i pruža se uvis, dok su druga krila sklopljena nad njihovim oblicima u znak poštovanja i poniznosti. (*The Signs of the Times, June 24, 1880.*)

Oh, kad bi svi mogli gledati našeg dragocjenog Spasitelja kakav je, *Spasitelj*. Neka Njegova ruka povuče veo koji skriva Njegovu slavu od naših očiju. Pokazuje Ga na Njegovom visokom i svetom mjestu. Šta vidimo? Našeg Spasitelja, ne u položaju tišine i neaktivnosti. On je okružen nebeskim inteligencijama, heruvimima i serafimima, deset hiljada puta deset hiljada anđela. Sva ova nebeska bića imaju jedan cilj iznad svih drugih, za koji su intenzivno zainteresovani – Njegovu crkvu u svijetu pokvarenosti... Oni rade za Hrista pod Njegovim nalogom, da spasu do krajnjih granica sve koji gledaju u Njega i vjeruju Njemu. Ove nebeske inteligencije jure u svojoj misiji.... One su ujedinjene u svetom savezu, u velikom i uzvišenom jedinstvu svrhe, da pokažu moć i samilost i ljubav i slavu raspetog i uskrslog Spasitelja.

U svojoj službi, ove nebeske vojske ilustruju kakva bi Crkva Božja trebala biti. Hrist radi u njihovu korist u nebeskim dvorovima, šaljući svoje glasnike u sve djelove svijeta, u pomoć svakom patniku koji od Njega traži olakšanje, duhovni život i znanje. (*The SDA Bible Commentary 7:967, 968*).

Sotona prije nego što je pao i kakav je sada

Sotona je nekada bio poštovani anđeo na nebu, sledeći do Hrista. Njegovo lice, kao i lica drugih anđela, bilo je blago i izražavalo je sreću. Čelo mu je bilo visoko i široko, pokazujući veliku inteligenciju. Njegov stas je bio savršen; njegovo držanje plemenito i veličanstveno. (*Early Writings, 145*).

Prikazan mi je Sotona kakav je nekada bio, srećan, uzvišen anđeo. Onda mi je pokazan kakav je sada. Još uvijek ima kraljevski oblik. Njegove crte lica su još uvijek plemenite, jer on je pali anđeo. Ali izraz njegovog lica je pun tjeskobe, brige, nesreće, zlobe, mržnje, pakosti, prevare i svakog zla. To čelo koje je nekada bilo tako plemenito, posebno sam zapazila. Čelo mu je počinjalo od očiju da se povija. Vidjela sam da je toliko dugo bio sklon zlu da je svaka dobra osobina bila unižena, a svaka zla osobina razvijena. Oči su mu bile lukave, tajanstvene i pokazivale su veliku prodornost. Njegovo tijelo je bilo veliko, ali mu je meso labavo visilo na rukama i licu. Dok sam ga gledao, brada mu je bila naslonjena na lijevu ruku. Činilo se da je duboko zamišljen. Osmijeh mu je bio na licu od kojeg sam zadržala, bio je tako pun zla i satanske lukavosti. Ovaj osmijeh on nosi neposredno prije nego što se uvjeri u svoju žrtvu, a kad žrtvu pričvrsti u svoju zamku, ovaj osmijeh postaje užasan. (*Early Writings, 152, 153*).

Anđele je Elen Vajt vidala u vizijama i snovima

Sanjala sam da je nekoliko braće u Kaliforniji u vijeću, razmatrajući najbolji plan za rad tokom nadolazeće sezone. Neki su smatrali da je mudro izbjegavati velike gradove i raditi u manjim mjestima. Moj muž je iskreno pozivao da se postave širi planovi i ulože veći naponi, što bi se bolje uporedilo sa karakterom naše poruke.

Tada je u vijeće ušao mladić kojeg sam često viđala u snovima. Sa dubokim zanimanjem je slušao izgovorene riječi, a zatim, govoreći promišljeno i autoritativno samouvjereno, rekao:

„Gradovi i sela čine dio Gospodnjeg vinograda. Oni moraju čuti poruke upozorenja. Neprijatelj istine čini očajničke napore da okrene ljude od istine Božje ka lažima. Treba da sijete pored svih voda.“ (*Life Sketches of Ellen G. White, 208, 1915*).

U svom poslu sam povezana sa svojim pomagačima, a takođe sam povezana i u bliskom kontaktu sa svojim Instruktorom i drugim nebeskim inteligencijama. Oni koji su pozvani od Boga treba da budu u dodiru s Njim kroz djelovanje Njegovog Svetog Duha, da bi mogli biti poučeni o Njemu. (*Spalding and Magan Collection, 462*).

Dok sam se vozila u kolima nisam mogla da prilegnem. Muž mi je namjestio krevet na sjedištu, a ja sam legla bolne glave i srca...

U ovom stanju uma zaspala sam i sanjala da je visoki anđeo stajao pored mene i pitao me zašto sam tužna. Ispričala sam mu misli koje su me mučile i rekla: „Ja mogu učiniti tako malo dobrog, zašto ne bismo bili sa svojom djecom i uživali u njihovom društvu?“ Rekao je: „Dala si Gospodu dva prekrasna cvijeta, čiji je miris pred Njim kao slatki tamjan, i vredniji je u Njegovim očima od zlata ili srebra, jer je dar srca. To crpi svako vlakno srca kao nijedna druga žrtva. Ne treba da gledaš na sadašnje izgledе, već drži oko usredsređeno samo na svoju dužnost, samo na Božju slavu i slijedi Njegovo početno providenje, i put će ti se osvijetliti. Svako samoodricanje, svaka žrtva je vjerno zabilježena i donijeće svoju nagradu.“ (*Spiritual Gifts 2:129, 130*).

Sanjala sam da je mladić plemenitog izgleda ušao u prostoriju u kojoj sam se nalazila, odmah nakon što sam govorila. Ova ista osoba se pojavljivala preda mnom u važnim snovima kako bi me s vremena na vrijeme poučila tokom proteklih dvadeset i šest godina. Rekao je: „Skrenula si pažnju naroda na važne teme, koje su velikom broju čudne i nove. Nekima su jako zanimljive. Radnici u riječi i doktrini učinili su sve što su mogli u predstavljanju istine, što je pokrenulo upit u umovima i probudilo interesovanje. Ali ako se ne ulože temeljni naponi da se ovi utisci pričvrste na umove, vaši sadašnji naponi će se pokazati gotovo

bezuspješnim. (*The Review and Herald, November 4, 1875.*)

Pošto se često postavljaju upiti o mom stanju u viziji, a nakon što izađem, rekla bih da kada Gospod smatra da je potrebno da dô viziju, ja bivam uzeta u prisutnost Isusa i anđela, i potpuno sam izgubljena za zemaljske stvari. Ne mogu da vidim dalje nego što me anđeo usmjerava. (*Spiritual Gifts 2:292*).

Bitka kod Manasasa

Imala sam pogled na katastrofalnu bitku kod Manasasa u Virdžiniji. Bila je to najuzbudljivija, uznemirujuća scena. Južna vojska je imala sve u svoju korist i bila je spremna za strašno nadmetanje. Sjeverna vojska je sa trijumfom išla dalje, ne sumnjajući već da će pobijediti. Mnogi su bili nepromišljeni i hvalisavo su marširali naprijed, kao da je pobjeda već njihova. Dok su se približavali bojnopolju, mnogi su se skoro onesvijestili od umora i želje za osvježenjem. Nisu očekivali tako žestok sudar. Uletjeli su u bitku i borili se hrabro, očajnički. Mrtvi i umiranje su bili na svakoj strani. I Sjever i Jug su teško stradali. Južnjaci su osjetili bitku i uskoro bi bili odbačeni još dalje. Sjevernjaci su jurili dalje, iako je njihovo razaranje bilo veoma veliko.

Upravo tada je anđeo sišao i mahnuo rukom unazad. Odmah je nastala pometnja u redovima. Sjevernjacima se činilo da se njihove trupe povlače, a to u stvarnosti nije bilo tako, i počelo je naglo povlačenje. (*Testimonies for the Church 1:266, 267*).

Upravnik sanatorijuma

U snovima sam bila u Zdravstvenom odmaralištu i moj vodič mi je rekao da zabilježim sve što čujem i da posmatram sve što vidim. Bila sam na jednom povučenom mjestu, gdje se nisam mogla vidjeti, ali sam mogla vidjeti sve što se događa u prostori. Ljudi su se s tobom obračunavali, a čula sam da ti

prigovaraju zbog velike sume koja se naplaćuje za pansion, sobu i liječenje. Čula sam da čvrstim, odlučnim glasom odbijaš da spustiš trošak. Bila sam zapanjena kada sam vidjela da je naboj tako visok. Činilo se da si ti kontrolna sila. Vidjela sam da je utisak koji je tvoj kurs ostavio na umove onih koji su podmirivali račune bio nepovoljan za instituciju. Čula sam neke od tvoje braće kako te mole, govoreći ti da je tvoj put nerazuman i nepravedan, ali si bio čvrst kao stijena u svom pridržavanju svog kursa. Tvrdio si da si u ovome što si radio radio za dobrobit institucije. Ali vidjela sam kako ljudi iz Odmarališta odlaze sve samo ne zadovoljni...

U noćnoj viziji sam te vidjela u društvu domaćice ustanove. Što se tiče vaše pažnje jedno prema drugom, mogli ste biti muž i žena. Vaše ponašanje jedno prema drugom bilo je pogrešno u Božjim očima, a moje srce je bilo ožalošćeno stanjem stvari. Pitala sam: „Ko vas je općinio da se ne pokoravate istini?“ Bog je nezadovoljan. Ožalostili ste Njegovog Svetog Duha. Sestra H. nikada više neće biti ono što je nekada bila. Oboje ste krivi pred Bogom...

Preda mnom su se otvorile stvari koje su se desile u ... [satorijumu]. Glas je rekao: „Slijedi me i pokazaću ti grijehе koje čine oni koji su na odgovornim pozicijama.“ Prošla sam kroz sobe i vidjela sam tebe, stražara na zidinama Siona, bio si veoma prislan sa ženom drugog čovjeka, izdao sveta povjerenja, iznova razapeo svog Gospoda. Da li si smatrao da postoji Čuvar, Sveti, koji je bio svjedok vašeg zlog djela, koji je vidio vaša djela i čuo vaše riječi, koje su takođe upisane i u nebeske knjige? (*Manuscript Releases 8:315-317*).

Porodica Braun

Anđeo Božji je rekao: „Slijedi me.“ Činilo mi se da sam u jednoj prostoriji u gruboj zgradi, a bilo je nekoliko mladića koji

su igrali karte. Činilo se da su bili veoma orijentisani na zabavu kojom su se bavili i bili su toliko zaokupljeni da kao da nisu primijetili da je neko ušao u prostoriju. Bilo je prisutnih mladih djevojaka koje su posmatrale igrače, a riječi su izgovarane ne najprefinjenijim redom. Postojao je duh i uticaj koji su se osjećali u toj prostoriji koji nije bio takvog karaktera da pročisti i uzdigne um i oplemeni karakter.... Pitala sam: „Ko su ovi i šta ova scena predstavlja?“ Izrečena je riječ: „Čekaj.“ ...

Imala sam drugu predstavu. Došlo je do upijanja tečnog otrova, a riječi i postupci pod njegovim uticajem bili su sve samo ne povoljni za ozbiljne misli, jasnu percepciju u poslovanju, čist moral i uzdizanje učesnika... Ponovo sam pitala: „Ko su ovi?“

Odgovor je stigao: „Dio porodice kod koje ste u posjeti. Protivnik duša, veliki neprijatelj Boga i čovjeka, poglavar kneževina i moći, i vladar tame ovoga svijeta večeras predsjedava ovdje. Sotona i njegovi anđeli svojim iskušenjima vode ove jadne duše u njihovu vlastitu propast. (*Selected Messages 3:41, 42*).

N.D. Folkhed i tajni znak

Brat Folkhed je zvao da me vidi. Teret njegovog slučaja bio mi je na umu. Rekla sam mu da imam poruku za njega i njegovu ženu, koju sam nekoliko puta pripremala da im pošaljem, ali sam se osjećala zabranu od strane Duha Gospodnjeg da to uradim. Zamolila sam ga da odredi vrijeme kada ću ih moći vidjeti. Odgovorio je: „Drago mi je što mi niste poslali pisanu komunikaciju; radije bih imao poruku s vaših usana; da je došlo na drugi način, mislim da mi to ne bi donijelo ništa dobro.“ Zatim je upitao: „Zašto mi ne biste odmah dali poruku?“ Rekla sam: „Možete li ostati da to čujete?“ On je odgovorio da će to učiniti.

Bila sam veoma umorna, jer sam tog dana prisustvovala završnim zadacima škole; ali sada sam ustala iz kreveta u kojem

sam ležala i čitala mu tri sata. Srce mu se smekšalo, suze su mu bile u očima, a kada sam prestala da čitam, rekao je: „Prihvatam svaku riječ; sve to pripada meni.“ Veliki dio stvari koje sam pročitala odnosilo se na ured *Eho* i njeno upravljanje od početka. Gospod mi je takođe otkrio vezu brata Folkheda sa masonima, i jasno je rekao da će izgubiti dušu ako ne prekine svaku vezu koja ga je povezivala s tim udruženjima.

Rekao je: „Prihvatam svjetlost koju mi je Gospod poslao kroz vas. Ja ću postupiti po tome. Član sam pet loža, a još tri lože su pod mojom kontrolom. Ja obavljam sve njihove poslove. Sada više neću prisustvovati njihovim sastancima i zatvoriću svoje poslovne odnose sa njima što je prije moguće.“ Ponovila sam mu riječi koje je izgovorio moj vodič u vezi s ovim udruženjima. Dajući određeni pokret koji je napravio moj vodič, rekla sam: „Ne mogu da ispričam sve što mi je dato.“

Brat Folkhed je rekao starješini Danielsu i drugima da sam dala poseban znak poznat samo najvišem redu masona, u koji je on upravo ušao. Rekao je da ja ne poznajem taj znak i da nisam bila svjesna da sam mu dala znak. Ovo je za njega bio poseban dokaz da Gospod radi kroz mene da spase njegovu dušu. (*Manuscript Releases 5:148, 149*).

Andeoske prisutnosti dok je Elen Vajt bila budna

Kada sam se probudila i pogledala kroz prozor, vidjela sam dva bijela oblaka. Onda sam ponovo zaspala; a u snovima su mi izgovorene ove riječi: „Pogledaj ove oblake. Upravo su takvi oblaci obavijali nebesku vojsku koja je pastirima objavila rođenje Otkupitelja svijeta.“ Probudila sam se i ponovo pogledala kroz prozor kola, a tamo su bila dva velika bijela oblaka, bijela kao snijeg. Bili su to različiti, odvojeni oblaci, ali jedan bi se približio i dodirnuo drugog, i na trenutak bi se stopili zajedno; tada bi se razdvojili i ostali različiti kao i prije. Nisu nestali, već

su se nastavili vidjeti cijelo popodne. U 12 sati smo promijenili kola i više nisam vidjela oblake.

Tokom dana bila sam duboko impresionirana mišlju da anđeli Božji, obavijeni ovim oblacima, idu ispred nas; da bismo se mogli radovati njihovom starateljstvu, kao i uvjeravanju da ćemo vidjeti spasenje Božje na sastancima koji će se održati u Brizbejnu. I sada kada su sastanci završeni i kada smo vidjeli divno interesovanje ljudi koje su ispoljili, ja sam više nego ikad bila sigurna da su nebeski anđeli bili obavijeni ovim oblacima – anđeli koji su poslani sa dvorova iznad da pokrenu srca ljudi, i da obuzdaju one remetilačke uticaje koji ponekad pronađu pristup našim kampovima, čime se umovi odvrćaju od razmatranja vitalnih istina koje se svakodnevno iznose.

Na ovom sastanku hiljade su čule evanđeoski poziv i slušale istine koje nikada ranije nisu čule. Tokom čitavog sastanka nije bilo burnog protivljenja, niti glasnih prepirki onih čija su srca protivna zakonu Božijem. I u cijelom gradu ne čujemo da nema javnog protivljenja. Ovo je neobično iskustvo; i vjerujemo da su Božji anđeli bili prisutni da potisnu sile tame. (*The Review and Herald, March 21, 1899.*)

Bolovala sam od reume na lijevoj strani i nisam se mogla odmoriti od bolova. Okretala sam se s jedne strane na drugu, pokušavajući pronaći olakšanje od patnje. Postojao je bol u mom srcu koji nije nagovještavao ništa dobro za mene. Konačno sam zaspala.

Oko pola deset pokušala sam da se okrenem, i kako sam to učinila, postala sam svjesna da je moje tijelo potpuno oslobođeno bola. Dok sam se okretala s jedne strane na drugu i pomičala ruke, doživjela sam izuzetnu slobodu i lakoću koju ne mogu opisati. Soba je bila ispunjena svjetlošću, najljepšom, mekom, azurnom svjetlošću, i činilo mi se da sam u zagrljaju nebeskih bića.

Ovu neobičnu svjetlost iskusila sam u prošlosti u vremenima posebnog blagoslova, ali ovaj put je bilo izrazitije, upečatljivije, i osjetila sam takav mir, mir tako pun i obilan da se riječima ne može izraziti. Podigla sam se u sjedeći položaj i vidjela da me okružuje svijetli oblak, bijel poput snijega, čiji su rubovi bili obojeni tamno ružičastom bojom. Najtiša, najslađa muzika je ispunjavala vazduh, a ja sam prepoznala muziku kao pjevanje anđela. Tada mi se obratio Glas govoreći: „Ne boj se; Ja sam tvoj Spasitelj. Sveti anđeli su sve oko tebe.“ (*Testimonies for the Church* 9:65, 66).

Sile tame su nastojale da spriječe rad Elen Vajt

U viziji u Lovets Grovu, većina stvari koje sam vidjela deset godina prije, a koje se odnose na veliku kontroverzu vjekova između Hrista i Sotone, ponovljena je i dobila sam instrukcije da to zapišem. Pokazano mi se da, iako bih se morala boriti sa silama tame, jer bi Sotona uložio snažne napore da me spriječi, ipak se moram pouzdati u Boga i anđeli me neće ostaviti u tom sukobu.

Dva dana kasnije, dok smo putovali kolima u Džekson, Michigan, dogovorili smo naše planove za pisanje i objavljivanje, odmah po povratku kući, knjige pod naslovom „Velika borba između Hrista i njegovih anđela, i Sotone i njegovih anđela,“ poznatije kao „Duhovni darovi“, tom. 1.

Po dolasku voza u Džekson, otišli smo kod brata Palmera... Dok sam razgovarala sa sestrom Palmer, moj jezik je odbijao da izgovori ono što sam željela da kažem, i činio se velikim i ukočenim. Čudan, hladan osjećaj pogodio mi je srce, prešao preko moje glave i niz moju desnu stranu. Neko vrijeme sam bio neosjetljiva, ali me je probudio glas usrdne molitve. Pokušala sam koristiti svoje lijeve udove, ali su bili potpuno beskorisni. Za kratko vrijeme nisam očekivala da ću živjeti. Bio je to moj treći

šok od paralize; i iako u krugu od pedeset milja od kuće, nisam očekivala da ću ponovo vidjeti svoju djecu. Sjetila sam se trijumfalne sezone u kojoj sam uživala u Lovets Grovu, i pomislila da je to moje posljednje svjedočanstvo, i osjećala sam se pomirenom da umrem.

I dalje su se usrdne molitve mojih prijatelja uzdizale na nebo za mene, i ubrzo sam osjetila peckanje u mojim udovima, i slavila sam Gospoda što ih mogu malo koristiti. Gospod je čuo i uslišio vjerne molitve svoje djece, a moć Sotone je bila slomljena. Te noći sam mnogo patila, ali sam sjutradan bio dovoljno ojačana da se vratim kući.

Nekoliko sedmica nisam mogla osjetiti pritisak ruke ili najhladniju vodu kako mi se izliva na glavu. Ustajajući da hodam, često sam teturala, a ponekad i padala na pod. U ovom napaćenom stanju počela sam pisati o velikoj borbi. U početku sam mogla pisati samo jednu stranicu dnevno, a onda se odmoriti tri dana; ali kako sam napredovala, moja snaga se povećavala. Ukočenost u mojoj glavi kao da nije pomutila moj um, a prije nego što sam završila to djelo [Spiritual Gifts, Vol. 1], efekat šoka me je potpuno napustio.

U vrijeme konferencije u Batl Kriku, u junu 1858., u viziji mi je pokazano da je u iznenadnom napadu u Džeksonu, Sotona namjeravao da mi oduzme život, kako bi omeo rad koji sam namjeravala napisati; ali su anđeli Božiji bili poslani da me spasu. Takođe sam vidjela, između ostalog, da bih trebala biti blagoslovena boljim zdravljem nego prije napada. (*Life Sketches of Ellen G. White, 162, 163, 1915*).

Savjet čovjeku koji je pao pod kontrolu zlih duhova

Ne mogu izdržati da ti ne pišem. Znala sam tvoje lice dok si sjedio u šatoru s moje desne strane u subotu [13. septembra 1891.] u Kolorado Springsu. Gospod je predstavio tvoj slučaj

preda mnom kao nekoga kome je bila potrebna pomoć koju ti je jedino Bog mogao dati. Čula sam riječi beznada i očaja koje dolaze sa tvojih usana. Čula sam zle riječi, bogohulne riječi. Rekao je Isus, dok te je sažaljivo gledao: „Ovo nisu riječi čovjeka, nego riječi duha koji ga je opsjedao. Bog će ga izliječiti. On je otišao daleko u otporu Božjem Duhu, ali Isus ga vuče nježnim užadima svoje ljubavi. On se odvojio od Boga, ali Bog se nije odvojio od njega. Spletom okolnosti izgubio je povjerenje u sebe, u svoje najbolje prijatelje, okrenuo se od svjetla ka tami, od istine ka zabludi, i bio je ostavljen da osjeća vlastitu slabost.“

Bio si onaj koji mi je pokazan da je pod vlašću demona. „Kada se ovaj mladić preda Hristu, pobjeda je zadobijena.“ Nebeski glas je rekao: „Raskini sa prevarantom. On obmanjuje tvoju dušu na tvoju propast. On te neće pustiti; samo te sila Moćnog Izbavitelja može spasiti.“ Ne tereti mog dragocjenog Spasitelja punog ljubavi za svoju nesreću i svoju propast. Oluja iskušanja te je pokolebala kao trsku na vjetru, i kroz ove gorke i gotovo silne oluje prionuo si za svoj plašt ponosa, grleći ga bliže oko sebe. Prostrt u prašini, očigledno si lišen snage volje, bez snage da se dignesh. Nijedan zemaljski prijatelj nije dovoljno moćan da te podigne. Još se držiš svog ponosa; izgovaraš riječi Sotone koje ostaju u tvom srcu. Hrist je rekao: „Ne govori on nego demon. Ja ću ga spasiti ako će vjerovati u mene kao što se malo dijete uzda u svog oca, svoju majku.“ (*Manuscript Releases 13:1020*)

Poglavlje 20—Anđeli u završnoj krizi

Dobri i zli anđeli će se pojaviti

Stanje stvari u svijetu pokazuje da su teška vremena pred nama. Dnevne novine pune su naznaka strašnog sukoba u bliskoj budućnosti. Smjele pljačke su česte. Štrajkovi su uobičajeni. Krađe i ubistva se vrše na sve strane. Muškarci opsjednuti demonima oduzimaju živote muškarcima, ženama i maloj djeci. Ljudi su postali opčinjeni porokom, a svaka vrsta zla prevladava. (*Testimonies for the Church 9:11*).

Upućena sam da kažem da će u budućnosti biti potrebna velika opreznost. Među Božjim narodom ne smije biti duhovne gluposti. Zli duhovi su aktivno angažovani u nastojanju da kontrolišu umove ljudskih bića. Ljudi se vežu u zavežljaje, spremni da ih proždre vatra poslednjih dana. Oni koji odbacuju Hrista i Njegovu pravednost prihvatice sofistiku koja preplavljuje svijet. Hrišćani treba da budu trezveni i budni, nepokolebljivo se odupiru svom protivniku đavolu, koji hoda kao lav koji riče, tražeći koga da proždere. Ljudi pod uticajem zlih duhova činiće čuda. Oni će razboljeti ljude bacanjem čini na njih, a zatim će ukloniti čini, navodeći druge da kažu da su oni koji su bili bolesni čudesno izliječeni. To je Sotona činio iznova i iznova. (*Letter 259, par. 19*).

Mnogo je onih koji ne razumiju sukob koji se odvija između Hrista i Sotone oko duša ljudi. Oni ne shvataju da ako hoće stajati pod krvlju umrljanom zastavom princa Emanuela, moraju biti voljni da budu učesnici u njegovim sukobima i da vode odlučan rat protiv moći tame. (*The Advent Review and Sabbath Herald 85, No. 51*).

Sotonska oruđa u ljudskom obliku će učestvovati u ovom poslednjem velikom sukobu kako bi se suprotstavila izgradnji

Božjeg kraljevstva. I nebeski anđeli u ljudskom obličju biće na terenu. Dvije suprotstavljene strane će nastaviti da postoje do zatvaranja poslednjeg velikog poglavlja u istoriji ovog svijeta. (*The Review and Herald, August 5, 1909.*)

Oni koji su opsjednuti đavolima obično se predstavljaju kao u stanju velike patnje; ipak je bilo izuzetaka od ovog pravila. Radi dobijanja natprirodne moći, neki su pozdravili sotonski uticaj. Oni naravno nisu imali sukob sa demonima. Iz ove klase bili su oni koji su posjedovali duh proricanja – Simon Mag, E-lima čarobnjak i djevojka koja je slijedila Pavla i Silu u Filipi. (*The Great Controversy, 516.1*).

Sotona će iskoristiti svaku priliku da zavede ljude od njihove odanosti Bogu. On i njegovi zli anđeli koji su pali s njim pojaviće se na zemlji kao ljudi, nastojeći da prevare. Božji anđeli će se takođe pojaviti kao ljudi i upotrijebiće sva sredstva u njihovoj moći da poraze namjere neprijatelja. Imamo ulogu da djelujemo. (*Manuscript Releases 8:399*).

Sotona unosi sve svoje moći u napad u posljednjem, bliskom sukobu, a izdržljivost Hristovog sledbenika je opterećena do krajnjih granica. Ponekad se čini da mora popustiti. Ali riječ molitve Gospodu Isusu ide kao strijela do prijestola Božjeg, a anđeli Božji poslani su na bojno polje. Plima se preokrenula. (*In Heavenly Places, 297*).

U završnom periodu zemaljske istorije Gospod će snažno raditi u korist onih koji se čvrsto zalažu za pravednost. Anđeli koji se ističu snagom će ih zaštititi. (*Prophets and Kings, 513*).

Rad zlih anđela kroz spiritualizam

Sotona se dugo pripremao za svoj poslednji pokušaj da prevari svijet. Malo po malo pripremio je put svom remek-djelu obmane u razvoju spiritualizma. Još nije dostigao potpuno ostvarenje svojih nacрта; ali će to biti dostignuto u posljednjem

ostatku vremena. Osim onih koje Božja sila čuva, kroz vjeru u Njegovu Riječ, cijeli svijet će biti pometen u redove ove zablude. (*The Great Controversy*, 561, 562).

Spiritualizam je remek djelo obmane. To je Sotonina najuspješnija i najfascinantnija zabluda – ona koja je sračunata da pridobije simpatije onih koji su svoje voljene polagali u grob. Zli anđeli dolaze u liku tih voljenih i pričaju o događajima povezanim sa njihovim životima i vrše djela koja su činili dok su živjeli. Na taj način navode ljude da vjeruju da su njihovi mrtvi prijatelji anđeli, koji lebde nad njima i komuniciraju s njima. Ovi zli anđeli, koji se pretvaraju da su pokojni prijatelji, posmatraju se sa određenim idolopoklonstvom i kod mnogih njihova riječ ima veću težinu od Riječi Božje. (*The Signs of the Times*, August 26, 1889.)

Gospodnjem dolasku treba da prethodi „djelovanje Sotone sa svom silom i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prevarenom nepravde“. A apostol Jovan, opisujući silu čudotvorstva koja će se očitovati u poslednjim danima, izjavljuje: „Činila je velika čuda – čak je i vatru s neba spuštala na zemlju pred ljudima. Tako je zavodila one što žive na zemlji čudima koja su joj bila data da ih čini.“ Ovdje se ne predviđaju puke prevare. Ljudi su prevareni čudima koja Sotonini agenti imaju moć da čine, a ne za koja se pretvaraju da čine. (*The Great Controversy*, 553).

Sotona je lukavi neprijatelj. A zlim anđelima nije teško da predstavljaju i svece i grešnike koji su umrli, i da te predstave učine vidljivim ljudskim očima. Ove manifestacije će biti sve češće, a razvoj zapanjujućeg karaktera će se pojaviti kako se približimo kraju vremena. (*The Review and Herald*, April 1, 1875.)

On [Sotona] ima moć da pred ljude iznese izgled njihovih preminulih prijatelja. Falsifikat je savršen; poznati pogled, riječi, ton, reprodukuju se sa čudesnom jasnošću...

Mnogi će se suočiti sa duhovima đavola koji predstavljaju

voljene rođake ili prijatelje i proglašavaju najopasnije jeresi. Ovi posjetioci će se svidjeti našim najnježnijim simpatijama i činiće čuda da održe svoje pretenzije. Moramo biti spremni da im se suprotstavimo biblijskom istinom da mrtvi ništa ne znaju i da su oni koji se tako pojavljuju duhovi đavola. Neposredno pred nama je „čas iskušenja, koji će doći na sav svijet da iskuša one koji žive na zemlji“. Svi čija vjera nije čvrsto utemeljena na Božjoj Riječi biće prevareni i pobijeđeni. (*The Great Controversy*, 552, 560).

Komunikacije od duhova će objaviti da ih je Bog poslao da uvjere one koji odbacuju nedjelju u njihovu zabludu, potvrđujući da zemaljske zakone treba poštovati kao Božji zakon. Oni će lamentirati nad velikom zlom u svijetu, i podržati svjedočenje vjeroučitelja, da je degradirano stanje morala uzrokovano skrnavljenjem nedjelje. Velika će biti ogorčenost protiv svih koji odbijaju da prihvate njihovo svjedočanstvo. (*The Great Controversy*, 591).

Čuda u posljednje vrijeme

Prije isteka vremena on [Sotona] će učiniti još veća čuda. Dokle god se širi njegova moć, on će činiti prava čuda. Pismo kaže: „On... obmanjuje one koji žive na zemlji pomoću onih čuda koja je imao moć da čini“, a ne samo onih za koja se pretvara da čini. Nešto više od obične prevare je prikazano u ovom stihu. (*Testimonies for the Church* 5:698).

Ne trebamo se zavaravati. Uskoro će se odigrati čudesni prizori sa kojima će Sotona biti blisko povezan. Božja Riječ objavljuje da će Sotona činiti čuda. On će učiniti ljude bolesnima, a onda će iznenada ukloniti od njih svoju sotonsku moć. Tada će smatrati da su izliječeni. Ova djela očiglednog iscjeljenja dovešće adventiste sedmog dana na kušnju. (*Selected Messages* 2:53).

Neki će biti u iskušenju da prime ova čuda kao od Boga. Bolesnici će biti izliječeni pred nama. Čuda će se činiti pred našim očima. Jesmo li spremni za probu koje nas čeka kada će lažljiva Sotonina čuda biti potpunije otkrivena? Neće li mnoge duše biti zarobljene i odvedene? Odstupajući od jasnih Božjih propisa i zapovijesti, i obraćajući pažnju na bajke, umovi mnogih se pripremaju da prime ova lažljiva čuda. Sada svi moramo nastojati da se naoružamo za sukob u kojem ćemo se uskoro morati uključiti. Vjera u Božju Riječ, proučavana uz molitvu i praktično primijenjena, biće naš štiti od Sotonine moći i izvešće nas će kao pobjednike kroz Hristovu krv. (*Testimonies for the Church 1:302*).

Zli duhovi aktivni među ostatkom

Oblici mrtvih će se pojaviti kroz lukavu Sotoninu namjeru i mnogi će se povezati s onim koji voli i čini laž... Upravo među nama neki će se odvratiti od vjere i obratiti pažnju na zavodljive duhove i đavolske doktrine. (*The Upward Look, 317*).

Spiritualisti će pritisnuti stvar da se upuste u polemiku sa propovjednicima koji poučavaju istinu. Ako odbiju, oni će ih izazvati. Oni citiraju Sveto pismo, kao i Sotona Hristu. „Dokažite sve to“, kažu. Ali njihova ideja dokazivanja je da slušaju njihova varljiva razmišljanja i prisustvuju njihovim krugovima. Ali na njihovim okupljanjima anđeli tame poprimaju oblike mrtvih prijatelja i komuniciraju s njima kao anđeli svjetlosti. Njihovi voljeni će se pojaviti u haljinama svjetlosti, poznatim prizoru kao kad su bili na zemlji. Oni će ih naučiti, i razgovarati s njima. I mnogi će biti prevareni ovim čudesnim prikazom Sotonine moći. Jedina sigurnost za Božji narod je da budu u potpunosti upućeni u njihovu Bibliju i da budu inteligentni o razlozima naše vjere u pogledu spavanja mrtvih. (*The Signs of the Times, April 12, 1883*.)

Zli anđeli u obliku vjernika će raditi u našim redovima kako bi unijeli snažan duh nevjerstva. Neka vas čak ni ovo ne obeshrabruje, već prinesite istinsko srce u pomoć Gospodu protiv moći Sotonskih agenata. Ove sile zla će se okupljati na našim sastancima, ne da bi dobili blagoslov, već da bi se suprotstavili uticaju Duha Božjeg...

Mi nikada ne smijemo hvatati riječi koje ljudske usne mogu izgovoriti da bi potvrdile zle anđele u njihovom djelovanju, već trebamo ponavljati riječi Hristove. Hrist je bio Učitelj u skupštinama ovih anđela prije nego što su pali sa svog visokog položaja. (*Selected Messages 3:410*).

Sotona i njegovi anđeli pojaviće se na ovoj zemlji kao ljudi, i pomiješaće se s onima za koje Božja Riječ kaže: „Neki će odstupiti od vjere, obraćajući pažnju na zavodljive duhove i doktrine đavola.“ (*Manuscript Releases 8:345*).

U ovom vremenu zli anđeli u obliku ljudi će razgovarati sa onima koji znaju istinu. Oni će pogrešno tumačiti i pogrešno prikazivati izjave Božjih poslanika... (*Selected Messages 3:411*).

Ove sile zla će se okupljati na našim sastancima, ne da bi primili blagoslov, već da bi se suprotstavili uticajima Duha Božjeg. Ne primajte nikakve primjedbe koje bi oni mogli iznijeti, već ponavljajte bogata Božja obećanja, koja su da i amin u Hristu Isusu. (*Selected Messages 3:410*).

Kada se otkrije da su ove spiritualističke obmane ono što zaista jesu – tajno djelovanje zlih duhova – oni koji su u njima sudjelovali postaće kao ljudi koji su izgubili razum. (*Manuscript Releases 8:345*).

Vidjela sam naš narod u velikoj nevolji, kako plače i moli, moleći se za sigurna obećanja Božija, dok su zli bili svuda oko nas, rugali nam se, prijeteci da će nas uništiti. Ismijavali su našu slabost, rugali se našoj maloj brojnosti i rugali nam se riječima sračunatim da duboko sijeku. Optužili su nas da zauzimamo

nezavisan stav od ostatka svijeta. Odsjekli su nam resurse kako ne bismo mogli ni kupovati ni prodavati, pozivajući se na naše krajnje siromaštvo i teško stanje. Nisu mogli da vide kako bismo mogli da živimo bez svijeta; bili smo zavisni o svijetu, i moramo se pokoriti običajima, praksama i zakonima svijeta ili izaći iz njega. Ako smo mi bili jedini ljudi na svijetu kojima je Gospod bio naklonjen, izgledi su bilo strašno protiv nas.

Izjavili su da imaju istinu, da su čuda bila među njima, da su anđeli s neba razgovarali s njima i da su hodali s njima, da su se među njima izvršili velika sila, znaci i čuda, a ovo je bio zemaljski Milenijum, koji su oni očekivali tako dugo. Cijeli svijet se preobratio i bio u skladu sa nedjeljnim zakonom, a ovaj mali nejak narod isticao se prkoseći zemaljskim zakonima i Božjim zakonima, i tvrdio da su jedini koji su u pravu na zemlji. (*Mara-natha, 209*).

Anđeli će obaviti posao koji ljudi zanemaruju

Kada se božanska moć spoji s ljudskim naporom, djelo će se širiti poput vatre po strnjici. Bog će uposliti agencije čije porijeklo čovjek neće moći razaznati; anđeli će obaviti posao za koji bi ljudi mogli imati blagoslov da nisu zanemarili Božje zah-tjeve. (*The Review and Herald, December 15, 1885.*)

Anđeli će zadovoljiti potrebe Božjeg naroda

Vidjela sam svece kako napuštaju gradove i sela, udružuju se u društvima i žive na najusamljenijim mjestima. Anđeli su im davali hranu i vodu, dok su zli patili od gladi i žeđi. (*Early Writings, 282*).

U vremenu nevolje neposredno pred Hristov dolazak, pravednici će biti sačuvani kroz službu nebeskih anđela; ali neće biti sigurnosti za prestupnika Božjeg zakona. Anđeli tada ne mogu zaštititi one koji ne poštuju jedan od božanskih propisa.

(Patriarchs and Prophets, 256).

Usred vremena nevolje – nevolje kakve nije bilo otkad postoji narod – Njegovi izabrani će stajati nepomično. Sotona sa svim vojskama zla ne može uništiti najslabijeg od Božjih svetaca. Anđeli koji se ističu snagom će ih štititi, a u njihovo ime Jehova će se otkriti kao „Bog bogova“, koji je u stanju da do kraja spasi one koji su se uzdali u Njega. *(Prophets and Kings, 513).*

Sotonino oponašanje Hrista

U ovom dobu antihrist će se pojaviti kao pravi Hrist, i tada će Božji zakon biti potpuno poništen u narodima našeg svijeta. Pobuna protiv Božjeg svetog zakona će biti potpuno zrela. Ali pravi vođa sve ove pobune je Sotona obučen kao anđeo svjetlosti. Ljudi će biti prevareni i uzdići će ga na mjesto Boga, i obožiti ga. Ali Svemoćni će se umiješati, a otpadničkim crkvama koje se ujedine u uzdizanju Sotone, iznijeće se rečenica: „Zato će u jedan dan doći njezine pošasti, smrt, žalost i glad; i ona će biti potpuno spaljena ognjem, jer jak je Gospod Bog koji joj sudi.“ *(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 62).*

Prerušen u anđela svjetlosti, on [Sotona] će hodati zemljom kao čudotvorac. Preljepim jezikom iznijeće uzvišena osjećanja. Govoriće se dobre riječi, a dobra djela činiti. Hrist će biti personifikovan, ali u jednoj tački biće izražena razlika. Sotona će odvratiti ljude od Božjeg zakona. Bez obzira na to, on će tako dobro krivotvoriti pravednost, da bi, kad bi bilo moguće, prevario i same izabrane. Okrunjene glave, predsjednici, vladari na visokim položajima, poklanjaće se njegovim lažnim teorijama. *(The Review and Herald, August 17, 1897.)*

Nemoguće je dati bilo kakvu ideju o iskustvu Božjeg naroda koji će biti živ na zemlji kada se spoje nebeska slava i ponavljanje progonstva iz prošlosti. Oni će hodati u svjetlosti koja izlazi

od Božjeg prijestola. Pomoću anđela postojaće stalna komunikacija između neba i zemlje. A Sotona, okružen zlim anđelima, i tvrdeći da je Bog, činiće čuda svih vrsta, da prevari, ako je moguće, i same izabrane. Božji narod neće pronaći svoju sigurnost u činjenju čuda, jer će Sotona krivotvoriti čuda koja će biti učinjena. (*Testimonies for the Church 9:16*).

Sotona sprema svoje obmane da u njegovom posljednjem pohodu protiv Božjeg naroda možda ne shvate da je to on. „I nikakvo čudo; jer se sam Sotona pretvara u anđela svjetlosti.“... Sotona će ići do granice svoje moći da uznemirava, iskušava i zavodi Božji narod. (*The Review and Herald, May 13, 1862.*)

Sotona... će doći personifikujući Isusa Hrista, čineći moćna čuda; i ljudi će pasti i obožavati ga kao Isusa Hrista. Biće nam zapovijeđeno da obožavamo ovo biće, koje će svijet slaviti kao Hrista. Šta da radimo? – Recite im da nas je Hrist upozorio upravo na takvog protivnika, koji je čovjekov najgori neprijatelj, a koji tvrdi da je Bog. (*The Review and Herald, December 18, 1888.*)

Dolazi vrijeme kada će Sotona činiti čuda pred vašim očima, tvrdeći da je on Hrist; i ako vaše noge nisu čvrsto utemeljene na Božjoj istini, tada ćete biti odvedeni od svog temelja. (*The Review and Herald, April 3, 1888.*)

U posljednjim danima on [Sotona] će se pojaviti na takav način da će natjerati ljude da povjeruju da je on Hrist koji dolazi drugi put na svijet. On će se zaista preobraziti u anđela svjetlosti. Ali dok će on nositi pojavu Hrista u svakoj pojedinosti, što se tiče pukog izgleda, to neće prevariti nikoga osim onih koji... nastoje da se odupru istini. (*Testimonies for the Church 5:698.*)

Zli anđeli podstiču progonstvo

Sotona radi odozdo da podstakne paklene moći svog saveza zla protiv pravednika. On prožima ljudska oruđa svojim

vlastitim atributima. Zli anđeli ujedinjeni sa zlim ljudima će uložiti napore da uznemiravaju, progone i unište. (*The Upward Look*, 262).

Sa svakim odbacivanjem istine, umovi ljudi će postati mračniji, njihova srca tvrdoglavija, sve dok ne budu ukorijenjeni u nevjerničku čvrstinu. Uprkos upozorenjima koja je Bog dao, oni će nastaviti da gaze jedan od propisa Dekaloga, sve dok ih ne navedu da progone one koji ga smatraju svetim. Hrist se obezvređuje u preziru koji se stavlja na Njegovu Riječ i Njegov narod. Kako crkve prihvataju učenja spiritualizma, otklanja se ograničenje nametnuto tjelesnom srcu, a ispovijedanje religije će postati plašt za prikrivanje najnižeg bezakonja. Vjerovanje u duhovne manifestacije otvara vrata zavodljivim duhovima i doktrinama đavola, pa će se u crkvama osjetiti uticaj zlih anđela. (*The Great Controversy*, 603, 604).

Scene izdaje, odbacivanja i raspeća Hrista se ponovo odigravaju, i ponovo će se odigravati u ogromnom obimu. Ljudi će biti ispunjeni atributima Sotone. Zablude najvećeg neprijatelja Boga i ljudi imaće veliku moć. (*Selected Messages 3:415*).

Demonski duh preuzima ljude u našem svijetu... Demonska inteligencija... će raskomadati i uništiti čovjeka formiranog po božanskom obličju jer... [čovjek] ne može kontrolisati savjest svog brata i učiniti ga nelojalnim Božjem svetom zakonu. (*The Upward Look*, 285).

Dok su sveci napuštali gradove i sela, progonili su ih zli, koji su pokušavali da ih ubiju. Ali mačevi koji su podignuti da ubiju Božji narod slomili su se i pali nemoćni kao slamka. Božji anđeli su štitili svece. (*Early Writings*, 284, 285).

U danu žestokog iskušenja On [Hrist] će reći: „Dođi, narode moj, uđi u svoje odaje i zatvori svoja vrata pred sobom; sakrij se kao na trenutak, dok gnjev ne prođe.“ Koje su to odaje u kojima se treba sakriti? Oni su zaštita Hrista i svetih anđela. Narod Božji

nije u ovom trenutku svi na jednom mjestu. Oni su u različitim društvima i u svim djelovima svijeta. (*Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 158*).

U završnim scenama istorije ove zemlje, kada intenzitet obuzima svaki zemaljski element, Gospod od nas zahtijeva budnost koja ne poznaje opuštanje. Ali nismo prepušteni da se borimo sami. Usred opasnosti koje se povećavaju sa svake strane, oni koji ponizno hodaju pred Bogom, nepovjerljivi u vlastitu mudrost, imaće anđele za pomoćnike i zaštitnike. U vremenima posebne opasnosti oni će spoznati moć Božjeg čuvanja. (*The Review and Herald, April 25, 1907.*)

Tokom noći preda mnom je prošla vrlo impresivna scena. Činilo se da je došlo do velike zabune i sukoba vojski. Glasnik od Gospoda stajao je preda mnom i rekao: „Pozovi svoje ukućane. Ja ću te voditi; prati me.“ Vodio me je mračnim prolazom, kroz šumu, pa kroz pukotine planina, i rekao: „Ovdje si sigurna.“ Bilo je i drugih koji su bili odvedeni u ovo utočište. Nebeski glasnik je rekao: „Došlo je vrijeme nevolje kao lopov u noći, kao što te je Gospod upozorio da će doći.“ (*Maranatha, 270*).

Sotonina personifikacija o završetku vremena probe

Sotonin gnjev se povećava kako njegovo vrijeme postaje kraće, a njegovo djelo prevare i uništenja dostiže svoj vrhunac u vrijeme nevolje. Božje dugo trpljenje je završeno. Svijet je odbacio Njegovu milost, prezreo Njegovu ljubav i pogazio Njegov zakon. Zli su prešli granicu svoje kušnje, a Gospod povlači svoju zaštitu i prepušta ih na milost i nemilost vođi kojeg su izabrali...

Kao krunski čin u velikoj drami obmane, sam Sotona će pokušati personifikovati Hrista. Crkva je dugo tvrdila da gleda na Spasiteljev dolazak kao na završetak svojih nada. Sada će veliki varalica učiniti da se čini da je Hrist došao. U različitim djelovima zemlje, Sotona će se manifestovati među ljudima kao

veličanstveno biće blistave svjetlosti, nalik opisu Sina Božjeg koji je dao Jovan u Otkrivenju. Slava koja ga okružuje neprevaziđena je ničim što su oči smrtnika još vidjele. Poklič trijumfa odzvanja u vazduhu: „Hrist je došao! Hrist je došao!“

Ljudi se padaju pred njim u klanjanju, dok on podiže svoje ruke i izgovara im blagoslov, kao što je Hrist blagoslovio svoje učenike kada je lično bio na zemlji. Glas mu je blag i prigušen, a opet pun melodije. Nježnim, saosjećajnim tonovima on predstavlja neke od istih milostivih, nebeskih istina koje je izrekao Spasitelj; on iscjeljuje bolesti ljudi, a zatim, u svom pretpostavljenom liku Hrista, tvrdi da je promijenio subotu u nedjelju, i zapovijeda svima da svete dan koji je on blagoslovio. On izjavljuje da oni koji uporno svetkuju sedmi dan hule na njegovo ime odbijajući da slušaju njegove anđele koji su im poslani sa svjetlom i istinom. Ovo je snažna zabluda koja gotovo nadvladava. (*The Spirit of Prophecy 4:441, 442*).

Sotona vidi da će izgubiti svoj slučaj. Ne može da počisti cio svijet. On čini poslednji očajnički napor da prevarom savlada vjernike. On to čini u personifikaciji Hrista. On se oblači u kraljevske haljine koje su tačno opisane u Jovanovoj viziji. On ima moć da to uradi. On će se pojaviti svojim zabludjelim sledbenicima, hrišćanskom svijetu koji nije primio ljubav prema istini nego je imao zadovoljstvo u nepravdi... kao Hrist koji dolazi po drugi put.

On sebe proglašava Hristom, a vjeruje se da je Hrist, prelijepo, veličanstveno biće odjeveno veličanstvom i, tihog glasa i prijatnih riječi, sa slavom nenadmašnom ničim što su njihove smrtničke oči do sada vidjele. Tada su njegovi prevareni, obmanuti sledbenici podigli pobjednički poklič: „Hrist je došao drugi put! Hrist je došao! On je podigao svoje ruke baš kao što je to činio kada je bio na zemlji i blagoslovio nas.“ ...

Sveci to gledaju sa čuđenjem. Hoće li i oni biti prevareni?

Hoće li obožavati Sotonu? Anđeli Božiji su oko njih. Čuje se jasan, čvrst, muzikalan glas: „Pogledajte gore.“

Pred moliteljima je jedan predmet – konačno i vječno spasenje njihovih duša. Ovaj predmet je stalno bio pred njima – da je besmrtni život obećan onima koji izdrže do kraja. Oh, kako su njihove želje bile iskrene i žarke. Sud i vječnost su bili na vidiku. Njihove oči su po vjeri bile uprte u blještavi prijesto, pred kojim su trebali stajati oni u bijelim haljinama. To ih je uzdržalo od povlađivanja grijehu...

Još jedan napor, a onda se koristi Sotonina posljednja naprava. On čuje neprekidni vapaj da Hrist dođe, da ih Hrist oslobodi. Ova posljednja strategija je personifikovati Hrista i natjerati ih da misle da su njihove molitve uslišene. (*Last Day Events, 164, 165*).

Anđeli i univerzalni dekret o smrti

Kad bi ljudi mogli vidjeti nebeskom vizijom, vidjeli bi čete anđela koji se ističu snagom koji su smješteni oko onih koji su održali riječ Hristovog strpljenja. Sa nježnošću saosjećanja, anđeli su svjedočili njihovoj nevolji i čuli njihove molitve. Oni čekaju riječ svog komandanta da ih izvuku iz njihove opasnosti. Ali moraju sačekati još malo. Narod Božji mora piti tu čašu i krstiti se tim krštenjem. Samo kašnjenje, tako bolno za njih, najbolji je odgovor na njihove molbe. Dok nastoje s povjerenjem čekati da Gospod djeluje, oni su vođeni da ispoljavaju vjeru, nadu i strpljenje, koji su bili premalo vježbani tokom njihovog vjerskog iskustva... Nebeski stražari, vjerni svom povjerenju, nastavljaju bdjeti. Iako je opštim dekretom određeno vrijeme kada se čuvari zapovijesti mogu pogubiti, njihovi neprijatelji će u nekim slučajevima previdjeti dekret i prije određenog vremena nastojati da im oduzmu živote. Ali niko ne može zaobići moćne čuvarke postavljene oko svake vjerne duše. (*The Great*

Bog se miješa dok zli pokušavaju da ubiju Božji narod

Narod Božji – neki u zatvorskim ćelijama, neki skriveni u usamljenim skloništima u šumama i planinama – i dalje se zalažu za božansku zaštitu, dok se u svakoj četvrtini čete naoružanih ljudi, podstaknute od gomile zlih anđela, pripremaju za posao smrti. Sada, u času krajnje nužde, Bog Izraelov će se umiješati za izbavljenje svojih izabranika...

U ponoć Bog pokazuje svoju moć za oslobođenje svog naroda. Pojavljuje se sunce, sija u svojoj snazi. Znakovi i čuda slijeđe u brzom nizu. Zli gledaju sa užasom i čuđenjem ka prizoru, dok pravednici sa svečanom radošću gledaju znake svog izbavljenja... Tamni, teški oblaci se dižu i sukobljavaju jedan s drugim. Usred ljutih nebesa je jedan jasan prostor neopisive slave, odakle dolazi glas Božiji...

Taj glas tresu nebo i zemlju. Događa se snažan potres, „kakovog nije bilo otkako su ljudi na zemlji, tako snažan potres i tako veliki“. Čini se da se nebeski svod otvara i zatvara. Čini se da slava s Božjeg prijestolja bljeska. Planine se tresu kao trska na vjetru, a pocijepane stijene razbacane su na sve strane. Čuje se huk kao o nadolazećoj oluji. More je razjareno. Čuje se vrisak uragana, poput glasa demona u misiji uništenja. Cijela se zemlja diže i nadima kao morski valovi. Njena površina se raspada. Čini se da njeni temelji popuštaju. Planinski lanci tonu. Nestaju naseljena ostrva...

Ognjene munje iskaču s nebesa, obavijajući zemlju plahom od plamena. Iznad strašne grmljavine, glasovi, tajanstveni i strašni, objavljuju propast zlih. Oni koji su malo prije bili tako bezobzirni, tako hvalisavi i prkosni, tako likovali u svojoj okrutnosti prema narodu koji drži Božjih zapovijesti, sada su obuzeti zaprepašćenjem i drhte od straha. Njihovi jauci se čuju iznad

zvuka elemenata. Demoni priznaju Hristovo božanstvo i drhte pred Njegovom moći, dok ljudi mole za milost i puze u groznom strahu. (*The Great Controversy*, 635-638).

Završetak Hristove službe pomirenja i uklanjanje grijeha prenošenjem istih na Sotonu

„Zatim sam vidjela da će se Isusovo djelo u svetinji uskoro završiti. I nakon što se Njegovo djelo tu završi, On će doći do vrata prvog odjeljenja i ispovijediti grijeh Izraela na glavu Jarca za Azazela. Onda će obući haljine osvete. Tada će nevolje pasti na zle, i one neće doći dok Isus ne obuče tu odjeću, i zauzme svoje mjesto na velikom bijelom oblaku. Zatim dok nevolje padaju, Jarac za Azazela [Sotona] se odvodi. On ulaže silne napore da umakne, ali ga čvrsto drži ruka koja ga vodi. Kad bi on uspio umaći, Izrael bi izgubio svoje živote. Vidjela sam da treba vremena dok se odvede Jarac za Azazela u zemlju zaborava nakon što se grijesi polože na njegovu glavu.“ (*Spalding and Magan Collection*, p. 2, 1850)

Kad je Isus napustio Svetinju nad svetinjama, čula sam zveckanje zvona na njegovoj haljini, oblak tame prekrpio je stanovnike zemlje. Nije više bilo posrednika između krivog čovjeka i uvrijeđenog Boga. Dok je Isus stajao između Boga i krivog čovjeka, suzdržanost je bila nad ljudima; ali kad je Isus odstupio između čovjeka i Oca, to suzdržanje bilo je uklonjeno, i Sotona je imao kontrolu nad čovjekom. Bilo je nemoguće da se zla izliju dok je Isus služio u Svetinji; ali kad se njegov posao tu završio, kad se posredovanje okončalo, ništa više nije stajalo na putu gnjevu Božjem, i on se strahovito sručio na nezaklonjenu glavu krivog grešnika, koji je prezreo spasenje i mrzio ukor. Sveti u to strašno vrijeme, nakon svršetka Isusovog posredništva, živjeli su u očima svetog Boga bez posrednika. Svaki slučaj bio je odlučan, svaki dragulj prebrojan. Isus se za trenutak

zadržao u spoljašnjem odjeljenju Svetinje, i grijesi koje je ispovijedao dok je bio u Svetinji nad svetinjama, stavljeni su na začetnika grijeha, Đavola. On mora podnijeti kaznu ovih grijeha. (*Spiritual Gifts, 1:198, 1858*)

Takođe sam vidjela, da dok je prinos za grijeh ukazivao na Hrista kao na žrtvu, a prvosveštenik predstavljao Hrista kao posrednika, jarac za Azazela simbolisao je Sotonu, autora grijeha, na koga će grijesi istinskih pokajnika biti na kraju stavljeni. Kad prvosveštenik, zaslugom krvi prinosa za grijeh, ukloni grijehe iz svetinje, on ih polaže na jarca za Azazela. Kad Hrist, zaslugom svoje krvi, ukloni grijehe svog naroda iz nebeske svetinje na kraju svoje službe, on će ih položiti na Sotonu, koji, o izvršnom sudu, mora podnijeti konačnu kaznu. Jarac za Azazela je slat u pustu zemlju, da se nikad ne vrati u Izraelov zbor. Tako će i Sotona biti zauvijek prognan iz prisustva Boga i njegovog naroda, i izbrisan iz postojanja u konačnom uništenju grijeha i grešnika. (*Spirit of Prophecy, 4:266, 267*)

Drugi Hristov dolazak

Hrist dolazi sa silom i velikom slavom. On dolazi sa svojom slavom, i sa slavom Očevom. On dolazi sa svim svetim anđelima sa Njim. Dok je sav svijet uronjen u tamu, u svakom domu svetaca biće svjetlo. Oni će uhvatiti prvo svjetlo Njegovog drugog pojavljivanja. (*Christ's Object Lessons, 420*).

Ubrzo su nam oči bile privučene prema istoku, jer se pojavio mali crni oblak, otprilike upola veći od ljudske šake, za koji smo svi znali da je znak Sina Čovječjeg. U svečanoj tišini svi smo gledali u oblak kako se približavao, i postajao svjetliji, slavniji i još slavniji, sve dok nije postao veliki bijeli oblak. Dno je izgledalo kao vatra; duga je bila nad oblakom, dok je oko nje bilo deset hiljada anđela, koji su pjevali najljepšu pjesmu; a na njemu je sjedio Sin Čovječji. (*Testimonies for the Church 1:60*).

Nijedan ljudski jezik ne može opisati prizore drugog dola-
ska Sina Čovječjeg na oblacima nebeskim. Doći će obučen u
ogrtač svjetlosti, koji je nosio od vječnih dana. (*The Review and
Herald, September 5, 1899.*)

Sveta pratnja anđela, sa svojim sjajnim, blistavim krunama
na glavama, ispratila ga je na Njegovom putu. (*Spiritual Gifts
1:206, 207*).

Usred tresenja zemlje, bljeska munja i huke gromova, glas
Sina Božjeg priziva usnule svece. On gleda na grobove praved-
nika, a zatim, podižući svoje ruke ka nebu, vičući: „Probudi se,
probudi se, probudi se ti koji spavaš u prašini i ustani!“ ...

Svi izlaze iz svojih grobova istog rasta kao kada su ušli u
grob. Adam, koji stoji među uskrsnulom gomilom, je uzvišene
visine i veličanstvenog oblika, stasom samo malo ispod Sina
Božjeg. On predstavlja izrazitu suprotnost ljudima kasnijih ge-
neracija; u ovom jednom pogledu pokazuje se velika degenera-
cija rase. Ali svi ustaju sa svježinom i snagom vječne mladosti.
Smrtni, raspadljivi oblik, lišen ljepote, jednom zagađen grije-
hom, postaje savršen, lijep i besmrtn. Sve mane i deformiteti su
ostavljeni u grobu. (*The Great Controversy, 644, 645*).

On [Hrist] je umro za nas, i uskrsnuo je za nas, da bismo
izašli iz groba u slavno druženje sa nebeskim anđelima, da sret-
nemo svoje voljene i da prepoznamo njihova lica, jer sličnost
Hristu ne uništava njihov lik, ali ga pretvara u Njegovu slavnu
sliku. Svaki svetac povezan u porodičnim odnosima ovdje će se
poznovati. (*Selected Messages 3:316*).

Živi pravednici se mijenjaju „u trenutku, u tren oka“. Na
glas Božiji oni su bili proslavljeni: sada su postali besmrtni, i sa
uskrslim svecima su odnijeti u susret sa svojim Gospodom u
vazduhu. Anđeli „sakupljaju izabrane sa četiri vjetra, od jednog
do drugog kraja neba.“ (*The Great Controversy, 645*).

Malu djecu sveti anđeli nose u naručje njihovih majki. (*The*

Great Controversy, 645).

Dok male bebe besmrtno izlaze iz svojih prašnjavih kreveta, odmah se kreću u majčino naručje. Sastaju se više nikada da se ne rastanu. Ali mnogi mališani tamo nemaju majku. Uzalud očekujemo čuti zanosnu pjesmu trijumfa od majke. Anđeli primaju bebe bez majke i vode ih do drveta života. (*The Youth's Instructor, April 1, 1858.*)

Prijatelji koje je smrt davno razdvojila sjedinili su se, da se nikad više ne rastaju, i sa radosnim pjesmama zajedno se uzdižu u grad Božji.

Sa svake strane kočije od oblaka su krila, a ispod njih živi točkovi; i dok se kočija kotrlja prema gore, točkovi viču: „Svet“, a krila, dok se kreću, viču: „Svet“, a pratnja anđela viče: „Svet, svet, svet, Gospod Bog Svemogući.“ I otkupljeni uzvikuju: „Aleluja!“ dok se kola kreću dalje prema Novom Jerusalimu. (*The Great Controversy, 645).*

Svi zajedno uđosmo u oblak, i sedam dana smo se penjali do staklenog mora, kada je Isus donio krune i svojom desnom rukom stavio ih na naše glave. Dao nam je harfe od zlata i palme pobjede. (*Early Writings, 16).*

Sa obje strane su kolone anđela, a otkupljeni od Boga hodaju kroz heruvime i serafime. Hrist ih pozdravlja i polaže na njih svoj blagoslov. „Dobro, dobri i vjerni slugo: ... uđi u radost svoga Gospodara.“ (*The S.D.A. Bible Commentary 6:1093).*

Sotona i njegovi zli anđeli zatvoreni na ovu Zemlju

Cijela zemlja izgleda kao pusta divljina. Ruševine gradova i sela uništenih zemljotresom, počupano drveće, raščupano kamenje koje je izbacilo more ili istrgnuto iz same zemlje, razasuto je po njenoj površini, dok ogromne pećine označavaju mjesto gdje su planine razbijene iz temelja. Ovdje će biti Sotonin dom sa njegovim zlim anđelima hiljadu godina. Ovdje će biti

zatvoren, da luta gore-dolje preko razbijene površine zemlje i vidi posledice svoje pobune protiv Božjeg zakona. Hiljadu godina može uživati u plodovima prokletstva koje je izazvao. Ograničen sam na Zemlju, on neće imati privilegiju da se kreće na druge planete, da iskušava i gnjavi one koji nisu pali. (*The Spirit of Prophecy 4:474, 475*).

Svojim vlastitim načinom djelovanja Sotona je iskovao lanac kojim će biti vezan. Sva nepala bića sada su ujedinjena u pogledu na Božji zakon kao nepromjenjiv. Oni podržavaju vlast Onoga, koji, da bi iskupio prestupnika, nije poštedio svog vlastitog Sina. Njegov zakon je dokazano nepogrešiv. Njegova vlada je zauvijek sigurna. (*Signs of the Times, August 27, 1902.*)

Ovdje će biti Sotonin dom sa njegovim zlim anđelima hiljadu godina. Ograničen na zemlju, on neće imati pristup drugim svjetovima da iskušava i gnjavi one koji nikada nisu pali. U tom smislu on je vezan. (*The Great Controversy, 659*).

Čula sam trijumfalne pokliče anđela i iskupljenih svetaca, koji su zvučali kao deset hiljada muzičkih instrumenata, jer ih Sotona više ne kinji i iskušava, i zato što su stanovnici drugih svjetova oslobođeni njegovog prisustva i njegovih iskušenja. (*Early Writings, 290*).

Poglavlje 21—Anđeli u velikom budućem životu

Kad stignemo na Nebo

Vidjela sam kako veliki broj anđela donosi iz grada slavne krune – krunu za svakog sveca, s njegovim imenom ispisanim na njoj. Dok je Isus pozivao za krune, anđeli su mu ih predstavili, a svojom desnom rukom ljupki Isus je stavio krune na glave svetaca. Na isti način anđeli su donijeli harfe, a Isus ih je takođe predstavio svecima. Anđeli zapovjednici prvo su udarili u notu, a onda se svaki glas podigao u zahvalnu, srećnu hvalu, i svaka ruka je vješto prelazila preko žica harfe, odašiljući melodičnu muziku u bogatim i savršenim zvukovima. Tada sam vidjela kako Isus vodi otkupljenu četu do gradskih vrata. Uhvatio se za kapiju i vratio je na blistave šarke, i pozvao narode koji su čuvali istinu da uđu. (*Early Writings, 288*).

Sa usana Kralja slave blagoslov će pasti na njihove uši poput najbogatije muzike: „Dođite, blagosloveni Oca moga, naslijedite kraljevstvo koje vam je pripremljeno od postanka svijeta.“ Tako će otkupljeni biti dobrodošli u domove koje im Isus priprema. Tamo njihovi saputnici neće biti podli zemaljski, već oni koji su uz božansku pomoć formirali savršene karaktere. Svaka grešna sklonost, svaka nesavršenost, uklonjena je krvlju Hristovom; i daju im se vrsnoća i sjaj Njegove slave, koji daleko prevazilazi sjaj sunca u njegovom zenitu. I moralna ljepota, savršenstvo Njegovog karaktera, sija kroz njih, u vrijednosti koja daleko nadmašuje ovaj vanjski sjaj. Oni su bez mane pred velikim bijelim prijestolom, dijele dostojanstvo i privilegije anđela. (*The Watchman, March 31, 1908.*)

Otkupljeni će sresti i prepoznati one čiju su pažnju usmjerili na uzdignutog Spasitelja. Kakav blagosloven razgovor imaju sa

ovim dušama! „Bio sam grešnik,“ reći će se, „bez Boga i bez nade u svijetu, a ti si došao k meni i skrenuo mi pažnju na dragocjenog Spasitelja kao moju jedinu nadu...“ Drugi će reći: „Ja sam bio neznabožac u paganskim zemljama. Napustio si svoje prijatelje i udoban dom i došao da me naučiš kako pronaći Isusa i vjerovati u Njega... Srušio sam svoje idole, i obožavao Boga, a sada ga vidim licem u lice. Spašen sam, zauvijek spašen, da uvijek gledam Onoga koga volim.“

Drugi će izraziti svoju zahvalnost onima koji su nahranili gladne i obukli gole. „Kada je očaj okovao moju dušu u nevjeri, Gospod te poslao k meni“, kažu, „da govoriš riječi nade i utjehe. Donio si mi hranu za moje fizičke potrebe i otvorio si mi Riječ Božju, probudivši me za moje duhovne potrebe. Tretirao si me kao brata. Saosjećao si sa mnom u mojim tugama, i obnovio moju izubijanu i ranjenu dušu, tako da sam mogao uhvatiti ruku Hristovu koja je bila pružena da me spasi. U mom neznanju si me strpljivo učio da imam Oca na nebu koji se brine za mene. Pročitao si mi dragocjena obećanja Božje Riječi. Nadahnuo si u meni vjeru da će me On spasiti. Moje srce je bilo omekšano, savladano, slomljeno, dok sam razmišljao o žrtvi koju je Hrist dao za mene. Ovdje sam, spašen, zauvijek spašen, da uvijek živim u Njegovom prisustvu i da slavim Onoga koji je dao svoj život za mene.“

Kakva će samo radost biti dok se ovi otkupljeni susreću i pozdravljaju one koji su imali teret u njihovu korist! (*The Review and Herald, January 5, 1905.*)

Ako [mladi] prime Hrista i povjeruju u Njega, biće dovedeni u bliski odnos s Bogom. On im daje moć da postanu sinovi Božiji, da se druže sa najvišim dostojanstvenicima u kraljevstvu nebeskom, da se sjedine sa Gabrijelom, sa heruvimima i serafima, sa anđelima i arhanđelom. „I pokazao mi je čistu reku vode života, bistru kao kristal, koja izlazi od prijestola Božjeg i

Jagnjetovog. Usred njegove ulice, i sa obje strane reke, bilo je drvo života, koje je rađalo dvanaest vrsta plodova i davalo svoj plod svakog mjeseca; a lišće je bilo za iscjeljenje narodima. I neće više biti prokletstva; nego će prijesto Božji i Jagnjetov biti u njemu; i sluge će mu služiti. I oni će vidjeti lice Njegovo, i njegovo će ime biti na njihovim čelima. I tamo neće biti noći; i ne treba im svjetiljka, niti svjetlost sunca; jer im Gospod Bog daje svjetlost; i oni će vladati uvijek i zauvijek.“ (*Spalding i Magan Collection*, 52).

Sve dok se Božija providjenja ne sagledaju u svjetlu vječnosti, nećemo shvatiti šta dugujemo brizi i miješanju Njegovih anđela. Nebeska bića su aktivno učestvovala u poslovima ljudi. (*Education*, 304).

U budućem životu shvatićemo stvari koje nas ovdje jako zbunjuju. Shvatićemo koliko smo snažnog pomagača imali i kako su Božji anđeli dobili zadatak da nas čuvaju dok smo slijedili savjet Božje riječi. (*The Signs of the Times*, January 3, 1906.)

U budućem svijetu, Hrist će voditi otkupljene kraj rijeke života, i podučavaće ih divnim lekcijama istine. On će im otkriti misterije prirode. Oni će vidjeti da Ruka Gospodnja drži svjetlove u poziciji. Oni će vidjeti vještinu koju je pokazao veliki Umjetnik u bojanju poljskog cvijeća, i naučiće o namjerama milosrdnog Oca, koji daje svaki zrak svjetlosti, a sa svetim anđelima otkupljeni će priznati u pjesmama zahvalne hvale Božju najvišu ljubav prema nezahvalnom svijetu. Tada će se shvatiti da je „Bog toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da nijedan koji vjeruje u njega ne pogine, nego da ima život vječni.“ (*Review and Herald*, January 3, 1907.)

Oni [naslednici blagodati] imaju još svetiji odnos prema Bogu nego anđeli koji nikada nisu pali. (*Testimonies for the Church* 5:740).

Snagom Njegove ljubavi, kroz poslušnost, pali čovjek, crv iz praha, treba da se preobrazi, osposobi da bude član nebeske porodice, pratilac kroz vječne vjekove Boga i Hrista i svetih anđela. Nebo će trijumfovati, jer će prazninu nastalu padom Sotone i njegove vojske popuniti otkupljeni od Gospoda. (*The Upward Look*, 61).

Bog je stvorio čovjeka za svoju slavu, da nakon iskušenja i probe ljudska porodica postane jedno sa nebeskom porodicom. Božja je namjera bila da ponovo naseli nebo ljudskom porodicom, ako bi se pokazali poslušni svakoj Njegovoj riječi. Adama je trebalo testirati da se vidi hoće li biti poslušan, kao lojalni anđeli, ili neposlušan. (*The SDA Bible Commentary 1:1082*).

Ljubavi i simpatije koje je sam Bog usadio u dušu, tamo će naći najistinskije i najslade upražnjavanje. Čisto zajedništvo sa svetim bićima, skladan društveni život sa blaženim anđelima i sa vjernima svih uzrasta koji su oprali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Jagnjetovoj, svete veze koje spajaju „cijelu porodicu na nebu i zemlji“ (Efescima 3:15) – oni pomažu u sačinjavaju sreće otkupljenih. (*The Great Controversy*, 677).

Milenijski sud

Tokom hiljadu godina između prvog i drugog uskrsenja, odvija se suđenje zlima. Danilo izjavljuje da je, kada je došao Pradavni, „sud je dat svetima Svevišnjega“. U ovo vrijeme pravednici vladaju kao kraljevi i sveštenici pred Bogom. Jovan u Otkrivenju kaže: „Vidio sam prijestole, i oni sjedoše na njih, i dade im se sud.“ „Oni će biti sveštenici Božji i Hristovi, i vladace s njim hiljadu godina.“ U to vrijeme će, kao što je Pavle prorekao, „sveti suditi svijetu“. U jedinstvu sa Hristom oni sude zlima, upoređujući njihova djela sa statutom, Biblijom, i odlučuju u svakom slučaju prema djelima učinjenim u tijelu. Sotoni i zlim anđelima sudi Hrist i Njegov narod. (*The Southern*

Watchman, March 14, 1905.)

Treći Hristov dolazak

Na kraju hiljadu godina, Hrist se ponovo vraća na zemlju. U tom društvu je vojska otkupljenih, a prati Ga i pratnja anđela. Dok se spušta u strašnom veličanstvu, On poručuje da zli mrtvi ustanu da prime svoju propast. Izlazi, moćna vojska, bezbrojna kao pijesak u moru. Kakav kontrast u odnosu na one koji su uskrsnuli pri prvom uskrsnuću! Pravednici su bili obučeni u besmrtnu mladost i ljepotu. Zli nose tragove bolesti i smrti.

Svako oko u tom ogromnom mnoštvu okrenuto je da vidi slavu Sina Božijeg. U jedan glas zle vojske uzvikuju: „Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje!“ Nije ljubav prema Isusu ono što inspiriše ovu izjavu. Sila istine tjera riječi sa nevoljnih usana. Kao što su zli otišli u svoje grobove, tako i izlaze, sa istim neprijateljstvom prema Hristu, i istim duhom pobune. Oni ne mogu imati novu uslovnu kaznu, u kojoj bi ispravili nedostatke svojih prošlih života. Ništa se time ne bi dobilo. Životni prestup nije omekšao njihova srca. Drugi proba, kad bi im bila data, bila bi iskorišćena kao i prva, u izbjegavanju Božjih zahtjeva i razdraženij pobuni protiv Njega.

Hrist silazi na Maslinsku goru, odakle je, nakon svog uskrsenja, uzašao, i gdje su anđeli ponovili obećanje Njegovog povratka. Kaže prorok: „Doći će Gospod Bog moj, i svi sveti s njim. I noge će njegove stajati u onaj dan na Maslinskoj gori, koja je ispred Jerusalima na istoku, i Maslinska će se gora rascijepiti posred nje,... i biće vrlo velika dolina.“ „I Gospod će biti kralj nad svom zemljom; u taj dan biće jedan Gospod, i njegovo ime jedno.“ Zaharija 14:5, 4, 9. (*The Great Controversy*, 662, 663).

Zatim smo podigli pogled i ugledali veliki i prelijepi Grad, sa dvanaest temelja, dvanaest kapija, po tri sa svake strane, i

anđela na svakoj kapiji. Vikali smo, Grad! Veliki grad! Silazi od Boga sa neba! I sišao je u svom svom sjaju i blistavoj slavi i nastanio se u moćnoj ravnici koju je Isus pripremio za nj. (*Spiritual Gifts 1:213*).

Sada se Sotona priprema za poslednju moćnu borbu za prevlast. Dok je bio lišen svoje moći i odsječen od svog djela prevare, princ zla bio je jadan i utučen; ali kako zli mrtvi bivaju uskrsnuti, i on vidi ogromno mnoštvo na svojoj strani, njegove nade oživljavaju, i on odlučuje da ne popusti u velikoj borbi... Zli su Sotonini zarobljenici... Oni su spremni da prime njegove sugestije i da izvrše njegove naloge. Ipak, vjeran svom ranom lukavstvu, on im ne priznaje da je Sotona. On tvrdi da je princ koji je zakoniti vlasnik svijeta i čije je nasleđe nezakonito oteto od njega. Svojim obmanutim podanicima predstavlja se kao otkupitelj, uvjeravajući ih da ih je njegova moć izvukla iz njihovih grobova i da će ih izbaviti od najokrutnije tiranije... Predlaže da ih povede protiv logora svetih, i da zauzmu grad Božiji...

U toj ogromnoj gomili nalazi se mnoštvo dugovječne rase koja je postojala prije Potopa. Ima kraljeva i generala koji su osvajali nacije, hrabrih ljudi koji nikada nisu izgubili bitku. Sotona se savjetuje sa svojim anđelima, a zatim sa ovim kraljevima i pobjednicima i moćnicima. Gledaju na snagu i brojnost na njihovoj strani i izjavljuju da je vojska u gradu mala u odnosu na njihovu i da se može savladati. Oni kuju svoje planove da zauzmu bogatstvo i slavu Novog Jerusalima. Svi se odmah počinju pripremati za bitku. Vješti zanatlije konstruišu ratna oruđa. Vojne vođe, čuvane po svom uspjehu, raspoređuju gomile ratobornih ljudi u čete i divizije.

Najzad je data naredba za napredovanje i bezbrojne vojske kreću dalje. Sotona, najmoćniji od ratnika, predvodi povorku, a njegovi anđeli ujedinjaju svoje snage za ovu konačnu borbu. (*The Great Controversy, 663, 664*).

Sada se Hrist ponovo pojavljuje pred očima svojih neprijatelja. Daleko iznad grada, na temeljima od brušenog zlata, nalazi se tron, visok i uzdignut. Na ovom prijestolu sjedi Sin Božji, a oko njega su podanici Njegovog kraljevstva. (*The Great Controversy, 665*).

U prisustvu okupljenih stanovnika zemlje i neba odigrava se konačno krunisanje Sina Božijeg...

On [Sotona] je vidio krunu koju je anđeo visokog rasta i veličanstvenog prisustva stavio na Hristovu glavu, i zna da je uzvišeni položaj ovog anđela mogao biti njegov. (*The Great Controversy, 666, 669*).

Poslednji sud

Sada, obdaren vrhunskim veličanstvom i moći, Kralj kraljeva izriče kazne nad pobunjenicima protiv svoje vladavine i izvršava pravdu nad onima koji su prekršili Njegov zakon i tlačili Njegov narod...

Čim se knjige zapisa otvore, i Isusovo oko pogleda zle, oni su svjesni svakog grijeha koji su ikada počinili. Oni vide samo gdje su im se noge odvojile od puta čistote i svetosti, koliko daleko su ih doveli ponos i pobuna u kršenju zakona Božijeg...

Iznad prijestola je otkriven krst; i poput panoramskog pogleda pojavljuju se scene Adamovog iskušenja i pada, i uzastopni koraci u velikom planu iskupljenja. Spasiteljevo ponizno rođenje; Njegov rani život jednostavnosti i poslušnosti; Njegovo krštenje u Jordanu;... Njegovo javno služenje;... Njegova izdaja...; Sin Božji koji se ushićeno prikazuje pred Anom, osuđen u prvosveštentičkoj palati, u sudnici Pilatovoj, pred kukavičkim i okrutnim Irodom... – sve je živo prikazano.

I sada se pred mnoštvom koje se njiše otkrivaju završne scene – strpljivi Patnik korača putem do Kalvarije; Princ neba visi na krstu...

Užasan spektakl izgleda baš onakav kakav je bio. Sotona, njegovi anđeli i njegovi podanici nemaju moć da se okrenu od slike vlastitog djela. Svaki akter se sjeća uloge koju je izveo. (*The Great Controversy*, 666, 667).

Doći će vrijeme kada će svi morati stati pred anđele i pred ljude, otkriveni u svom pravom svjetlu. Kao što umjetnik na uglačanoj ploči reprodukuje crte ljudskog lika, tako se njihovi karakteri prenose u nebeske knjige... Na sudu će svaki čovjek stajati otkriven baš onakav kakav jeste – ili oblikovan prema božanskom obličju ili unakažen idolopokloničkim grijesima sebičnosti i pohlepe. (*Manuscript Releases 17:288*).

U danu kada će svako biti nagrađen u skladu sa svojim djelom, kako će se prestupnici pojaviti u njihovim očima jer im je na nekoliko trenutaka dozvoljeno da vide zapis svog života kakav su izabrali da ga naprave...

U dan suda ljudi će vidjeti šta su mogli postati kroz Hristovu silu. Znali su za Božje zahtjeve, ali su odbili da ispoštuju uslove postavljene u Njegovoj Riječi. Po sopstvenom izboru su se ujedinili sa demonima...

Na sudnjem danu sve se to otvara pred nepokajnicima. Scena za scenom prolazi ispred njih. Jasno kao na svjetlu podnevnog sunca, svi oni vide šta bi mogli biti da su sarađivali s Bogom umjesto da Mu se suprotstavljaju. Ta slika se ne može promijeniti. Njihovi slučajevi su zauvijek rešeni...

I pali anđeli, obdareni višom inteligencijom od čovjeka, shvatiće šta su učinili koristeći svoje moći da navedu ljudska bića da izaberu prevaru i laž. (*The Upward Look*, 203).

Ali sada je došlo vrijeme kada će pobuna biti konačno poražena, a istorija i karakter Sotone otkriveni. U svom posljednjem velikom nastojanju da svrgne Hrista, uništi Njegov narod i zauzme Božji grad, arhi varalica je potpuno razotkriven. Oni koji su se ujedinili s njim vide potpuni neuspjeh njegove stvari. Hristovi

sledbenici i lojalni anđeli vide puni obim njegovih mahinacija protiv Božje vlasti. On je predmet opšteg gađenja.

Sotona vidi da ga je njegova svojevolljna pobuna neprikladna za nebo... Njegove optužbe protiv milosti i pravde Božje su sada utišane. Prekor koji je nastojao baciti na Jehovu u potpunosti leži na njemu samom. A sada se Sotona klanja i priznaje pravednost svoje kazne. Svako pitanje istine i zablude u dugotrajnoj kontroverzi sada je razjašnjeno...

Bez obzira na to što je Sotona bio primoran da prizna Božju pravdu i da se pokloni Hristovoj nadmoći, njegov karakter ostaje nepromijenjen. Duh pobune, kao moćna bujica, ponovo izbija. Ispunjen ludilom, on odlučuje da ne odustane od velike borbe. Došlo je vrijeme za poslednju očajničku borbu protiv Kralja nebeskog. On juri usred svojih podanika i nastoji da ih inspiriše sopstvenim bijesom i podstakne ih na trenutnu bitku. Ali od svih bezbrojnih miliona koje je namamio na pobunu, sada nema nikog koji bi priznao njegovu nadmoć. Njegova moć je na kraju... Njihov bijes se rasplamsa protiv Sotone i onih koji su bili njegovi agenti u obmani, i sa bijesom demona se okreću na njih...

Vatra silazi od Boga sa neba. Zemlja je razbijena.... Proždrićući plamen izbija iz svakog zjapijućeg ponora. Došao je dan koji će gorjeti kao peć. Elementi se tope od vatrene vreline, zemlja takođe, a djela koja su u njoj sagorijevaju. Malahija 4:1; 2. Petrova 3:10. Zemljina površina izgleda kao jedna rastopljena masa – ogromno, uzavrelo vatreno jezero...

Zli primaju svoju platu... Neki su uništeni kao u trenutku, dok drugi trpe mnogo dana. Svi su kažnjeni „prema svojim djelima“. Pošto su grijesi pravednika prebačeni na Sotonu, on je prisiljen da pati ne samo zbog vlastite pobune, već i zbog svih grijeha koje je natjerao da počini Božji narod. Njegova kazna će da bude daleko veća od kazne onih koje je prevario. Nakon što su poginuli svi koji su pali pod njegovim obmanama, on još živi

i pati. U plamenu čišćenja zli su konačno uništeni. (*The Great Controversy*, 670-673).

Pobunjeničkim životom, Sotona i svi koji se ujedinjuju s njim stavljaju sebe u toliki nesklad s Bogom da je samo Njegovo prisustvo za njih vatra koja proždire. Slava Onoga koji je ljubav uništiće ih. (*The Desire of Ages*, 764).

Čitav svemir će postati svjedok prirode i posljedica grijeha. I njegovo potpuno istrebljenje, koje bi u početku donijelo strah anđelima i obeščaćenje Bogu, sada će potvrditi Njegovu ljubav i utvrditi Njegovu čast pred univerzumom bića koja uživaju da vrše Njegovu volju i u čijem je srcu Njegov zakon. (*The Great Controversy*, 504).

Vatra koja proždire zle pročišćava zemlju. Svaki trag prokletstva je izbrisan. Nikakav vječno gorući pakao neće zadržati pred otkupljenima strašne posljedice grijeha.

Ostaje samo jedan podsjetnik: naš Otkupitelj će uvijek nositi oznake svog raspeća. Na Njegovoj ranjenoj glavi, na Njegovom boku, Njegove ruke i noge, jedini su tragovi okrutnog djela koje je grijeh učinio. (*The Great Controversy*, 674).

Grijeh je misteriozna, neobjašnjiva stvar. Nije bilo razloga za njegovo postojanje; tražiti da se to objasni znači tražiti da se navede razlog za to, a to bi značilo da se opravda. Grijeh se pojavio u savršenom univerzumu, stvar za koju se pokazalo da je neoprostiva i izuzetno grešna. Razlog njegovog nastanka ili razvoja nikada nije objašnjen i nikada neće biti objašnjen, čak ni u posljednji veliki dan kada će sud sjesti i knjige biti otvorene... Tog dana će svima biti jasno da nema, niti je bilo razloga za grijeh. U završnoj osudi Sotone i njegovih anđela i svih ljudi koji su se konačno poistovjetili s njim kao prestupnici Božjeg zakona, svaka će usta biti zaustavljena. Kada pobunjeničke vojske, od prvog velikog buntovnika do posljednjeg prestupnika, budu upitane zašto su prekršile Božji zakon, one će ostati bez

riječi. Neće biti odgovora za davanje, niti razloga za dodjeljivanje koji će imati najmanju težinu. (*The Signs of the Times, April 28, 1890.*)

Stanovnici svih svjetova će se uvjeriti u pravdu zakona u rušenju pobune i iskorjenjivanju grijeha... Izvedba plana spase-nja otkriva ne samo ljudima već i anđelima, karakter Božji, i kroz vjekove vječnosti zloćudni karakter grijeha će se shvatiti po cijeni za Oca i Sina u iskupljenju pobunjeničke rase. U Hristu, Jagnjetu zaklanom od postanka svijeta, svi svjetovi će vidjeti oznake prokletstva, a anđeli kao i ljudi će pripisati čast i slavu Otkupitelju kroz kojeg su svi zaštićeni od otpadništva.

Djelotvornost krsta čuva iskupljenu rasu od opasnosti drugog pada. Hristov život i smrt efektivno razotkrivaju Sotonine obmane i pobijaju njegove tvrdnje. Hristova žrtva za pali svijet privlači k sebi ne samo ljude, već i anđele [u] vezama neraskidivog jedinstva. Kroz plan spasenja pravda i milost Božja su u potpunosti potvrđene, i za svu vječnost pobuna se nikada više neće pojaviti, nevolja više nikada neće dotaknuti Božji univerzum. (*The Messenger, June 7, 1893.*)

Obnovljena Zemlja

Kada Bog konačno očisti zemlju, ona će izgledati kao bezgranično ognjeno jezero. Kao što je Bog sačuvao arku usred me-teža Potopa, jer je u njemu bilo osam pravednika, On će sačuvati Novi Jerusolim, u kojem se nalaze vjernici svih vjekova... Iako će cijela zemlja, sa izuzetkom onog dijela gdje grad počiva, biti obavijena u moru tečne vatre, grad će biti sačuvan kao i arka, čudom Svemogućće sile. On neoštećen stoji među elementima koji proždiru. (*Spiritual Gifts 3:87.*)

Nova Zemlja i naše vječno nasleđe

On [Mojsije] je vidio zemlju očišćenu vatrom i očišćenu od

svakog traga grijeha, svakog znaka prokletstva, te obnovljenu i datu svecima da je posjeduju zauvijek. (*Manuscript Releases 10:158*).

Plan iskupljenja neće biti u potpunosti shvaćen, čak i kada otkupljeni vide kako se vidi i znaju kako su poznati; ali kroz vječne vjekove nova istina će se neprestano otkrivati začuđenom i oduševljenom umu. (*The Great Controversy, 651*).

U planu otkupljenja postoje visine i dubine koje sama vječnost nikada ne može iscrpiti, čudesa u koja anđeli žele pogledati. Samo otkupljeni, od svih stvorenih bića, su u svom vlastitom iskustvu spoznali stvarni sukob s grijehom; oni su radili sa Hristom, i, kao što ni anđeli nisu mogli, ušli su u zajedništvo u Njegovim patnjama; zar neće imati svjedočanstva o nauci iskupljenja – ništa što bi bilo od vrijednosti nepalim bićima? (*Education, 308*).

Postoje misterije u planu iskupljenja... koje su za nebeske anđele predmet neprestanog čuđenja. Apostol Petar, govoreći o otkrivenjima koja su data prorocima o „stradanjima Hristovim i slavi koja će uslijediti“, kaže da su to stvari koje „anđeli žele da pogledaju.“ (*Testimonies for the Church 5:702*).

Otkupljena gomila će se kretati od svijeta do svijeta, a veliki dio svog vremena će biti upotrijebljen u istraživanju misterija otkupljenja. I kroz čitavu vječnost, ova tema će se neprestano otvarati njihovim umovima. (*The Review and Herald, March 9, 1886.*)

Nauka o otkupljenju je nauka svih nauka; nauka čijim se proučavanjem bave anđeli i sve inteligencije nepalih svetova; nauka koja zaokuplja pažnju našeg Gospoda i Spasitelja; nauka koja ulazi u svrhu zamišljenu u umu Beskonačnog...; nauka koju će proučavati otkupljeni od Boga kroz beskrajne vjekove. (*Education, 126*).

Božja divna svrha milosti, misterija otkupljujuće ljubavi,

tema je u koju „anđeli žele da gledaju“, i to će biti njihovo proučavanje kroz beskrajne vjekove. I otkupljena i nepala bića naći će u Hristovom krstu svoju nauku i svoju pjesmu. Vidjeće se da je slava koja blista na Isusovom licu slava samopožrtvovne ljubavi. U svjetlu sa Golgote vidjeće se da je zakon samoodricanja u ljubavi zakon života za zemlju i nebo; da ljubav koja „ne traži svoje“ ima izvor u srcu Božjem; i da se u krotkom i poniznom manifestuje karakter Onoga koji prebiva u svjetlosti kojoj se niko ne može pristupiti. (*The Desire of Ages*, 19, 20).

I godine vječnosti, kako budu prolazile, donosiće bogatija i još slavnija otkrivenja o Bogu i o Hristu. Kako znanje napreduje, tako će se povećavati ljubav, poštovanje i sreća. Što više ljudi uče o Bogu, to će veće biti njihovo divljenje Njegovom karakteru. Dok Isus pred njima otvara bogatstvo otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikoj borbi sa Sotonom, srca otkupljenih uzbuđenja sa žarkom odanošću, i sa zanosnijom radošću uzimaju zlatne harfe; i deset hiljada puta deset hiljada i hiljade hiljada glasova se ujedinjuju da ispune moćni hor hvale.

„I čuo sam svako stvorenje koje je na nebu i na zemlji i ispod zemlje i na moru, i sve što je u njima, kako govori: ‘Onome koji sjedi na prijestolu i Jagnjetu neka je blagoslov i čast i slava i vlast u vjekove vjekova.’“ Otkrivenje 5:13.

Velika borba je okončana. Grijeha i grešnika više nema. Cio univerzum je čist. Jedan puls sklada i radosti kuca kroz ogromnu tvorevinu. Od Onoga koji je sve stvorio, teče život, svjetlost i radost, kroz područja neograničenog prostora. Od najmanjeg atoma do najvećeg svijeta, sve stvari, žive i nežive, u svojoj nezasjenjenoj ljepoti i savršenoj radosti, objavljuju da je Bog ljubav. (*The Great Controversy*, 678).

Epilog

Tema iskupljenja je ona koju anđeli žele da razmotre; to će biti nauka i pjesma otkupljenih kroz neprekidne vjekove vječnosti. Nije li sada vrijedna pažljivog razmišljanja i proučavanja? (*Bible Echo, January 1, 1888.*)

Dok on [student Biblije] proučava i razmišlja o temama u koje „anđeli žele da zavire“ (1. Petrova 1:12), on može imati njihovo društvo. On može slijediti korake nebeskog Učitelja i slušati Njegove riječi kao kada je poučavao na planini, ravnici i na moru. On može boraviti u ovom svijetu u atmosferi neba, prenoseći na tugu i iskušenje na zemlji misli nade i čežnje za sve-tošću; približavajući se sve više i više zajedništvu sa Nevidljivim; kao onaj od davnina koji je hodao s Bogom, bližeći se sve bliže i bliže pragu vječnog svijeta, sve dok se vrata ne otvore i on tamo ne uđe. Neće se naći strancem. Glasovi koji će ga pozdraviti su glasovi svetih, koji su, nevidljivi, bili na zemlji njegovi saputnici – glasovi koje je ovdje naučio razlikovati i voljeti. Onaj ko je kroz Riječ Božju živio u zajedništvu s nebom, naći će se kao kod kuće u društvu neba. (*Education, 127.*)

Gospod bi želio da naša percepcija bude revna da shvate da su ovi moćnici koji posjećuju naš svijet aktivno učestvovali u svim poslovima koje smo nazvali svojim. Ova nebeska bića su anđeli službenici i često se maskiraju u obličje ljudskih bića. Kao stranci razgovaraju sa onima koji se bave Božjim djelom. Na usamljenim mjestima bili su saputnici putnika u opasnosti. Na brodovima koje je bacala oluja, anđeli u ljudskom obliku izgovarali su ohrabrujuće riječi kako bi uklonili strah i potaknuli nadu u času opasnosti, a putnici su mislili da je to jedan od njih s kojim nikada prije nisu razgovarali. (*The Upward Look, 84.*)

Čuvajmo srce punim Božjih dragocjenih obećanja, da

bismo mogli govoriti riječi koje će drugima biti utjeha i snaga. Tako možemo naučiti jezik nebeskih anđela, koji će, ako smo vjerni, biti naši pratioci kroz vječne vjekove. (*The Youth's Instructor, January 10, 1901.*)

U budućem životu shvatićemo stvari koje nas ovdje jako zbunjuju. Shvatićemo koliko smo snažnog pomoćnika imali i kako su Božji anđeli dobili zadatak da nas čuvaju dok smo slijedili savjet Riječi Božje. (*In Heavenly Places, 257.*)

Svaki otkupljeni razumjeće službu anđela u svom životu. Anđeo koji je bio njegov čuvar od njegovog najranijeg trenutka; anđeo koji je posmatrao njegove korake i pokrivaio mu glavu u danu opasnosti; anđeo koji je bio s njim u dolini sjenke smrti, koji je označio njegovo počivalište, koji ga je prvi pozdravio u jutro uskrsenja – kako će biti razgovarati s njim i naučiti istoriju božanskog zalaganja u životu pojedinca, nebeske saradnje u svakom djelu za čovječanstvo! (*Education, 305.*)
